

Türkiye’de toplum, sistemli biçimde Kürt düşmanlığıyla beslenmekte; şovenizm, Kürt ulusal haklarının karşısına bir tehdit olarak dikilmektedir. Bugün yaşananlar bir diplomasi oyunu değil, ezilen Kürt ulusuna ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına karşı savaş halidir.

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

gazetesi

4 ŞUBAT-19 ŞUBAT 2026 • SAYI: 203 • FİYAT: 30 TL • ISSN: 2630-5526

Saldırı Küresel ŞİARIMIZ ENTERNASYONAL

DÜNYA

11

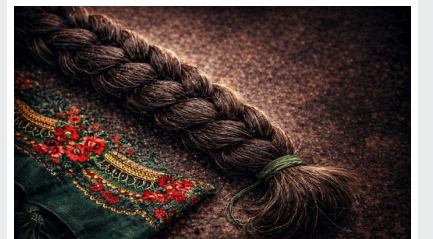

DAVOS 2026: EMPERYALİST KRİZİN VİTRİNİ

Zirveden geriye kalan temel soru şuydu: Yaşananlar geçici bir türbülans mı, yoksa emperyalist liderlik düzeninde kalıcı bir kırılmanın habercisi mi? Bu sorunun kendisi, emperyalist sistemin içine girdiği yapısal krizi ve derinleşen hegemonya mücadelesini açık biçimde ortaya koymaktadır.

KADIN

16

ATEŞ ÇEMBERİNDEN GEÇEN KÜRT KADINLAR

Kadınların savaştığı yerde Kegemenlerin payına korku düşer. Ölümü göze alarak en ileri saflara yürüyen kadın, zora dayalı tüm tahakküm biçimlerini boşa düşürmüştür. Yapılamaz denileni yapmış, yürüyemez denilen yolu yürümüş, çıkılmaz denen dağlara çıkmıştır. Kendisine biçilen rolleri de kendisine yazılan yazgıyı da paramparça etmiştir.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU /

İsyanın Koşulları Olgunlaşırken

Parti ve devrim şehitleri anıldı

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında aile ziyaretleri, mezar anmaları, pankart ve yazılama çalışmaları yapıldı.

Çalışmalar kapsamında İstanbul'un çok sayıda noktasına "Geleceğimiz Devrime Adanmış, Yaşamlardan Doğacak, Şan Olsun Devrim Şehitleri" ve "Kurtuluşu Örgütlediler Halk Savaşında Ölümsüzleştiler, Şan Olsun Devrim Şehitleri" şiarlı pankartlar asıldı. Samandağ'da ise "Devrim ve Komünizm Şehitleri Ölümsüzdür" şiarlı pankart asıldı ve "Şan Olsun Marksizm-Leninizm-Maoizm Yolunda Ölümsüzleşenler", "Ufkumuzda Zafer, Şan Olsun Devrim Şehitleri" şiarlı yazılamalar yapıldı.

Kanarya Mezarlığında Leyla Karakoç, Altınşehir Mezarlığında Sinan Günel ve Murat Deniz, Kayabaşı Mezarlığında Aşkın Günel'in mezarları ziyaret edilerek anma gerçekleştirildi.

Proletarya Partisi şehitlerinden Sinan Günel ve Murat Deniz'in mezarı başında yapılan anma saygı duruşuyla başladı. Yapılan saygı duruşunun ardından Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) adına konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada: "Şehitlerimizi anmak sadece simgesel bir anlam taşımamaktadır. Onların cüretini, mücadelede ısrarını kavramak ve bu bilinçle mücadeleye sarılmak gerekmektedir." denildi.

Kanarya Mezarlığında Leyla Karakoç şahsında gerçekleştirilen anmada ise "Leyla yoldaş komünizm ve kadın kurtuluş mücadelesinde 'yalnızca kendi çocuklarım için yaşamak değil, tüm çocuklar için savaşmak istiyorum' diyerek büyük bir atılım gerçekleştirmişti. Onun iradesi, mücadelede ısrarı ve inancı bugün bize hâlâ yol göstermelidir." denilerek şehitlerin bıraktığı bayrağı yükseklere taşıma çağrısı yapıldı.

Gülsuyu Mezarlığı'nda Proletarya Par-

tisi şehitlerinden Hatice Dilek, Perihan Çolak, Erol Özel ile Güzel Ana, HPG'li Baran Gülümser ve MLKP'li Ozan Sökmen mezarı başında anıldı.

Perihan Çolak'ın mezarı başında yapılan anmada saygı duruşunun ardından konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada "Perihan; işçi sınıfından gelen, yaşamını emek, direniş ve örgütlenmeye adayan, kadınların kurtuluş mücadelesini devrimci mücadelenin merkezine koyan bir devrimciydi. Sendikal mücadeleden hapisane direnişlerine, mahallelerden emekçi kadınların örgütlenmesine kadar her alanda kadınların özneleşmesi için çabaladı. Korku tünellerinde yürüyenlerden oldu, teslimiyeti reddetti; inançlı, direngen ve kesintisiz mücadelesiyle ardından yaşatılacak bir emek ve değerler bütünü bıraktı. Şimdi görevimiz Perihan Çolak şahsında devrim ve komünizm şehitlerinin bıraktığı mirası sahiplenerek onların mücadelelerini daha yükseğe taşımaktır."

Aydınlı Mezarlığı'nda Suzan Zengin yoldaşın mezarı başında anma gerçekleştirildi. Partizan okurları tarafından gerçekleştirilen anma saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından mezar başında konuşma yapıldı. Konuşmada, "Ocak ayının son haftasında yoldaşlarımızın mezarları başlarında onları anarak, onların mücadelelerini sahiplenerek kavgaya şiarlarımızı yük-

seliyoruz. Bugün yaklaşık 30 senelik bir mücadele sürecinden sonra kalp sorunları nedeniyle yaşamını yitiren Suzan yoldaşımızın yanındayız. Ezilen Türkiye halkına çok sayıda çalışma bıraktı. İstanbul'un birçok bölgesinde sarsılmaz inancıyla durmadan yayın faaliyetlerini sürdürdü. 2009 yılında iki yıl yaşadığı tutsaklıktan sonra 2011 yılında sağlık durumu kötüleşti ve ölüm-süzleşti. Suzan yoldaş şahsında devrim ve komünizm şehitlerini anıyor onların adımladığı yollarda yürümeye devam edeceğimize ant içiyoruz." denildi.

Cebeci Mezarlığında bulunan devrim ve komünizm şehitlerinin mezarlarının ziyaret edilmesiyle devam etti. Devrim ve komünizm davasında ölümsüzleşenler şahsında Dilek Polat'ın mezarı başında anma gerçekleştirildi. Anma saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Partizan adına konuşma gerçekleştirildi. "Ölümsüzleşenlerimizin ideallerine bağlılıkla zafere er ya da geç ulaşacağız" denildi. Giresun Bulancak'ta ölümsüzleşen Murat Arıcak mezarı başında başlayan saygı duruşu ile anıldı. Anmanın ardından devrim şehitleri Kenan Kösedenez, Cemal Keser, Çağdaş Can, Dursun Turgut ve Ersin Kantar'ın mezarları da ziyaret edildi.

Sarıgazi'deki Parti Şehitliğinde Proletarya Partisi şehitleri Erol Volkan İldem ve Ali Kemal Yılmaz'ın mezarı başında

anma gerçekleştirildi. Saygı duruşu ve konuşmaların ardından Proletarya Partisi ve devrim şehitlerinin mezarları ziyaret edildi.

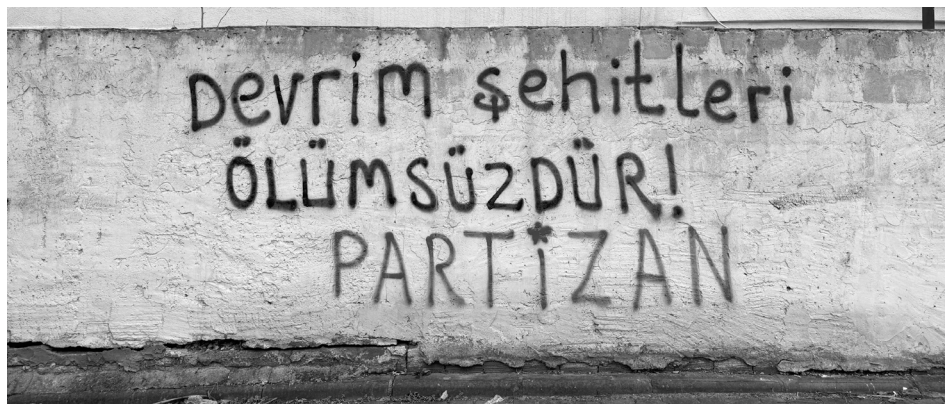
SÜLEYMAN CİHAN MEZARI BAŞINDA ANILDI

Proletarya Partisinin şehit düşen 2. Genel Sekreteri Süleyman Cihan Feriköy'de bulunan mezarı başında anıldı. Feriköy Mezarlığı'nda bulunan Berkin Elvan ve Helin Bölek'in mezarı da ziyaret edildi.

Anma, devrim ve komünizm davasında ölümsüzleşenler için saygı duruşu ve antla başladı. Ardından Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) ve Partizan adına konuşmalar gerçekleştirildi.

Partizan adına yapılan konuşmada devrim ve komünizm davasında ölümsüzleşenlerin umutsuzluğa karşı umudun ve iradenin bayrağını yükselttiklerini belirten konuşmada "Dünyanın dört bir yanında emperyalist saldırganlık, haksız savaşlar, katliamlar, soykırımlar devam ediyor. Bugün halkımızın sefaletle, yoksullukla, sömürüyle ezildiği günlerden geçiyoruz. Devrim ve komünizm davası yolunda ölümsüzleşenlerimizi bugün burada bir kez, her gün yüzlerce kez anıyoruz. Yürüdüğümüz her yolda, uyandığımız her sabah, her semtte her fabrikada, yıktığımız her barikatta onlar var." denilerek ölümsüzleri anmanın onların bayrağını dalgalandırmak olduğu vurgulandı.

Konuşma "Süleyman Cihan yoldaş sağ oportünist tasfiyeci dalgaya karşı komünizmin bayrağını en ileride dalgalandıranlardandı. Tüm yaşamını kavga içinde öğrenerek ve öğretmek geçiren yoldaşın iradesi, kararlılığı, umudu bugün bizim gücümüzdür." denilerek tamamlandı.

POLİTİK
GÜNDEMKRİZ DERİNLEŞİRKEN
SAFLAR BERRAKLAŞIYOR!

Tekelci mali sermayenin yoğunlaşmasının yarattığı kriz, emperyalistler arasındaki paylaşım mücadelesini daha da sertleştirmektedir. Emperyalizmin aşamadığı ekonomik kriz, politik çatışmaları büyütmekte, askerî yoğunlaşmaları tırmandırmaktadır. Bu krizi grafiklerde değil, yoksullaşan yaşamlarımızda, savaş ve baskı politikalarında doğrudan yaşıyoruz.

Politik ve askerî yoğunlaşma, son on yıldır hem farklı emperyalist ittifaklar arasında hem de bu ittifakların kendi içlerinde derin çelişkiler üretmektedir. Bu çelişkiler, iniş çıkışlar yaşasa da gerginlikleri kalıcı bir hale getirmektedir. Bugün tanıklık ettiğimiz geçici bir kriz değil, derinleşen bir emperyalist bunalımdır.

ABD emperyalizmi dünya üzerindeki hegemonyasını, mevcut dengeleri zorlayarak ve yeniden biçimlendirerek sürdürmeyi hedeflemektedir. Trump'ın ikinci döneminde bu yönelim daha açık ve saldırgan biçimde hayata geçirilmektedir. Bu politika, ABD içindeki klik mücadelesini derinleştirirken, ABD önderliğindeki Batı ittifakındaki çatışmaları artırmakta; ABD'nin başlıca rakipleri olan Rusya ve Çin ile mücadelesini tırmandırmaktadır. Bu güç kavgasının bedeli ise her zaman olduğu gibi halklara ödetilmektedir.

ABD emperyalizmi, dünyanın farklı bölgelerinde siyasî sınırların değişimini içerebilecek tarihsel husumetleri bilinçli biçimde kaşımaktadır. Bu yaklaşım, ülkeler arası gerilimleri artırmakta ve yeni çatışma alanları yaratmaktadır. Grönland ve Kanada'yı kendi sınırlarına katma iddiaları, Rusya-Ukrayna arasındaki toprak değişimini normalleştirme çabaları, İsrail'in yayılmacı politikalarının açıkça savunulması bu yönelimin parçasıdır. Asya'dan Afrika'ya, Balkanlar'dan Orta Doğu'ya kadar uzanan bu saldırganlık, emperyalist yeniden paylaşımın işaret fişegidir.

ABD emperyalizmi dünya ölçeğinde belirlenmiş anlaşmaları, kuralları, ilişki biçimlerini aşındırarak ve zorlayarak ilerlemektedir. Hem kendi içinde hem dahil olduğu ittifaklarda hem de küresel ölçekte açık saldırgan bir politika izlemektedir. Trump barış inşa ettiği iddiasıyla Filistin'e, Lübnan'a, Nijerya'ya,

Somali'ye, Venezuela'ya, Küba'ya, Kolombiya'ya, İran'a ve Yemen'e yönelik saldırı ve savaş tehditlerini sürdürmektedir.

ABD emperyalizminin ezilen uluslara yönelik düşmanlığı Filistin ve Lübnan'da kanlı bir hatta ilerliyor. Ocak ayında Rojava'ya yönelen saldırganlık ve savaş tehdidi ise bu düşmanlığın Kürt ulusal özgürlüğüne karşı açık bir ilanı olmuştur. Bu saldırı ne tesadüftür ne de istisnadır; bilinçli, planlı ve sürekli. Türk hâkim sınıflarının himayesinde, Katar'ın sponsorluğunda ve İsrail'in sağladığı garantilerle kurulan "cihatçı", yeni Suriye rejimi Kürtlere yönelik bir saldırı hamlesi içine girmiştir. ABD emperyalizminin, Kürt Ulusal Mücadelesini stratejik uşakları Türk ve Arap egemenliklerinin sopasını devreye sokarak daraltmıştır. Bu yolla bölgesel planlarına uygun yeni bir denge kurmaya çalışmaktadır.

Batı emperyalist ittifakında yaşanan gerginlikler, özellikle 2026 Davos Zirvesi'nde söylemlere ve ilişkilere yansımıştır. Belçika, Fransa, Danimarka ve İtalya gibi ülkeler Trump liderliğindeki ABD'yle ilişkilerin kısıtlanması gerektiğini liderlik düzeyinde dile getirdiler.

Bununla yetinmeyen Kanada, İngiltere, Fransa ve Almanya gibi ülkeler Çin ile ticari ilişkileri geliştirmeye yönelik girişimleri artırdılar. AB ülkeleri Rusya ile gerginliği artırırken Çin ile ilişkileri güçlendiriyor; ABD ise Rusya ile ilişkileri yumuşatırken Çin ile gerilim yaşamaktadır. Görüldüğü gibi yeni ilişki ve güç dengesi arayışı, zikzaklı bir seyir izleyerek sürmektedir.

Emperyalist sistem, sermayenin çürümüşlüğüne paralel olarak tüm sosyal ve kültürel ilişkileriyle birlikte kokuşmuştur. Bu kokuşmuşluk, aralarındaki kavgıya büyüdükçe daha fazla duyulmaktadır.

Fena halde kokuşmuş emperyalizmin, işçilere ve emekçilere yönelik saldırıları da azgınlaşmaktadır. Tekelci mali sermayenin faşizme eğilimi güçlenmekte, buna daha çok ihtiyaç duymaktadır. Siyasal gerici körüklenirken, Epstein ifşalarında da görüldüğü gibi sistemin tüm uzantılarıyla çürümüşlüğü, yine sistem tarafından "toplumsal yüzleşme ve arınma" argümanına dönüştürül-

mektedir. Klikler arası mücadele, emperyalist-kapitalist sistemin ve onun tüm uşaklarının çürümüşlüğüne ortaya dökmektedir.

Yaşanan tüm gelişmeler, emperyalistlerin daha saldırgan, daha şoven ve daha gerici hale geleceğini göstermektedir. Bu süreç, savunma bütçelerinin büyütülmesi ve savaş hazırlıklarının yoğunlaştırılmasıyla ilerlemektedir. Bu bir tercih değil, krizdeki sistemin zorunlu yönelimidir.

Emperyalizme göbekten bağımlı faşist TC devleti ve onun hâkim bloku AKP-MHP, küçülen pastadan payını korumak ve iktidarını tahkim etmek için içeride baskıyı artırmakta, sermayeyi merkezi- leştirmekte ve krizin faturasını işçilere ve emekçilere kesmektedir. AKP-MHP bloku bölgede üstlendiği rolün özü ise ABD'nin izlediği politikaların uşaklığıdır.

ABD emperyalizminin bölge dengeleri açısından İran'ı daha fazla zayıflatma, onun Irak'taki etkisini yok etmeye yönelik planları gizli değildir. İran'da ekonomik temelli gelişen isyanın siyasal bir karakter kazanmasıyla, ABD bu isyanı İran'a müdahaleler için bir kaldıraç olarak kullanılmaya yönelmiş durumdadır. Bir yandan "nükleer tehdit", diğer yandan "demokrasi" ve "göstericilerin katledilmesine son verme" söylemleri, müdahale gerekçesi haline getirilmektedir.

Bu doğrultuda Suriye'de Şam hükümetini güçlendirecek ve egemenliğini pekiştirecek planlamalar hayata geçirilmiştir. Bunun bedeli, Kürt kazanımlarının tırpanlanması; Türk ve Arap egemenliğinin güçlendirilmesi olmuştur. ABD onayı ve desteğiyle, Türk hâkim sınıflarının yönlendirmesi sonucu Suriye Kürdistanı'na yönelik bir saldırı dalgası başlatılmıştır. Kürtlere teslimiyet dayatılmıştır. Türk hâkim sınıflarının her "Kürt barışı" ve "çözüm süreci" söylemi, oyalama ve güç zayıflatma pratiğiyle bir kez daha tekrarlanmıştır. 2024 Ekim'inde başlayan süreçte de benzer bir yaklaşım izlenmiştir.

TC devleti, barış süreci adı altında Rojava kazanımlarını hedefe koymuş, zaman kazanmış ve uygun koşullarda ABD'nin hesaplarına uyum sağlayarak saldırmaktan geri durmamıştır. Rojava'ya

yönelik saldırı yalnızca HTŞ'nin saldırısı değildir. Bu saldırı, pratik ayağında faşist diktatörlüğün bulunduğu; ama esas olarak emperyalizmin yönettiği bütünlüklü bir yaklaşımın parçasıdır. Nasıl kolu kanadı kırılmış bir İran hedefleniyorsa, kolu kanadı kırılmış ve "Rojava'ya sıkıştırılmış bir Kürt hareketi" hedeflemektedir. Bu Kürdistan'ın her parçası için geçerlidir. TC, Kürtlerin politik ve askerî kazanımlarına düşmanlıkla bölgesel bir şekillenme peşindedir. İttifaklarının içeriğini bu doğrultuda belirlemekte ve buna göre hareket etmektedir. Hakların dile getirildiği ve direncin yükseldiği her durum, Kürtlere yönelik saldırıların gerekçesi haline getirilmektedir.

Bölgede ABD ve onun uşağı Türkiye'nin söylediği "barış türkülerini", ancak biat edildiği sürece geçerlidir. Çünkü çağır-dıkları barış, halklar için özgürlük değil, teslimiyettir. Teslimiyetin reddedildiği her yerde ise savaş makinaları devreye sokulmaktadır. ABD emperyalizmi, Suriye'de "cihatçı güçleri" Şam ekseninde merkezileştirerek güçlendirmeyi incelemektedir. Suriye ve Türkiye'de Türk ve Arap egemenliği daha güçlü biçimde dayatılmaktadır. İran, Irak, Filistin, Lübnan ve Yemen'i kapsayan saldırı dalgasının etkisi açısından bugün buna ihtiyaç duyulmaktadır.

Türkiye'de toplum, sistemli biçimde Kürt düşmanlığıyla beslenmekte; şovenizm, Kürt ulusal haklarının karşısına bir tehdit olarak dikilmektedir. Bugün yaşananlar bir diplomasi oyunu değil, ezilen Kürt ulusuna ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına karşı savaş halidir.

Emperyalistler paylaşım kavgasını derinleştiriyor ve uşağı olan tüm devletler de buna uyum sağlıyor. Bunun bedeli ise işçilere, emekçilere ve ezilen uluslara ödetiliyor. Bu nedenle tarafsızlık yoktur, ya bu saldırı düzeninin yanında ya da ona karşı saf tutulacaktır.

Bu süreçte şovenizme karşı kesin ve kararlı bir duruş şarttır. Emperyalizmin ezilen uluslara ve halklara yönelik düşmanlığını teşhir etme olanakları artmıştır. Bu doğrultuda antiemperyalist cephe örgütlenmesini güçlendirmek ve Antiemperyalist Lig çalışmalarına ivme kazandırmak, süreci karşılayacak temel yöntemler olarak değerlendirilmelidir.

GERÇEKLİĞİN AYNASINDA İKTİDARIN MASKESİ KAYBOLUYOR

Hem ülke hem bölge hem de dünya bağlamında kritik gelişmelere tanık oluyoruz. ABD emperyalizmi yaşanan sürecin ana aktörü olarak öne çıkıyor. Bölge ülkeleri, yaşanan gelişmeleri esas olarak ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda ele alıp buna göre hizalanıyorlar. Kuşkusuz emperyalist güçlerin öncelendiği, onların çıkarlarının esas alındığı bu düzeneği geçerli kılan durum emperyalist güçlerle kurulan ilişkilerdir. Bağımlılık ilişkilerinin kaçınılmaz sonuçlarından söz ettiğimiz burada temel unsur emperyalizmin zoru değildir. Aksine bölge devletleri, dolayısıyla egemen sınıfları bu zorun parçasıdır. Bağımlılık ilişkisi olarak imlediğimiz bu gerçeklik göz ardı edilirse sorun dış politikadaki savrulmalar ya liderlerin tutarsızlığına ya da iktidarların beceriksizliğine indirgenerek tartışılır. Haliyle gerçeklerden de uzaklaşılır.

Türkiye'nin dış politikası bu bağlamda

incelenmeye değerdir.

HAMASETLE GİZLENEN BAĞIMLILIK

Öteden beri olduğu gibi bu dönemde de devlet siyasetinin temel özelliklerinden biri, yaşananların hamasi söylemlerle anlatılmasıdır. Erdoğan'ın hitabeti hakkında söylenenlerin onun hamasi dilinde somutlaştığını söyleyebiliriz. Milliyetçiliğin dinî söylemle birleştiği yerde aşırı soyut ve kitlelere kolaylıkla etki edecek bayağı bir hamasetin dile geldiğini görüyoruz. Hamaset gerçeklere adeta örtü işlevi görmektedir. İç siyasetin dizayn edilip, kitlelerinin konsolide edilmesinde yeri geldiğinde büyük sözler -ama haddini bilerek- Erdoğan'da görmeye alıştığımız performanslardandır.

Son dönemdeki gelişmeler üzerinden hamasi söylemlerle bezenmiş politikaları kısaca değinebiliriz.

Yüksek perdeden konuşmayı pek seven Erdoğan'ın, söz konusu ABD olunca susup olduğu herkesin malumu. Venezuela devlet başkanı Maduro'nun bir gece yarısı operasyonu ile kaçırılıp ABD'de hapisaneye konularak yargılanması karşısında Erdoğan günlerce sessiz kalmış "kardeşim" dediği Maduro'ya yapılan bu darbeyi, bu pervasız "egemenlik ihlali" görmezden gelmiştir. Kuşkusuz Erdoğan verilmek istenen mesajın farkındadır. Bu pervasızlık, egemenlik ilişkisinde görev almak, kendi küçük payını artırmaya niyetlenerek canhıraş öne atılan diğer ülke egemenlerine bir gözdağıdır da. Erdoğan da "eleştirilerini" günler sonra, ama Trump'ı ve ABD'yi anmadan taraflara itidal çağrısı yaparak sınırlamıştır. ABD yönetiminin Maduro'ya seçenek olarak sunduğu "Türkiye'ye yerleş" önerisi karşısında Erdoğan'ın sessizliği egemenlik ilişkilerini ifade etmesi bakımından anlamlıdır. Erdoğan, bağımlılık ilişkilerinin gereğine göre hareket etmektedir. Yüksek per-

deden konuşmaması, yerini ve haddini bilmesi bu ilişkinin sürmesi yönündeki kararlılığın ve bu ilişkiye bağlılığının teyidi olarak yorumlanmalıdır.

"Kuzey Kıbrıs" sorunu Türkiye'nin en önemli gündem başlıklarından biridir. Emperyalist güçler tarafından vaftiz edilmemiş "Kuzey Kıbrıs"ın kaderi Türkiye'nin politik kapasitesine, gücüne emanet edilmiştir. Sonuç: yağmalanmış, yozlaşmış, kirli ilişkiler ağının merkezine dönmüş geleceği belirsiz bir Kıbrıs'tır...

Hamaset edebiyatının öne çıkan unsurlarından olan Türk Devletler Topluluğu, Türkiye'nin dış politikadaki sözde bağımsız girişimlerinden biri olarak imlenebilir. Bu topluluk Orta Asya'nın kalbinde Türkiye'nin fantezilerini dile getirebildiği, özellikle de iç siyasette pek kullanışlı bir oluşum. "Türkiye Yüzyılı" masalı ile uyumlu bu fantezi, kendilerine "Aksakallılar" diyen bir konsey tarafından yönetiliyor. Neyse

ki ülkede fanteziye uygun karakter çok! Türkiye’yi temsilen Binali Yıldırım “Aksakallılar”dan biri olarak öne çıkıp konseydeki koltuğuna oturmuştu.

Karakterlerin niteliği ve bayağı fanteziler bir yana geçtiğimiz yıl ilgili teşkilatın dört ülkesi Türkiye’nin en hassas olduğu Kıbrıs sorunda 12 milyar euro karşılığında Kıbrıs Cumhuriyeti’ni (Güney Kıbrıs) tanıma, dahası “Kuzey Kıbrıs”ı bağımsız bir devlet olarak tanımama kararının altına heyecanla imza attılar. Fidan’ın “aile” diye övündüğü Orta Asya’nın kalbinde yeşeren bu anlatısı büyük hikâye, emperyalizmin milyar dolarlarına yenildi! Aslında hikâye basit. Emperyalizme rağmen oyun kuramazsın. En fazla onun izin verdiği ölçüde oyalanırsın, dahası yeri gelir oyalandığın şey de sana fazla görülür ve “Aksakallılarına” çocukça heveslere kapılma yaşının çoktan geçtiği bir şekilde hatırlatılır. Ve azar yemiş çocuklar gibi, öylece sesini çıkarmadan oturup kalırsın. Kıbrıs özgülünde Türkiye’nin yaptığı gibi!

KIBRIS’A EGEMEN PENÇELER

İsrail, Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti güvenlik iş birliği bağlamında ilişkiler geliştirip Akdeniz ölçeğinde etkili adımlar atmaya devam ediyorlar. Orta Asya gibi Orta Doğu’nun da hamisi olduğunu iddia eden, “oyun kurucu” titri ile gururlandığı her halinden belli ve bu yönde alacağı görevler için hazır komut bekleyen Türkiye için işler pek de istediği gibi ilerlemiyor.

Gerçek, her zaman kurgudan daha değerlidir! Bölge politikalarının kurgulanmasında, emperyalistlerin çıkarlarının savunulmasında İsrail’in daha tercih edilebilir bir ülke olduğu herkesin malumu. Kuşkusuz bu durum onun esasta ABD emperyalizminin bölgedeki ileri karakolu olmasından, yani onlarla kurduğu ilişkiden kaynaklanıyor. Türkiye Avrupa ile Orta Doğu arasındaki köprü olma görevi için çırpınıp dururken İsrail, Orta Doğu ve ötesini Avrupa’ya bağlayacak projesini hayata geçirmek için Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti’ni yanına alıp “güvenlik iş birliği” temelinde adımlar attı.

Türkiye’nin, Avrupa’nın güvenliği için kendini vazgeçilmez ya da tek seçenek diye pazarlamaya çalıştığı son dönem politikasının karşılıksız kaldığı aşikârdır. Avrupa’ya dönük son dönem mesajların özünü bu fantezi oluşturmaktadır. Fidan’ın geçtiğimiz hafta yaptığı bu yönlü

açıklamalar hatırlanabilir. Anlatının karşılık bulmaması, tartışılmaya değer bulunmamasının özü hem Türkiye’nin bağımlı ülke gerçekliği ile alakalı hem de Avrupa’daki emperyalist güçlerin ABD’ye rağmen dahası onu dışlayan adımlar at(ıl)amayacağı gerçeği ile dolaysız ilişkilidir. Aslında Türkiye de bu gerçeğin farkındadır. İçerideki sıkışmışlık, hamaset dolu hikâyeyi ve tüm hamasi söylemleri Türk egemenlerine “zorunlu” bir seçenek olarak sunuyor!

İNGİLİZ KUMAŞINA TERZİ

Aynı bağlam içinde Suriye’nin geleceğine ilişkin tartışmalara bakmakta fayda var.

HTŞ çetelerinin Suriye’de iktidara taşınmasında Türkiye esas rolün kendisine ait olduğu iddiasında oldu. Doğrudur HTŞ çeteleri, ama özellikle ÖSO Türk devleti himayesinde faaliyet gösterdi. Esad’ın Suriye’yi yönetme kabiliyetindeki zafiyet iktidardan olması ile sonuçlandığında bu tablo ABD’nin beklentisi Rusya’nın onayı ile mümkün olmuştu. HTŞ çeteleri birkaç günde Şam’a ulaşmış, Colani de “İngiliz kumaşından” dikilmiş bir takım elbise giydirilerek iktidar koltuğuna iştirilmişti. Esad’a yaptırılamayan işler ve imzalattırılamayan anlaşmalar Colani sayesinde hayata geçirilecek, Suriye “İngiliz-ABD” usulünce yönetilecekti. Emperyalistlerin çıkarları açısından Colani liderliğindeki çetelerden daha iyi bir kadro bulunamazdı. İşte Türkiye bu tabloda HTŞ çetelerine koruyuculuk yapmasına rağmen, İngiliz kumaşından takım elbiseye terzilik yapmasına rağmen oyun kurucu olamadı. Evet bu sürece dahil oldu; ama korucu olarak, terzi olarak! Fidan’ın, geçtiğimiz günlerde sarf ettiği “ABD’nin sahada bu tarz işleri kendilerine bırakması, sahada yürütülecek işlerin onların çıkarları doğrultusunda Türkiye eliyle yapılması” yönündeki kararlılık ve bağlılık içeren sözler uşaklığın itirafıdır.

Türkiye’nin Suriye politikasının özünü Kürt düşmanlığı oluşturuyor. Haliha-zırda Kürt sorunda “çözümün” tartışıldığı bir süreçte Suriye’de Kürtlerin kazanımlarının hedefe konulması Türk devletinin ruhunu yansıtmaması bakımından önemlidir. Türk devleti açısından Kürt sorununun çözümü, Kürt ulusunun haklarının yok sayılmasıdır, inkârdır. “Terörsüz Türkiye” olarak imlenen süreç Türkiye’de Kürt sorunu yokmuş gibi yürütülmektedir. Kürt haklarına dönük hiçbir tartışmanın yürütülmemesi ilginçtir. Kuşkusuz bunda Öcalan’ın Kürt sorununun çözümüne dair yakla-

şımının yani devletin inkâr politikasını cesaretlendiren eğilimlerinin de payı vardır. İçeride hiçbir adımın atılmaması her türlü fedakârlığın Kürtlerden beklenilmesi dahası Suriye’deki Kürtlerin kazanımlarının hedefe konulması hem sürecin hem de Kürt sorununa dair Türk devletinin esas yaklaşımının kavranılması açısından önemlidir.

Suriye’deki tüm mesaisini de TC bu temelde yürütmektedir. Kürt kazanımlarının yok sayılması, olmadı asgariye indirilmesi için yoğun bir diplomasi ve askerî çalışma yürüttü. Ama bu çabası ABD ya da diğer emperyalist güçlere rağmen değil onların izin verdiği ölçüde şartları zorlamaktadır. Örneğin, Suriye devletinin şekillenmesinde söz sahibi değildir. Ama HTŞ çeteleri ile kurduğu ilişkiye yaslanarak, esasta ABD’yi ikna etmeye çalışıp Kürtlerin kazanımlarını yazmanın peşindedir. Kuşkusuz ABD’nin Suriye’ye dönük uzun vadeli planları doğrultusunda, “sürdürülebilir istikrarsızlık” içinde, kendisine muhtaç bir Suriye hem İsrail’in güvenliği hem de bölgesel politikalar açısından önemlidir. Türkiye de bu politikaya göre konumlanmakta sahadaki kirli işlerin kendi eliyle yürütülmesini talep etmekte sakınca görmemektedir.

İSRAİL ORTAKLIĞI

Siyonist İsrail devleti Suriye politikasında, Türkiye’nin zımnı ittifak güçlerinden biridir. Buna rağmen İsrail karşıtlığı iktidar bloku için bir motivasyon kaynağı olmaya devam etmektedir. Kitlesini konsolide etmek için İsrail karşıtlığı onun sıklıkla başvurduğu argümanlardan biridir. İsrail ile dolaylı yollardan geliştirdiği ilişki salt Suriye’de Kürt düşmanlığına dayanmamaktadır. İktidar bloku Filistin ulusal sorununu iç kamuoyunda gündemde tutup sözde İsrail karşıtlığından nemalanırken dahi onunla, üstelik askerî materyalleri de içeren ticari ilişkilerini sürdürmeyi ihmal etmemiştir.

İktidar bloku için, dahası Türk devleti için hamasi söylemlerle gerçekliğe rağmen iş birliğine dayanan bir İsrail politikası uygulanabilir olandır. Erdoğan’a düşen görev ise hamasetle manipülasyondan başka bir şey değildir. İsrail ile arasındaki rekabeti -ki rekabet esasta bölgesel politikalarda efendilerine hizmet etme yarışından ibarettir- Filistin sorunundan kaynaklı bir düşmanlıkmiş gibi göstermekte pek mahir olduğu söylenebilir.

Siyonist İsrail devletinin Gazze’de, Filis-

tin topraklarında on binlerce Filistinliyi yerinden edip katletmesi karşısında “tutarlı” bir tavır sergileyememesi, bununla birlikte İsrail ile ticari ilişkilerin sürdürülmesi Türkiye’nin tutarlı bağımlılık ilişkisiyle alakalıdır.

İsrail, Suriye topraklarını işgal ettiği günlerde Türkiye sadece “kaygı” ile izlemek zorunda kalmıştır. İsrail Paris’te Colani ile anlaşmaya vardığında Türkiye bu anlaşmaya rıza göstermiştir. Aynı günlerde Fidan’ın Paris’te olması dikkate değerdir. Suriye devleti yeniden dizayn edilirken esasta emperyalist güçlerin belirlediği ilkeler çerçevesinde hareket edilmesi fantezilerin sınırlarını göstermesi bakımından anlamlıdır.

GERÇEĞİN ERİTECEĞİ HAMASET

Türk dış politikasının bağımsız bir hattının olması mümkün değildir. Bağımsızmışçasına hareket edebilir ama yalnızca “-mış gibi” yaparak. Suriye’deki belirsizlik ortamında emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden faydalanıp ama esasta Kürt karşıtlığı temelinde yine emperyalistlerin çıkarlarını gözetken kendince adımlar atmıştır. Ortaya çıkan boşluk, belirsizlik bu eğilimlere imkân tanır; ki öyle de olmuştur. Fakat hikâyenin çözümü dayattığı o kritik aşamada efendilerinin çıkarlarıyla çelişen fantezilerinin hiçbir hükmü olmadığı gerçeği ile yüzleşmiştir.

İktidar bloku Orta Asya’da fikir babası olduğu Türk Devletleri Teşkilatı tek bir gerçeği teyit etmiştir. Hamaset gerçeklerle yüzleşince anlamsızlaşır. Türk devleti hamasi söylemlere sıklıkla başvurursa da olaylar karşısında daha gerçekçi pratik sergilemiştir. Yani kapasitesini, politik etkisinin sınırlılıklarını dahası ekonomik bağımlılığının farkında hareket etmiştir. Venezuela sessizliği, İsrail ile iş tutması, Suriye’de kurgulanan oyuna dahil olmak için adeta çırpınması dahası tüm çabasının efendilerine daha iyi hizmet edeceğine dair ikna etme yönlü olması Türk devletinin istikrarlı bağımlılık ilişkisinin sonucudur.

Fidan’ın, ABD’ye dönük “bölgesel politikalarda sahadaki iş yükünün ya da ayak işlerinin kendilerine yaptırması beyanı aynı anlama gelmek üzere bağımlılık ilişkisine dönük irade beyanıdır da. Bu irade beyanı Türk devlet politikasının tutarlı bir şekilde sürdürülmesi kararlılığıdır. Hamaset ise şovenizmin körüklenip kitlelerin aldatılmasında önemli bir argüman olarak egemenlerin dillerinden düşürmedikleri bir anlatıdır.

new york, dilovası, trikala...

YANARAK CAN VEREN KADIN İŞÇİLER

Yunanistan'ın Trikala kentinde 26 Ocak'ta bir bisküvi fabrikasında meydana gelen patlama ve ardından çıkan yangında, gece vardiyasında çalışan 5 kadın işçi yanarak yaşamını yitirdi. Devletin çocuk bakımı konusunda sosyal politikalar geliştirmemesi, kadın işçileri gündüz çocuk bakımının yükü altında bırakırken, gece güvencesiz ve ölümcül vardiyalarda çalışmaya zorlamaktadır. Üretim alanında kullanılan yanıcı maddeler, yetersiz iş güvenliği önlemleri, sınırlı kaçış yolları ve işle-meyen acil durum planları yangının kısa sürede büyümesine ve işçilerin içeride mahsur kalmasına neden oldu. Yaşananlar basında "iş kazası" olarak duyuruldu. Oysa bu ne bir kaza ne de münferit bir olaydır. Bunun adı net olarak konulmalıdır: bu, emperyalist kapitalist sistemin işçi düşmanı karakterinin doğrudan sonucudur ve adı "işçi cinayeti"dir.

Trikala'da yaşanan bu iş cinayeti ne tesadüftür ne de sömürücü sistemler ayakta kaldıkça sona erecektir. Bu ölümler, erkek egemenliğinin cinsiyetçi iş bölümünü yeniden üreten kapitalist üretim ilişkilerinin doğrudan sonucudur. Güvencesizlik, denetimsizlik ve ölüm pahasına üretim dayatması sistematik bir hal almıştır.

YKP(m-l) kadın işçilerin iş cinayetinde yanarak katledilmesi üzerine yaptığı açıklamada; iş yerlerinde iş güvenliği ve sağlığı için gerekli önlemlerin alınmaması nedeniyle her yıl yüzlerce işçinin öldüğüne ve sakat kaldığına dikkat çekerek işçi kadınların iş cinayetinde katledilmesine ve devletin işçi düşmanı yasalarına karşı örgütlenme ve mücadele çağrısı yaptı.

KADIN EMEĞİNİN KANLI HAFIZASI

Tarihsel hafızamız, kadın emeğinin kapitalist üretim ilişkileri içinde nasıl yok sayıldığını, işçi ve emekçi kadınların insanca yaşam ve çalışma koşulları için yürüttükleri mücadeleyi defalarca göstermiştir. Kapitalist sistemin karanlık tarihi, kadın işçilerin kaniyla yazılmış sayısız örnekle doludur.

8 Mart 1857'de 129 kadın işçi yandı... 1857'de New York'ta Cotton adlı bir dokuma fabrikasında çalışan, çoğunluğu kadın 40 bin işçi, 16 saatlik işgününün 10 saate indirilmesi ve "eşit işe eşit ücret" talepleriyle greve çıktı. Kadın işçilerin öncülük ettiği bu grev, dönemin en kitlesel grevlerinden biri olarak tarihe geçti. Yürüyüşe başlayan kadınları durdurmak isteyen polis, işçilere saldırarak patronların da desteğiyle binlerce işçiyi fabrikaya kilitledi. Bu sırada çıkan "şüpheli" bir yangında 129 kadın işçi yanarak yaşamını yitirdi. ABD basını bu olayı görmezden gelerek gizlemeye çalışsa da işçilerin cenazesine 100 bini aşkın insan katıldı. Bu olay, kadın işçilerin insanca çalışma koşulları uğruna verdikleri mücadele ve ödedikleri bedellerin tarihsel hafızası olmuş, bu hafıza, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ortaya çıkarmıştır.

TÜRKİYE'DE DEĞİŞMEYEN GERÇEK

Kadın emeğinin ucuz iş gücü olarak değersizleştirilmesi, ağır çalışma koşullarında güvencesiz çalıştırılması ve kadınların iş cinayetlerinde katledilmesi Türkiye için de son derece tanıdık.

29 Aralık 2005'te, Bursa Özay Tekstil'de 5 kadın işçi yandı. Sendikası ve sigortasız çalıştırılan, birisi hamile 5 kadın işçi, gece vardiyasında çıkan yangında yaşamını yitirdi. Fabrikada iş güvenliği önlemleri yoktu, kaçış kapıları kilitliy-

di. Bilirkişi raporları işçileri "kusurlu" buldu. Sorumlular ise verilen düşük cezalarla her zamanki gibi devletin yargı zırhıyla korumaya alındı.

8 Kasım 2025'te bu kez Kocaeli Dilovası'nda bir parfüm ve kozmetik dolum deposunda yangın ve patlama meydana geldi. İkisi 18 yaşın altında olan altı kadın işçi yanarak yaşamını yitirdi. Orada da bina ve depo iş güvenlik önlemlerinin eksik olduğu ortaya çıktı. Yangın merdiveni yoktu, acil çıkışlar kapalıydı. İşçiler içeride mahsur kaldı. Güvencesiz çalışma, denetimsizlik ve cezasızlık burada da değişmedi.

AYNI ZİNCİRİN HALKALARI

Örnekler elbette çoğaltılabilir. Yerleri ve tarihleri değişse de Trikala, Bursa ve Dilovası'nda değişmeyen; kadın emeğinin ucuz iş gücü olarak iliğine kadar sömürülmesi, kâr uğruna alınmayan iş güvenliği önlemleri, güvencesiz çalışma ve sistematik cezasızlıktır. Tarihsel hafızamız, bu ölümlerin her defasında "kaza", "ihmal" ya da "kader" değil, sınıfsal birer cinayet olduğunu açıkça göstermektedir.

Kadın emeğinin değersizleştirilmesi ve yok sayılması, erkek egemenliğinin özel mülkiyetle kurumsallaşmasıyla birlikte sistematik bir nitelik kazanarak günümüze kadar sürmüştür. Yarı feodal yarı sömürge sosyoekonomik yapıya sahip ülkemizde, işçi ve kadın haklarının geriliği nedeniyle kadın emeği üzerindeki baskı ve sömürü daha da yoğundur.

Bugün kadınlar; ev emekçisi, tarımda ücretsiz aile işçisi, kayıt dışı ve güvencesiz işlerde çalışan işçiler olarak; esnek, parça başı ve "dumansız fabrika" olarak adlandırılan ev içi üretim biçimlerinde,

emekleri sistematik biçimde değersizleştirilerek sömürülmektedir. Kadınlar bir yandan iş güçlerini satarak kapitalist üretim ilişkilerinin parçası haline gelirken, diğer yandan feodal ilişkiler nedeniyle aileye ve erkeğe bağımlı kılınmaktadır. Kadının maaş kartının kocasının ya da babasının cebinde olması, bu çelişkinin en somut ifadesidir.

Kadının çalışma hakkı, sokağa çıkması, konuşması ve karar alma süreçlerine katılması hâlâ feodal normlarla sınırlandırılmakta; kadınların büyük bir bölümü ancak ailenin izin verdiği ölçüde üretim sürecine dahil olabilmektedir. Tüm bu mekanizmalar, kadınlar üzerindeki baskı ve sömürüyü daha da derinleştirmektedir.

KADER DEĞİL, SİSTEM

Bütün bu koşullar, kadın işçi cinayetlerinin tesadüf ya da kader değil, yapısal olduğunu gösterir. 8 Mart, emekçi kadınların yaşamları, yetenekleri, kişilikleri, cinsellikleri ve emekleri üzerinden ödedikleri bedelin; mücadele tarihimizin en güçlü tarihsel hafızasını oluşturur. Trikala'da, Bursa'da, Gebze'de yanan kadın işçiler bu tarihin bugünkü halkalarıdır. Bu ölümler kaza değil, ihmal değil, kader hiç değildir. Bunlar emperyalist kapitalist sistemin ve sınıflı toplum düzeninin yapısal sonuçlarıdır. Bu sistem yıkılmadan işçi emekçilerin, kadın işçilerin can güvenliği yoktur, olmayacaktır. 8 Mart'a giderken Trikala'ya uzanan bu kanlı zinciri hatırlamak, işçi sınıfının örgütlü mücadelesini büyütmenin zorunlu bir parçasıdır. Bunun somut karşılığı ise başta kendi emeğimize sahip çıkmaktan geçer.

ROJAVA'DA SON SÜREÇ: SDG İLE ENTEGRASYON ANLAŞMASINA DAİR

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşın-da Orta Doğu coğrafyasında etkin güçlerden olan Fransız ve İngiliz emperyalistlerinin, 16 Mayıs 1916 tarihinde yaptıkları Sykes-Picot Anlaşmasıyla dört parçaya bölünen, ezilen bağımlı uluslar olarak Türkiye, Suriye, İran ve Irak'ta 100 yıldır baskı, zorla asimilasyon politikalarına maruz kalmışlardır.

Orta Doğu coğrafyasının en önemli ulusal sorunları olan Filistin ve Kürt sorunu hem bölgesel hem de uluslararası boyutta yakıcılığını korumaktadır.

Kürtleri, dört parçadaki ulusal varlıklarını ilhak politikalarıyla, emperyalist efendilerinin de onay ve icazetiyle inkâr eden devletlerin; Kürt ulusal direnişi karşısında, yeni oluşan güç dengeleri içerisinde kendi egemenlik yapılarına entegre etme yönündeki çaba ve arayışları bugün de sürmektedir.

Kürt sorununun boyutu ve çok katmanlı

yapısı; Kürt ulusal hareketlerinin siyasal niteliği, önderliklerinin karakteri, dünyadaki güç dengeleri ile izlenen taktik ve stratejik politikalar, proleter bir bakış açısıyla mercek altına alınmayı gerekli kılmaktadır. Bu çerçevede, Kürt ulusal sorununa dair yanlısamaları ve farklılıkları açığa çıkaran, devrimci çözüme yönelik bir perspektifle düşünsel bir zemin oluşturmayı mümkün kılar.

Öncelikle, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKKTH) sorunda MLM'lerin tutumu nettir. UKKTH (özgürce ayrılma hakkı) kayıtsız ve şartsız savunulur. Bu hakkın ulus tarafından nasıl kullanılacağına dair iradeye karşı çıkılmaz. Bu hak her koşulda savunulur; hakkın kullanılması ise her koşulda desteklenmez. Sınıf bilinçli proletaryanın desteğindeki ölçüt; bu hakkın (ayrılma hakkının) işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu açısından ne ölçüde yararlı olduğudur. Ayrılma pratiği, işçi ve emekçilerin devrimci kurtuluşuna ve özgürlüğüne giden yolu

açıyorsa desteklenir; içermiyorsa karşı konulmaz, ancak destek de verilmez.

Ayrıca her koşulda egemen ulusun şovenist baskı politikalarına karşı çıkılarak, demokratik ve meşru haklarının savunulmasında ezilen ulusun yanında olunur ve güç verilir.

Kürt sorununun her parçada aldığı biçim, boyut, mücadele dinamikleri ve önderlik yapıları farklı olduğundan, her parçanın ayrı ayrı ele alınarak analiz edilmesi gerektiği açıktır.

Bu yazının konusu, Suriye Kürdistanı'ndaki son süreç ve SDG ile Suriye rejiminin vardığı mutabakata yaklaşımımız olduğundan; öncelikle SDG'nin oluşum sürecine bakmak, oluşan yapının dinamiklerini, zayıflıklarını ve son süreçte ortaya çıkan tabloyu ele almak gerekmektedir.

Suriye Demokratik Güçleri (SDG), Ekim 2015'te YPG/YPJ öncülüğünde; Arap,

Süryani ve diğer yerel grupların katılımıyla Haseke/El-Malikiye'de yapılan kongreyle kuruluşunu ilan etti. Suriye Kürdistanı ile sınırlı YPG-YPJ IŞİD karşıtı koalisyonun bir parçası olarak IŞİD militanlarıyla doğrudan savaşarak Suriye'nin doğusuna yöneldiğinde artık çok daha geniş bir alanda söz sahibi olmaya başladı. IŞİD ile mücadele etmek ve Kuzey-Doğu Suriye'de kontrol sağlamak amacıyla kurulan SDG'nin başat unsuru her zaman YPG-YPJ oldu ve bu gelişme özellikle ABD tarafından desteklendi. ABD tarafından silahlandırılan, buna karşın Kuzey ve Doğu Suriye ile sınırlı tutulan SDG, Suriye'deki iç savaşın bir parçası olsa da Baas rejimi ile doğrudan bir savaşa girmedi, Suriye'nin bütünü üzerinde hak iddiasında bulunmadı. Bunun bir nedeni başından itibaren Suriye devleti ile "özerklik" ya da "otonomi" temelli bir anlaşma anlayışında olmasıydı. Emperyalizmin ve

bölgedeki diğer gerici devletlerin rızasını almak, bu yolla Suriye devletinin bir parçası olmak çizgisinde olması onu önemli oranda Kuzey ve Doğru Suriye’de tuttu. Bu kapsamda Efrin’de yaşananlar hatırlanabilir. Efrin Suriye’nin batısında kalan ve Kürtlerin yoğun yaşadığı bir bölge olmasına rağmen YPG ve YPJ’nin kontrolünde kalmasına olanak tanınmadı. Rusya ve ABD’nin göz yumduğu TC’den yönelen yoğun bir bombardıman tehdidiyle oradan çıkarıldılar. Benzer bir gelişme en son Halep şehrinin Kürt yoğunluklu iki mahallesinde yaşandı. Emperyalistlerin ve gerici bölge devletlerinin bu “sınırlandırıcı” yaklaşımı YPG-YPJ’nin de ardından SDG’nin de genel çizgisiyle uyumluydu. Buna rağmen bu iki gelişmede de zor kullanıldı.

Batıda kalan bu bölge ve iki mahalleye rağmen YPG/YPJ Suriye Kürdistanı’nda özerlik ilan etti ve buna göre örgütlendi. SDG ise Rojava denilen bu alanın dışında da, özellikle Suriye Arap aşiretlerinin katılımını sağlayarak Doğu Suriye’de de söz sahibi oldu. Böylece özerklik iddiası bu alanı da kapsadı. Arap aşiretleri hem S. Arabistan ve Katar gibi devletlerin hem de ABD ve İngiltere gibi emperyalistlerin onayına dayanan bu gelişmeyi onayladılar. Aşiretlerin bu yöndeki hareketinde belirleyici etmen Baas rejiminin zayıflaması ve neredeyse tüm uluslararası desteğini yitirmesi oldu. Sonrasındaki gelişmeler aşiretlerin bu koşula bağlı hareket ettiğini teyit etti. HTŞ Baas rejiminin yerini aldığı anda, ilgili devletlerin rızası ortaya konduğunda Arap aşiretleri değneği bu kez “yeni iktidara” bücktüler. Kuzey-Doğu Suriye Yönetimi kısa bir sürede dağıldı ve SDG ilk sınırlarına, Rojava’ya çekildi.

Bu yöndeki gelişme başından beri bir olasılıktı. Elbette bu YPG-YPJ’nin tahmin edebileceği bir gelişmeydi. Çünkü bu sürecin inşasında hem ABD ve İngiltere hem de bölgenin gerici devletleri söz sahibiydi. İttifak kurulan güçler nihayetinde feodal karakterdeki aşiretlerdi. Bu güçlerin ittifak arayışı aşiret çıkarlarına dayanıyordu ve bu durum, modernleşmiş özelliklere sahip Kürt ulusal hareketiyle uyumsuzluk yaratıyordu. Bu uyumsuzluğun önündeki perde esas olarak ABD ve İngiltere’nin desteği idi; bu nedenle ittifakın geçiciliği baştan saptanabilirdi.

Nitekim 27 Kasım–8 Aralık 2024 tarihlerinde Baas rejiminin çöküşü, Esad’ın Rusya’ya kaçışı; ABD, İngiltere ve İsrail ile iyi geçineceği işaretleri veren Türkiye destekli "cihatçı" grupları da kontrol eden Heyet Tahrir el-Şam’ın

(HTŞ) Şam’a girişi ve Colani’nin, geçici devlet başkanı statüsüyle onaylanmasının ardından, “özerklik” talebi ile bir yapı inşa etmiş olan SDG ile aşiretler arasındaki uyumsuzluk görünür oldu, hatta kaşınır duruma geldi. HTŞ ile SDG arasında Suriye’nin yeni yapısına dair yapılan görüşmelerde bu sorunun birçok defa gündeme geldiği, SDG’nin temsil gücünün sorgulandığı bilinmektedir.

Colani ve Mazlum Abdi heyetleri arasında yürütülen görüşmelerde, 10 Mart 2025 mutabakatı çerçevesinde var olan anlaşmanın pratikte uygulanmaması; tarafların ve onları etkileyen güçlerin müdahaleleri nedeniyle sorunların çözümü ertelenmiş ve engellenmiştir.

SDG 2015 sonrası ABD tarafından gelen desteğin süreceğini umut ederek hata yapmıştır, diyebiliriz. Bu hataya neden olan şartlardan en önemlisi SDG’nin bununla baş edecek bir “devlet anlayışında” olmamasıdır. SDG başından beri Suriye’yi yönetme iddiasında olmadı. Şam’da görevli olan ya da görevlendirilecek olanlarla kuracağı ilişkiyi temel alan bir “yönetme” anlayışında kaldı. Bu, başlangıçta ve uzun bir süre özerklik ilişkisi olarak tanımlansa da zamanla belirsizleşti ve yönetme amacından uzaklaşan bir rota izledi. Diğer bir şart ise SDG’nin esasta emperyalistlerin onayını almak üzere diplomatik olanakların “demokratik” olana açılacağı beklentisidir. HTŞ gibi “gerici ve yobaz” bir hareketin, cihat yapmakla nam almış güçlerin yerine SDG gibi çok daha ilerici, modern bir hareketin tercih edilebileceği umudu emperyalizmin “ihamet” politikasıyla son buldu. Kuşkusuz emperyalizmden destek görme umudu her zaman tartışma konusu olacaktır. Reel politikaya oldukça yatkın Kürt ulusal hareketinin basitçe bu umuda bel bağladığını öne sürmek kolay değildir. Bu umudu doğuran diğer etmenlerin de SDG’nin dayandığı kitlelerin beklentisi, üstelik bu güce emperyalistler tarafından duyulan ihtiyacın gizlenmemesi (sağlanan silah desteği bunun güçlü bir verisidir) ve HTŞ’nin yönetme kapasitesinin darlığı olduğu eklenmelidir.

SDG’nin bu siyasî tutumunu A. Öcalan’la ile de açıklamak mümkün. Türkiye Kürdistanı için savunulan uzlaşma siyasetinin benzer şartları içerdiğini biliyoruz. SDG ve Kürt güçlerinin Suriye merkezî yapısına entegre olması yönündeki önerme de bu uzlaşmanın bir biçimidir. Ayrıca Türk devletinin kuşatma siyaseti ve ABD emperyalizminin değişen güç dengeleri içindeki çıkarları

doğrultusunda, Türk Hükûmeti Colani rejimiyle Suriye’yi şekillendirmeyi kendi çıkarlarına uygun görmüştür. İsrail’le uyumlu bir hat izleyen ve ABD’nin çıkarlarını gözetken bu yaklaşım, PYD ve YPG güçlerine yönelik himayenin sınırlandırılmasıyla sonuçlanmıştır.

Bu gelişmeler de bir kez daha göstermiştir ki; emperyalistlerin ve dahası sınıfların, devletlerin, kolektif tüm hareketlerin soyut bir vefa duygusu yoktur. Vefa çıkarların bir parçası olarak gerçekleşir ve halkla bağları kopmuş olanların çıkarları halka dönük bir vefa ile buluşamaz, onların çıkarları sürekli kendilerine borçlandıkları bir tür vefa üretir. Bu asla doymayacak bir vefa türüdür; bu, mülk edinme ve sermayeyi yeniden üretme hırsıdır. Bu nedenle dev tekellerin ve hizmetkârları olan devletlerin vefası sermayedir. Suriye Kürt Ulusal Hareketinin bu süreçte kendi deneyimleriyle yaşayarak gördüğü budur. Emperyalistlerin en gerici güce yaslanarak çıkarlarını koruduğu ve devam ettirdiği, “demokratik” kesim ve yapıları esas almadığı ve almayacağı da bu süreçte bir kez daha görülmüştür.

Tüm hata ve yanlışlarına karşın Kürt gücü PYD’nin ve askerî oluşumlar YPG-YPJ’nin “ABD’nin kara gücü ve uşağı” olmadığı da bu süreçte açığa çıkmıştır.

5 Ocak’ta Paris’te yapılan ABD–İsrail–HTŞ görüşmesinde, ABD emperyalizminin Colani’den yeterli güvence alması ve ABD–İsrail–Türkiye politikalarına uygun planlar doğrultusunda; SDG içinde yer alan Arap aşiretlerinin yapıdan ayrılmasıyla yeni bir güç dengesi oluşmuştur. Bu çatlak ve zayıflamadan yararlanan HTŞ güçlerinin 18 Ocak’ta El-Tabka, Tabka Barajı ve Tabka Hava Üssü’nü, Deyrizor’un doğu kırsalının tamamını ve bölgedeki petrol ile doğalgaz sahalarını ele geçirmesiyle sonuçlanan bir süreci beraberinde getirmiştir.

SDG güçlerinin şehirden çekilmesi ve aşiret güçlerinin Rakka’nın kontrolünü ele geçirmesinin ardından, Rakka’ya giren Şam merkezli güçler petrol sahalarının denetimini de sağlamıştır. Suriye Kürdistanı’ndaki (Rojava) statünün sınırlandırılması ve petrol ile doğalgaz gibi imkânların Kürtlerin denetiminden alınarak Colani yönetimine devredilmesinde; ABD Başkanı Trump ve bölge temsilcisi Barrack’ın bilgisi dahilinde gerçekleştirilen politika değişikliğiyle, ABD emperyalizmi “Rojava yönetimine” verdiği eski desteği fiilen çekmiştir.

Bu gelişmeler karşısında Mazlum Abdi, anlaşmaya bu haliyle imza koymayacağını belirterek direnme kararı almış ve bölgesine dönmüştür. Kürt güçlerinin ve SDG’nin geri kalan birliğinin zayıflaması, ABD’nin desteğini çekmesiyle oluşan yeni dengeler; Avrupa genelinde Kürt halkı ile demokrat ve devrimci kesimlerin Rojava’ya statü talebiyle kitlesel biçimde sokağa çıkmasına yol açmıştır. Kürt ulusal bilincinin geliştiği bu süreçte; milyonların eylemleri ve tepkileri sonrasında görüşmeler yeniden başlamış ve 30 Ocak’ta Şam’daki geçiş hükûmeti, SDG ile ateşkes yapıldığını ve tarafların anlaşmaya vardığını duyurmuştur.

30 Ocak anlaşmasının gerçekleşmesi sürecinde başta ABD emperyalizmi olmak üzere, Fransız emperyalistleri, İsrail, Türkiye ve Batılı emperyalist devletlerin çizdikleri çerçeve esas alınmıştır.

Anlaşma uyarınca; kademeli askerî ve idari entegrasyon, Haseke ve Kamışlı’ya İçişleri Bakanlığı güçlerinin konuşlandırılması, yerel kurumların devlete entegrasyonu, Kürt toplumu için sivil ve eğitim haklarının güvence altına alınması ve yerinden edilmiş nüfusun geri dönüşünü içeren kapsamlı bir çerçeve açıklanmıştır. Bu anlaşmanın pratikte uygulanmasında yeni sorunların ortaya çıkması muhtemeldir. Emperyalistlerin Suriye’de uşak Colani rejimini kendi çıkarlarına uygun biçimde dizayn ettikleri ve etmeye devam edecekleri açıktır. Halka dayanmayan, halkın genel çıkarlarını temsil etmeyen uşak rejimlerin çöküşü; halkın direnişi ve örgütlü karşı koyuşuyla gerçekleşecektir. Suriye’deki çok katmanlı sorunların, gerici HTŞ ve emperyalist politikalarla çözülemeyeceği; çelişkilerin farklı biçim ve şekillerde yeniden ortaya çıkacağı görülmelidir.

Suriye’de demokratik bir devrim gerçekleştirilip, her milliyetten halkın tam hak eşitliği temelinde özgür birlikteliği sağlanmadan Suriye’de suların durulması beklenmemelidir. Kimse mücadelenin bittiği iddiasında da değildir kuşkusuz. Ne var ki mücadelenin hedefleri ve kapsamı üzerinde yeniden düşünmek bir zorunluluktur.

Uzlaşmaya dayanan yolların halkın çıkarlarını yok etmesine karşı doğru olan yegâne yol halkın çıkarlarını gerçekleştirmek yoludur. Ancak bu yoldan gidildiğinde suların durulmayacağını ön gördüğümüz bu yerde demokraside ve barışta başarıya ulaşılabilir.

İRAN'DAKİ HALK İSYANININ MEŞRULUĞU

İran'da 28 Aralık'ta başlayan ve kısa sürede 31 eyalete yayılan halk isyanı sürmektedir. Ekonomik ve sosyal krizle tetiklenen bu isyan, 1979 İran İslam Devrimi'nden bu yana yaşanan en kapsamlı toplumsal kalkışmalardan birine dönüşmüştür. Riyalin çöküşü, enflasyonun gündelik yaşamı çekilmez hale getirmesi ve işsizliğin artması; işçi, emekçi ve küçük esnaf kesimlerini sokaklara dökmüştür. İsyân, kısa sürede ekonomik taleplerin ötesine geçerek siyasal iktidarın meşruiyetini sorgulayan bir halk hareketi niteliği kazanmıştır.

Ekonomik çelişkilerin yarattığı toplumsal kırılmanın bir yansıması olan bu isyan, uzun süredir biriken sınıfsal çelişkilerin patlak vermesiyle İran Molla Rejiminin baskı aygıtını doğrudan hedef alan bir konuma evrilmiştir. Yakın dönemde Mahsa Amini eylemleriyle tutuşan kıvılcım, büyük bir yangına dönüşerek milyonların sokaklara akmasına neden olmuştur. Molla Rejiminin katliam boyutuna varan müdahalelerine rağmen halk isyanı otuzlu günleri geride bırakarak devam etmektedir. Bu süreçte onlarca devlet kurumu ateşe verilmiş, isyan dalga dalga büyüyerek ülkenin dört bir yanına yayılmıştır. Rejim ise bu yükselişi katliamlar, yoğun baskı ve kitlesel tutuklamalarla bastırmaya çalışmıştır.

İsyânın başlangıcından bu yana üç bini aşkın kişi katledilmiş, elli bine yakın eylemci tutuklanmıştır. İran egemen sınıflarının bu saldırgan tutumu, çelişkileri bastırmak bir yana daha da derinleştirmiş ve isyanın büyümesine hizmet etmiştir.

İran'da yaşanan halk isyanı işçi ve emekçilerin sınıfsal ve toplumsal çelişkilerin sonucudur ve meşrudur. Sokaklara çıkan milyonların “ekonomik koşulların iyileştirilmesi, siyasal özgürlükler, adalet ve eşitlik” talepleri, İran'daki sınıf çelişkilerinin kendi iç dinamiklerinden doğmuştur. Kaynağı tamamen gerçeklere ve kitlelerin somut öfkesine dayanan bu meşru isyan hem iç hem de dış gerici/emperyalist aktörler tarafından araçsallaştırılmaya çalışılmaktadır.

ÖZGÜRLÜK EYLEMİNE KİR BULAŞTIRMAK

Direnişin başladığı ilk günden itibaren “İranlı vatanseverler direnin, yardım yolda” söylemiyle ve “yeni bir özgürlük ihracı” vaadiyle sahneye çıkan Trump, Netanyahu ile birlikte isyanın meşru karakterini gölgeleyen bir tutum almıştır. ABD emperyalizmi, iç darbe senaryoları ve askerî müdahale tehditleriyle, İran'daki Molla Rejimini devirmeyi ve yerine kendi emperyalist politikalarıyla uyumlu bir iktidar inşa etmeyi hedeflemektedir. Tehditlerin sahaya yansıdığı Hürmüz Boğazı'ndaki askerî yığınaklar, bu niyetin somut göstergelerinden biridir. Genel eğilim kapsamlı bir işgalden ziyade, tehdit ve sınırlı müdahaleler yoluyla rejimi çözmeye yöneliktir. ABD'nin bir yandan askerî hazırlıkları sürdürürken diğer yandan diplomatik kanalları açık tutması, “diyalog ve zor yoluyla kontrol” stratejisini eş zamanlı olarak yürüttüğünü göstermektedir. Ancak hedef Molla Rejiminin ABD emperyalizmine hizmet etmesini sağlamaktan ibarettir. ABD emperyalizminin bu konumlanması, direnişi zor yoluyla bastırmaya çalışan İran egemen sınıflarına da yeni manevra alanları açmaktadır. İran rejimi, katliam politikalarını sürdürürken aynı zamanda İran halkının tarihsel ABD ve İsrail karşıtı duyarlılığını iç birlik söylemi üzerinden kullanarak hareketi etkisizleştirmeyi hedeflemektedir. Bu yolla iç çelişkileri örtmeyi, hedef saptırmayı ve öfkeyi ABD emperyalizmi ile İsrail'e yönlendirmeyi amaçlamaktadır. Aynı zamanda, “rejim yanlılarını” sokaklara çıkararak halkı bölme ve direnişi parçalama siyaseti izlemektedir. Bununla birlikte rejim, ABD ile diyalog kanallarını açık tutan politikalarından da geri durmamaktadır.

Emperyalist güçlerin isyana “destek” söylemleri İran halkının özgürlük mücadelesini kendi stratejik çıkarlarına yedekleme çabasına dönüşmektedir. İran rejimi ise ABD'nin müdahale tehditlerini ve askerî hazırlıklarını kullanarak halk hareketinin gerçek sosyal ve sınıfsal taleplerini görünmez kılmayı ve kendi iktidarını tahkim etmeyi hedeflemektedir. Bir kez daha halktan gelen bir isyanın rotası emperyalizmin, gerici güçlerin,

devletlerin manipülasyonu bozulmak istenmiştir. Bu, dünya halklarının özgürlük umuduna yapılan uluslararası bir saldırıdır.

SAVAŞ TALİ DENGESAS

Karşılıklı savaş tehditleri büyürken Hürmüz Boğazı bu gerilimin en yoğun yaşandığı alanlardan biri haline gelmiştir. ABD savaş gemilerinin bölgedeki varlığı artarken, İran da karşı hamlelerle bu konumlanışı dengelemeye çalışmaktadır. Doğrudan bir çatışmadansa gerilim diri tutulmaya çalışılmaktadır. ABD, İran'daki idamları kendi baskısıyla durdurduğunu iddia ederek temkinli bir tutum sergilediğini öne sürerken, İran ise olası bir ABD müdahalesini “bölgesel savaş çıkar” tehdidiyle savuşturma stratejisi izlemektedir. Bunun devamında ABD'ye ait bazı askerî gemiler geri çekilmiştir. Buna rağmen İngiltere'nin, Katar'daki askerî üslerine Eurofighter savaş uçakları konuşlandırması, emperyalist cephedeki hazırlıkların sürdüğünü göstermektedir. ABD İran gerilimi yalnızca askerî alanda değil, diplomatik ve ekonomik düzlemde de derinleşmektedir. Avrupa Birliği, İran'daki protestoculara yönelik “acımasız baskı” ve insan hakları ihlallerini gerekçe göstererek Devrim Muhafızları'nı “terör örgütleri listesi”ne almıştır. İran Meclis Başkanı Muhammed Bakır Kalibaf ise buna karşılık, müteakibliyet yasası gereği Avrupa ülkelerinin ordularının terörist grup olarak kabul edileceğini açıklamıştır.

Olası bir işgal ya da savaşın bölgesel ve uluslararası ölçekte ağır sonuçlar doğuracağı açıktır. Özellikle petrol fiyatlarında yaşanacak sert dalgalanmalar, sadece savaş tamamları çalan güçlerin değil İran'ın müttefikleri olan Rusya ve Çin başta olmak üzere dünya ekonomisini derinden etkileyecektir. Bu nedenle mevcut aşamada böylesi bir riski alma konusunda emperyalist güçler temkinli davranmaktadır. Son günlerde artan diplomatik temaslar ve görece yumuşama sinyalleri bunun göstergesidir. Ancak bu durum, savaş ve işgal hazırlıklarının eş zamanlı olarak sürdürüldüğü gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Çin ve Rusya şimdilik diplomatik girişimlerle

süreci dengelemeye çalışırken, İran ile Çin arasında askerî anlaşmalar ve silah ticareti hız kazanmaktadır.

İran'da gelişen halk isyanı, tüm bu güç dengeleri arasında varlığını sürdürmektedir. Halk isyanı ile egemenlerin savaş söylemleri arasındaki temel tezat, taleplerin niteliği ile kullanılan gerekçeler arasındaki farkta yatmaktadır. İran halkı sokaklarda hayat pahalılığına, siyasal baskıya ve sınıfsal eşitsizliklere karşı sesini yükseltirken; egemen güçler bu meşru talepleri savaş ve güvenlik söylemleriyle gölgelemeye çalışmaktadır. Emperyalist güçlerin “destek” açıklamaları, fiiliyatta bölgesel çıkar hesaplarının bir parçası olarak şekillenmektedir. İran egemenleri ise halkın sosyal ve sınıfsal taleplerini bastırarak direnişi kendi iktidarlarını koruma amacına tabi kılmaktadır.

HALKIN MEŞRU EYLEMİNE SARILALIM

İran'da halk, yaşam koşullarını iyileştirmek, siyasal taleplerini dile getirmek ve baskı rejimine karşı çıkmak için sokaktadır. Bu isyan sürecinde gerek ABD emperyalizminin gerekse Molla rejiminin savaş retoriği ile halkın talepleri arasındaki çelişki, gerçek bir antiemperyalist tutumun ne olması gerektiğini de açık biçimde ortaya koymaktadır. Hareketin kendiliğinden karakteri, tutarlı bir antiemperyalist çizginin oluşmasını zorlaştırmakta; aynı zamanda İran egemen sınıfları için önemli bir manevra alanı yaratmaktadır. İran'da yaşananlar halkın kendi kaderini tayin etmesi (devrim yapması) ile egemen güçlerin savaş politikalarının çarpıştığı tarihsel bir dönemeçte gerçekleşmektedir. Bu dönemeç, halkın özgürlük iradesini ortaya koyduğu mücadelelerle dönelecektir. Tarihi bir kez daha halk yazacaktır. Bu kez tamamen kendisi için...

Bunun kendiliğinden gerçekleşmeyeceği açıktır. Her ülkede sınıf önderliğinin hem kendisini hem de halk isyanını da örgütlemesi tarihsel bir zorunluluktur. Bu adım, iç çelişkilerin ürünü olan isyanın tutarlı ve bağımsız bir antiemperyalist mücadeleyle buluşmasının da temelini oluşturacaktır

MÜCADELENİN YÖNTEMLERİNİ DOĞRU KAVRAYALIM

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Devrimci mücadele kapsamındaki her mücadele biçimi ve yönteminin ana hedefi, hizmet ettiği devrimdir. Hedefinde siyasî iktidar mücadelesi olmayan mücadeleler ve mücadele yöntemleri başarısızlığa uğramaya, gerilemeye mahkûmdur. Günü örgütlemekle sınırlı, bir başka ifadeyle günü kurtaran, uzun soluklu olmaktan uzak ve hedefinde “devrimin öznesi kitleleri” örgütlemek olmayan her “devrimci” mücadele biçim ve yöntemi daha baştan hedefine yabancıdır. Bu yabancılığın temelinde ideolojik gerilik yatar. Düşünüşü ve kendini programla düzeyi günle sınırlı hareketlerin ideolojik olarak sınıfa dayandıkları, yani “sınıf için ve sınıftan gelen” bir bakış açısında sahip oldukları ileri sürülemez. Bu, önemli oranda küçük burjuva sınıfın bakış açısından hareket edildiğinde gerçekleşen bir sonuçtur. Çünkü bireysel hesap burjuvaziye özgüdür.

Bu tarz hareketlerin geçmişten beri bünyemizde yer aldığını kabul etmeliyiz. Dolayısıyla bireylerle, tek bir alanla sınırlı olmayan, bütünün yani kolektifin bir sorunundan söz ettiğimiz bilinmelidir. Tartışmalarımız, eleştiri ya da duruma dair değerlendirmelerimiz de bireylere yönelik olmaktan çıkarak bütüne ait olmalıdır ve öyle kavranmalıdır.

LEGAL MÜCADELENİN OLANAKLARINDAN FAYDALANMAK

İ. Kaypakkaya yoldaş ülkemizde devrimin yolunu belirlerken önce ülkemizin sosyoekonomik yapısını kavramış, ardından bu yapıya uygun devletin niteliklerini açığa çıkarmış ve ancak bundan sonra devrimin yolunu çizmiştir. Devrimin yolu için uygun mücadele yol ve yöntemlerini 11 ilkede somutlaştırdığında İbrahim “ülkemizde illegal mücadele esas, legal mücadele tali” olmalıdır demiştir. Bu az önce ifade ettiğimiz gibi devletin niteliği ve devrimin nasıl gerçekleşeceği sorularına verilen yanıttır. Bu yanıt legal mücadele yollarını yadsımıyor. Sadece bunların neye hizmet etmesi gerektiği

konusunda bizi uyarıyor.

Siyasî iktidar mücadelesinin temelleri kavranamadığında her iki mücadele yöntemi konusunda yanlışlara düşmek de kaçınılmaz olarak yaşanır. Legal mücadele

ile illegal mücadele arasındaki ilişki, bu ilişkinin nasıl olması gerektiği ve her iki mücadele yönteminin siyasî iktidar mücadelemizle ilişkisi gibi artırılacak başlıklara nasıl yanıt verdiğimiz önemlidir. Bu mücadele yöntemlerinin esasında kitlelerdeki devrim ihtiyacını bilince çıkarmak ve örgütleyerek geliştirmek vardır.

Ancak her iki mücadele yönteminin farklılıkları, kendine özgü noktaları vardır. Bunları ilkin kullanılan araçların ayrılıklarında görürüz. Legal mücadele yöntem ve biçimleri egemenlerin, dolayısıyla egemenlerin yönetme aracı olan devletin denetimine açık çalışmalar olduğunu, daha baştan bu şarta uygun yapılar olduğunu söylemeliyiz. Legal çalışmaları illegal bir görünümle gerçekleştirmek esas olarak kendini kandırmak, denetimi kabul edip bu yokmuş gibi davranmak olur ki bunun belki kısa vadede değil ama orta ve uzun vadede faydadan çok zarar vereceği açıktır. Bu da devrimi örgütlemek hedefine ulaşamamayı sebep olur; çünkü baştan faaliyetlerin geleceğini korumamayı içermektedir.

Bu hataya çoğunlukla illegal olmak gereğini anlamamaktan düşeriz. İlegal biçimleri ve yöntemleri geliştirecek bakış açısından ve olanaklardan mahrum olmak legal mücadele araçlarına illegal bir misyon biçmeyi geliştirmektedir. Yerine getiremediğimiz her görev ve sorumluluk için aslında bu söylenebilir. Başarısızlıklar, başarı olarak gördüğümüz her adıma olması gerektiğinden fazla misyon biçmeyi, kendimizi, kolektifi bu “başarılarda” var etmeyi geliştiriyor. Bu düşünce tarzı beraberinde bir dizi yanlış yapmayı getiriyor.

Her iki mücadele yönteminin kavrayışındaki sorunlar, mücadele araçlarının nasıl kullanılacağı konusunda bizi yanlış pratiklere sürüklüyor. Kitlelerle iletişim sağlamak, bağları güçlendirmek, ilişkimizi yaygınlaştırmak için çıkardığımız araçları illegal yayınlarmış gibi

dağıtmak bunun bir örneğidir. Legal yürüttüğümüz bir çalışmaya illegal bir çalışma misyonu biçerek illegal mücadele anlayışımızı, ilkelerimizi bulanıklaştırıyoruz. Hal böyle olunca kolektif olarak mücadeleyi geliştiremiyoruz. Legal mücadeleyi “illegal yöntemlerle” hayata geçirmiş, ama böylelikle esas olandan vazgeçmiş oluyoruz.

Bu kavrayış ve yaklaşım mücadele yöntemleri açısından sadece illegal mücadeleyi silikleştirmiyor, legal mücadele anlayışımızın da dejenere olmasına neden oluyor. Her iki mücadele yöntemi gerektiği yerde ayrılmayıp, gerektiği yerde buluşmadığında hem birbirine hem de en nihayetinde devrim mücadelesine hizmet etmeyecektir. Birinin yasallığı içinde boğulmak, diğerinde ise kitlelerden kopmak kaçınılmaz sorunlar olarak karşımıza çıkacaktır. Bu sorunların kaynağında ise her iki mücadele yöntemini devrime giden yolda bir araç olarak kavramamak vardır. Bu araçların sınıf mücadelesinin güncel koşullarına uyarlamak, geliştirmek ancak bunları doğru biçimde yapmak hem mevcut durumu hem de mücadelemizin yolunu doğru kavramakla mümkündür. İlegal bir faaliyeti tüm legal olanakları kullanarak örgütlemek başarısızlığın arka planını oluşturuyorsa, legal bir eylemi illegal yöntemlerle örgütlemek de aynı sonuca götürecektir.

Mücadelenin her bir aracı doğru bir bakış içinde değerlendirildiğinde önemlidir; asıl işlevi kitlelere ulaşmak olan mücadele araçları doğru biçimde kullanılmadıkların aksine, yani kitlelerden uzaklaşmaya neden olur. Tarihte silahlı mücadelenin fokocu bir anlayışla, legal mücadelenin reformist bir anlayışla sürdürülmesi halinde bu gerçeklikle yüzleşildiğinin örneği vardır.

Her iki anlayışın da devrimi kitlelerden hareketle tanımlayamadığını, kitleleri özneleştirmede, dolayısıyla devrimi somutlaştırmaktan uzak olduklarını biliyoruz. Yine her iki anlayışın nihai sonu getirmeyeceğini deneyimlemiş durumdayız. Bunları reddediyoruz. Kitlelerle kurduğumuz ilişkinin samimi olması, önemli derecede birebir olması, onlardan gelip onlara giden bir bilgi alışverişine dayanması burada belirleyicidir. Bu nedenle devrimci hareketin mücadele biçimleri ve yöntemleri tutar-

lıdır, geleceği içerir, kitlelerle dürüst bir ilişkiye dayanır. Kendini farklı gösteren, salt ajitasyon ve propagandaya dayanan, kitleleri örgütlemeyi içermeyen bir biçim ve yöntem ne tutarlı olabilir ne de gelecek vad edebilir.

RÜZGÂRA KARŞI KOYMAK!

Bizi bu tarz yanlışlara sürükleyen zemin sınıf mücadelesinin gidişatından ve mevcut durumdan bağımsız değildir. Egemen sınıflar devrim fikrini sadece kitlelerde budamadılar, devrimci saflarda da aynı sonuçlara ulaşmaya gayret ettiler. Kendilerine “dikensiz gül bahçesi” yaratmak için engel olarak gördükleri her şeye dört koldan saldırdılar. Bu saldırıların merkezine ise şiddeti devrim için zorunlu gören partileri koydular. Bunun en son örneğini Hindistan’da Halk Savaşına karşı başlatılan operasyonda gördük. Kuşkusuz saldırılar sadece askerî sahada değil, ideolojik ve politik sahada da sürdürülmekte. Bu süreç dünyada olduğu gibi ülkemizde de benzer biçimde gelişti. Devlet sürekliliğini sağlamak için bir dizi araçla saldırdı/saldırıyor ve kuşatma altına alıyor. Saldırılarından sonuç aldığı oranda çemberi daha da daraltıyor, daha fazla saldırıyor.

Bu kuşatma, devrim iddiasını kırmakta başarı sağladığı oranda devrim için mücadele iddiasını da dumura uğratmıştır. En demokratik haklara saldırı, gözaltı ve tutuklamalar sadece kitleleri korku çemberinin içine almakla sınırlı kalmayarak onun örgütlü öncü güçlerinde de sistem içine girme eğilimini güçlendirmiştir. Yasal sınırlar içine hapsolan faaliyet, sistemin izin verdiği ölçülere kadar gerilemiş ve bu, sınırı olmayan gerileme devrimi örgütleme alanlarını daraltmıştır. Bu dalga devrimci kimliğin aşınmasına da kapı aralamıştır.

Bu rüzgâra kapılmamak ancak akışa karşı koyabilme cüretini göstermekle mümkün. Bu cüretin nerden beslendiği önemlidir. Kuşatmanın çapı doğru kavrandığında bunu tek başımıza aşamayacağımız gerçeğini de kavramış oluruz. Adresimiz kitlelerdir. Maoist kitle çizgisidir. Egemenleri asıl korkutan onlardır. Bunu başarmak da kolay değil. Ancak küçük adımlarla, doğru araçlarla, sıkı bir örgütlenme anlayışıyla zor olanı başarmak mümkündür.

DAVOS 2026: EMPERYALİST KRİZİN VİTRİNİ

Dünya Ekonomik Forumu'nun (WEF) 56. Yıllık Toplantısı, 19–23 Ocak 2026 tarihleri arasında İsviçre'nin Davos kentinde gerçekleştirildi. Toplantı, iyice belirginleşmiş durumdaki kapitalist hastalıkların her birinin bir devlet başkanında temsil edildiği bir tiyatro oyununun sahnelenmesi gibiydi. Başrolde ABD Başkanı Donald Trump olsa da yan rollerde oynayanlar da ondan aşağı kalmadıklarını gösterdiler.

BARIŞ TOKMAĞIYLA TRUMP

Trump'ın kamuoyuna tanıttığı sözde “Barış Kurulu” girişimi, bir gün önce yaptığı ve ağırlıklı olarak Grönland meselesine odaklanan özel konuşması da Davos'taki tartışmaların merkezine yerleşti. Trump'ın sarf ettiği, “Büyük bir güç ve kuvvet kullanmaya karar vermedikçe muhtemelen hiçbir şey elde edemeyiz; açıkçası durdurulamaz olurduk. Ama bunu yapmayacağım,” sözleri, hemen ardından gelen “Güç kullanmak istemiyorum. Güç kullanmayacağım,” ifadeleriyle birlikte okunduğunda, ABD emperyalizminin klasik tehdit–inkâr ikiliğini bir kez daha gözler önüne serdi. Trump, NATO üyesi ülkelere Grönland konusunda açık bir tercih dayattı: “Evet dersiniz çok memnun oluruz. Hayır dersiniz, bunu hatırlarız.” Trump'ın, Grönland'ın ilhakına karşı çıkan Fransa dahil, sekiz Avrupa ülkesine yüzde 10 gümrük vergisi uygulama tehdidi, Davos'ta sıkça dile getirilen “müttefiklik”, “ortak değerler” ve “çok taraflılık” söylemlerinin arkasındaki çıplak zor mantığını açığa çıkardı. Bu tehdit, ABD'nin Avrupalı ortaklarını siyasal hizalanmaya zorladığını ve emperyalist kamp içindeki ilişkilerin baskı temelinde yürüdüğünü bir kez daha teyit etti. Avrupa'yı sert sözlerle hedef alan Trump, kıtanın bazı bölümlerinin “artık tanınmaz halde olduğunu” ve Avrupa'nın “doğru yönde ilerlemediğini” savundu. Bu açıklamalar, yalnızca bir dış politika eleştirisi değil, Avrupa emperyalizminin siyasal ve toplumsal krizine yönelik üstten bir hüküm verme girişimi olarak yankı buldu.

ROLÜNÜ BEĞENMEYEN MACRON VE UYARANLARI

Trump'tan bir gün önce konuşan Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ise uluslararası sistemde “çok taraflılıktan”

hızla uzaklaşıldığına dikkat çekti. Macron, “Bu, kuralların ayaklar altına alındığı, yalnızca en güçlünün hukukunun geçerli olduğu bir dünyaya doğru kayış,” diyerek mevcut düzenin giderek daha çıplak bir güç ilişkisine dayandığını kabul etti. Ancak bu tespit, emperyalist sistemin kendisine yönelmiş bir eleştiriden ziyade, Avrupa'nın bu güç mücadelesinde geri düşme korkusunu yansıtıyordu. “Bazı kilit sektörlerde, Çin'in Avrupa'ya daha fazla doğrudan yatırım yapmasına ihtiyacımız var” diyen Macron, Çin'in yatırımda davetkâr sözlerine nispeten bir cevap da vermiş oldu.

Trump'ın Grönland üzerinden yaptığı tehditler AB içinde kırılmalara yol açmış durumda. ABD'nin sarsılan hegemonyası ve saldırgan tutumu sebebiyle AB, ABD karşısında kendisini güvende hissetmiyor. Dolayısıyla Çin bu noktada devreye girerek ticaret konusunda “güvenilebilir” bir ortak olduğunu tüm dünyaya sunuyor.

Kanada Başbakanı Mark Carney ise küresel durumu bir “geçiş” değil, doğrudan bir “kopuş” olarak tanımladı. Carney'e göre eski düzen geri gelmeyecek; orta ölçekli ülkeler birlikte hareket etmediği takdirde, karar alma masasında değil, “menüde” yer alacaklardı. Bu ifade, emperyalist rekabetin sertleştiği koşullarda emperyalist sistemde 2. seviyede kalmış güçlerin nasıl nesneleştirildiğini açık biçimde ortaya koydu. Arjantin Cumhurbaşkanı Javier Milei, Davos'taki üçüncü konuşmasında Batı'nın “özgürlük değerlerine” dönmesi gerektiğini savundu ve ABD'deki gelişmeleri bu dönüşümün kanıtı olarak sundu. Milei'nin çıkışı, Davos'ta sermaye yanlısı radikal sağ ideolojinin giderek daha görünür ve meşrulaşmış hale geldiğini gösterdi.

ABD iç siyasetindeki bölünmüşlüğü Davos'a yansımaları ise Kaliforniya Valisi Gavin Newsom'un çıkışında somutlaştı. Newsom, Avrupalı liderleri Trump'a karşı “omurgalı olmaya” çağırarak sert ifadeler kullandı. Bu çıkış, ABD içindeki iktidar mücadelelerinin küresel platformlara doğrudan taşındığını ortaya koydu.

Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen ise daha temkinli bir dil benimsedi. Gerilimin tırmanmaması gerektiğini vurgulayan von der Leyen, Batı ittifakının birlikteliğinin ciddi bi-

çimde zarar görebileceği uyarısında bulundu. Bu çağrı, Davos'ta sıkça dile getirilen “birlik” söyleminin ne denli kırılğan bir zemine oturduğunu gözler önüne serdi.

KIRILMANIN EŞİĞİNDE GÜVEN TİMSALİ ÇİN

Bu atmosferde Çin, kendisini “öngörülebilir” ve “güvenilir” bir ortak olarak ileri sürdü. Uluslararası eşitlik, pazarını açma ve çok taraflı iş birliği vurguları eşliğinde, ABD'ye yakın ülkelerle stratejik ortaklık girişimlerini artıran Pekin, Washington'u doğrudan karşısına almaktan kaçınırken kendi çıkarlarını adım adım ilerletmeye devam etti. Çin Ekonomik İşlerden Sorumlu Başbakan Yardımcısı He Lifeng'in, “Dünya, güçlülerin zayıfları beslediği orman yasasına geri dönmemelidir,” sözleri, bu stratejik konumlanmanın ideolojik ifadesi oldu.

Nitekim Çin, son aylarda ABD'ye yakın ülkelerle ilişkilerini yoğunlaştırdı. Avustralya, Fransa, Kanada, İngiltere ve Almanya ile art arda gerçekleşen temaslar, Pekin'in ABD merkezli baskı siyasetinden rahatsız olan aktörlere alternatif bir yönelim sunduğunu gösterdi. Kanada'nın Çin elektrikli araçlarına yönelik ABD dayatmalarından kısmen ayrışması ve Çin'le “yeni bir stratejik ortaklık” arayışına girmesi, bu eğilimin somut örneklerinden biri oldu.

Bu tablo NATO tartışmalarına da yansdı. Trump yönetiminin yıllardır eleştirdiği Avrupalı müttefikler ve Kanada, temmuz ayında savunma harcamalarını GSYİH'nin yüzde 5'ine çıkarma taahhüdünde bulundu. NATO Genel Sekreteri Mark Rutte bu adımı ittifakın gücünün göstergesi olarak sunarken, Grönland krizine dair konuşmayı reddetmesi, ittifak içindeki gerilimin üzerinin örtülmeye çalışıldığını gösterdi.

Ukrayna Cumhurbaşkanı Volodimir Zelenski ise Davos'ta bu güvensizliği açıkça dile getirdi. Avrupa'nın “geleceği konuşup bugünü ertelediğini” söyleyen Zelenski, Batı'nın tereddütlü tutumunun Ukrayna açısından yalnızca stratejik değil, varoluşsal bir sorun olduğunu vurguladı. Davos'ta Zelenski'ye yönelik mesafeli yaklaşım, Avrupa'nın Rusya politikasında örtük bir yeniden değerlendirme sürecine girdiğinin işa-

reti olarak değerlendirildi.

Davos 2026, net bir “çözüm” ya da ortak yönelim üretmeden sona erdi. Zirveden geriye kalan temel soru şuydu: Yaşananlar geçici bir türbülans mı, yoksa emperyalist liderlik düzeninde kalıcı bir kırılmanın habercisi mi? Bu sorunun kendisi, emperyalist sistemin içine girdiği yapısal krizi ve derinleşen hegemonya mücadelesini açık biçimde ortaya koymaktadır. Davos 2026, emperyalist blok içindeki çatlakları, ABD merkezli tahakküm ilişkilerine karşı artan hoşnutsuzluğu ve artan güç mücadelesine doğru gidişi görünür kılan bir eşik olmuştur.

YENİDEN KURULAMAZ DERECEDE ÇÜRÜK

Davos 2026, yeni bir düzenin değil; eski düzenin zor yoluyla ayakta tutulma çabasının vitrini olmuştur. AB-ABD arasındaki kırılmalar ve Çin'in AB ile ticareti artırma isteği ve ABD'nin saldırgan tutumundan yararlanma hamlesi emperyalist sistem içindeki blokların ne kadar kırılğan olduğunu göstermiştir. Aslında Davos'ta sergilenen, ABD emperyalizminin yapısal krizinin meydan okumalarla gizlenmeye çalışıldığı bir tiyatro oyunudur. Ne ABD ne AB ne de Çin ve Rusya emperyalistlerinin halklara sunacağı bir vaat söz konusudur. Bu aktörlerin tamamı, krizin faturasını emekçi sınıflara keserek emperyalist düzen içinde kendi kârlarını ve nüfuz alanlarını genişletmenin hesaplarını yapmaktadır. Davos'ta dillendirilen “istikrar”, “güvenlik” ve “ortaklık” söylemleri, bu gerçeği perdelemekten öte bir işleve sahip değildir.

Bu nedenle Davos 2026, sorunlara çözüm üreten bir platform olmaktan ziyade, hegemonya mücadelesinin sertleştiği, emperyalist bloklar arası çatlakların görünür hale geldiği ve mevcut düzenin sürdürülemezliğinin bir kez daha açığa çıktığı bir eşik olarak kayda geçmiştir. Bu tiyatronun Epstein şarlatanlığına bulanmış hali de yakın zamanın konusu olarak kayıtlara geçmekte. Dünya halklarının nasıl bir çürümüşlikle ve aynı zamanda zalimlikle karşı karşıya olduğunu izlediğimiz bu sahneleri yerle bir etmenin zorunlu olduğu öğrenmekteyiz...

İsyanın Koşulları

İşgal edilen, vekâlet savaşları adı altında savaflara sürüklenip iktidarları ele geçirilen, abluka ve yaptırımlarla diz çöktürülen devletlerin ardından şimdi de ulusal egemenliklerin açıkça çiğnendiği, uluslararası kuralların yerini “kişisel ahlak” değerlerinin aldığı bir döneme girdik. Bugün birkaç devlet hariç tutulursa, “önemsenen, tutarlı ve güvenilir bir devlet var mı” diye sorduğumuzda, çok geniş bir kesimin buna kolaylıkla “elbette var” diyemeyeceğini düşünüyoruz. Yalana, çirkefliğe ve açık ihmallere bulanmış devletlerin halklarda yarattığı tek şey bugün çok daha belirgin biçimde onları örgütsüz kılmak üzere “korku”dan ibarettir. Kitlelerde rıza üretme çabası ciddi ölçüde yıpranmış durumdadır. Halkın refahı için hiçbir şey yapamaz hale gelen devletler, artık kendilerinde böyle bir sorumlulukları olmadığını söyleyebilecek cüreti bulmaktadır. Bunun nedeni, hiç kuşkusuz devletleri var eden ve biçimlendiren koşulların köklü bir biçimde değişmekte olmasıdır. Ekonomik kriz olarak adlandırdığımız olgu, dünya genelinde devletleri hal-ka karşı sorumsuzluğa itmekte; dünyanın kutsalı sayılan mülkiyetleri, eğer halktan kesimlere aitse, zengini daha zengin etmeye hizmet edecek biçimde onlardan gasbetmeye yöneltmektedir.

TUTARLI DEVLET KALDI MI?

Çok farklı coğrafyalardaki birçok ülkede yeni sürecin bu özelliklerine tanık olmaya devam ediyoruz. Ukrayna, Libya, Suriye, Gazze, Venezuela’da yaşananlardan sonra bugün başka devletlerin Epstein Dosyasına konu olan rezaletlerdeki rolleri anlatılmaya başlandı. Birçok “devlet adamının”, devletlerin örgütlediği kurumlarda ve çalışmalarda yer almış ünlü şahsiyetlerin adları bu dosyada geçiyor. Üstelik bu yeni bir bilgi değil. Epstein hapishanede “intihar” ettiği zaman da bunlar konuşulmuştu. Bugün özel olan şey ABD yargısının bu dosyayı kamuoyunun bilgisine sunmasıydı. Bilinenler bu kez çok daha “güvenilir” ellerden gelen bilgilerle onaylanmış oldu. Buna rağmen “güven sarsılması” dehşet düzeyinde gerçekleşmedi. Neden? Çünkü güven zaten kaybolmuştu. Duyulanlar ne bilinmedikti ne de şaşırtıcıydı. Her türden değer artık buharlaştığı bir dönemden geçtiğimizi söylerken de tarif ettiğimiz durum budur.

Devletlerin içine düştükleri bu rezaletlerden kurtulmaları artık olanaksız. Sürekli olarak peşlerinden gelecek bu rezaletlerin duyulmasının engellenmesi mümkün değil. O halde, her şey daha fazla konuşulacak, yayılacak ve daha da “meşrulaşacaktır.” Bunun, ulus devletlerin inşası süreçlerinde çok önem verilen güvenilirlik, tutarlılık ve meşruluk ilkelerine zarar verecek bir gelişme olduğu apaçık. Bu gelişme, ulus devletlerin genetiğinde bulunmaktaydı. Burjuvazinin çıkarlarına göre örgütlenen ulus devletler bu çıkarları halkın çıkarlarıymış gibi gösterme yeteneğiyle donatılmıştır. Ulus devletin kapitalizm çürüdükçe, sermayenin devasa büyümesinin bir sonucu olarak mülkiyetin çok daha az bir kesimin elinde birikmesi gerçekleştiğinde bu yetenekten kopacağı kesindi. Tıpkı ekonomik düzeyde “orta sınıfın kaybolması” gibi siyasî düzeyde de kitlelerin sisteme katılımı zayıflayacaktı. Kitlelerin siyasî tutumunun her ilerlemede kapitalist devlet sistemine zarar verecek olması eşyanın tabiatı gereği kaçınılmazdı. Ezcümle, bu gelişmenin devletlerle kitleler arasındaki “güven” ilişkisini dumura uğratacağı açıktı. Tüm dünyada gidişat artık tamamen bu yöndedir, bunun geri dönüşü olanaksızdır. Çünkü bunun nedeni ne Trump ne Şi Cinpin ne Putin ne Netanyahu ne Erdoğan ne Milei ne Colani ne de diğerleridir. Bunun nedeni tüm dünya düzenin çürümüşlüğüdür, kapsamlı ekonomik krizdir.

TATİL KASABASINDA GERÇEKLER VE ARTAN GERİLİM

Hemen hemen dünyadaki tüm hükümetlerden, endüstri ve finans şirketlerinden, yani burjuva dünyasından gelen liderler, Davos tatil kasabasında gerçekleştirdikleri toplantılarda kapitalist sistemin içinde olduğu derin ekonomik krizin yakın zamanda alametleri iyice görünür olan ve daha da yayılacak olan felaketi gündeme getirdiler. Bunu, kimi si eleştirilerle kimisi felakete götüren aynı yolda daha cüretli hareket etmek gerektiğinde ısrar ederek dile getirdi.

"Bir Diyalog Ruhı" başlığı altındaki bu toplantılarda retorikleri bir kenara bırakırsak, halktan duyulan korku ve küresel iş birliği ile ulusal çıkarlar arasındaki çatışma apaçık görüldü. Birçok konuda fikir birliği içinde olan bu burjuva

liderlerin ciddi bir gerilim yaşadıkları da konuşmalara yansdı. Tüm dünya sistemi devletlerin ödenemeyecek seviyeye ulaşmış devasa borçlarının, artan ticaret gerilimlerinin ve pazar dalaşının girdabı içinde çatırdamaktadır. Davos bize tüm bunların kalıcı sorunlar olduğunu gösterdi; liderler ya da devletler sorunları aşmak yönünde hiçbir ortak fikre sahip olamayacaklarını ispatladılar. Emperyalistler arasında “iş birliği” arayışı hiç kuşkusuz görülebilir, ne var ki çıkarlar bu arayışı önü sonu dağıtır.

Felaket getireceği sözcüleri tarafından ileri sürülen ekonomik krizin ancak üzerinde anlaşılmış, ortak, küresel ve tabii ki planlı politikalarla aşılabileceği, güvene dayanan ilişkilere ihtiyaç olduğu, tüm sermayenin, dolayısıyla mülkiyetin hızla daha küçük bir azınlığın elinde biriktiği, buna karşın çok büyük bir çoğunluğun mülkiyetsizleştiği gerçeğinin bu sistemin varlık nedeni değilmiş davrandılar. Ancak biliyoruz ki bu çözüm yolu tıkalıdır ve ABD Başkanı Trump’ın tehditkâr konuşmaları ve eylemleri bunu tüm açıklıkla ifade etmektedir.

Avrupa’nın birçok ülkesi ve özellikle Kanada ABD’nin tek taraflı dayatmalarına karşı olduklarını açıkça dile getirdiler ve Çin ile aynı noktada olduklarını ifade etmiş oldular. “Önce ABD” diyerek “küreselleşmenin yükünü taşımayacağını” ilan eden ABD’ye küresel entegrasyonun terk edilemeyeceğini savundular; buna karşın bu sürecin sorunlu yanlarına dikkat çekerek yeniden düzenlenme gerektiğini savundular. Görece orta seviyedeki güçler, ekonomik egemenliklerini korumak ve belli başlı emperyalist güçlerin tek taraflı ekonomik dayatmalarına direnebilmek için aralarındaki iş birliğini sağlamlaştırma çağrıları yaptılar.

Bütün bunlar siyasî düzeyde ciddi bir gerilimin varlığına işaret ediyor. Trump’ın başkanlığı döneminde yoğunlaşmış olan bu gerilimin Davos’ta dünya ekonomisini etkilememesi gerektiğine işaret edildiğini görüyoruz. Bu temenni daha çok ABD’nin tehditlerle gündeme gelen gerilim siyasetine yönelik dile gelmektedir. Oysa Trump’ta temsil olan saldırgan siyaset dünya ekonomisindeki tıkanmanın kaçınılmaz

bir sonucudur. Bu yaklaşımda kapitalist dünya ekonomisinin değil; ama dünya siyasetine yön verenlerin agresif tutumlarının, tercihlerle şekillendirdikleri siyasetlerinin olumsuz sonuçlar doğurmakta olduğu iddiası vardır. Bu, tam da temelden karşı çıkmamız gereken tüm burjuva fikirlerin temelidir. Davos’a katılan kapitalist dünya sözcülerinden bir dönem Marksizmin sözcülerinden biri olarak kabul edilmiş, Lenin’in “dönek” dediği Kautsky’nin de fikrinin temelinde bu yaklaşım vardı. O da emperyalizmi bir siyasal tercih olarak değerlendirip ekonominin insanlığı kendiliğinden sosyalizme ulaştıracağını ileri sürüyordu. Bu nedenle Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda Alman emperyalizminin zaferi için çalıştı... Bu yaklaşımın dünya halklarının sosyalizm

yönündeki mücadelesine çok büyük zararlar vereceğini bilmemiz gerekiyor.

SONUÇ: TEMENNİLERLE GEÇİTİRİLEN BÜYÜK BUNALIM

Tüm toplantıların sonucunda hazırlanan Küresel Riskler Raporu’nda, Davos’ta dile gelen sorunlar birkaç temel önerme üzerinden ele alındı. Yukarıda işaret ettiğimiz içeriğe göndermede bulunan bu önermeler, önümüzdeki günlerde çeşitli ekonomi stratejileri aracılığıyla sıklıkla karşımıza çıkacaktır. Bu nedenle, belli başlıklar altında sıralayarak, sistemin çözülemez hale gelen sorunlarının bizzat sözcüleri tarafından nasıl dile getirildiğini gösterelim.

ı Olgunlaşırken

“Jeopolitik parçalanmaya rağmen teknoloji, ekonomik büyüme ve insanların bilişim ve dijital olarak donatılması konusunda ortak ilerleme anlayışında olunmalıdır”

Bu ifade, dünya ekonomisinin fiilen parçalandığının kabulünü içermekle birlikte devletlerin sermayenin ve dolayısıyla buna aracılık da eden teknolojinin dolaşımını aksamaması yönünde tutum almaları gerektiğini ileri sürüyor. Yakın zamanda daha da yayılacağı ön görülen dijital paranın rezerv para haline gelmesi, hatta enerjinin de bunun belirleyici ögesi olması öngörüsü bu temennin kaynağıdır. Devletlerden bu sürece uyum sağlamaları istenmektedir. Yani bu ifade siyasal çatışmalar derinleşse de, kapitalist emperyalist işleyişin

yönetilmesi için diyaloga işaret ediliyor. Diyalog, çatışmaları çözmekten ziyade kontrol altında tutmanın, sistemin istikrarını korumanın bir aracı olarak sunuluyor.

“Ekonomik ilerlemenin paylaşılması ve refahın seçkin grupların ötesine doğru genişletilmesi gerektiğinin kabulü”

Bu, artan eşitsizliğin artık inkâr edilemeyecek bir noktaya geldiğinin itirafıdır. Ancak paylaşımın nasıl, kim tarafından ve hangi nitelikli değişimlerle olabileceği hakkında hiçbir şey söylenememektedir. Bu kısım belirsiz bırakılmaktadır. Çünkü kapitalizmin eşitsizlik üreten bir sistem olduğu gerçek anlamda inkâr edilmektedir. Biliyoruz ki eşitsizlik henüz üretim aşamasında gerçekleşen bir olgudur. Oysa burada konu edilen “bölüşüm” aşamasındaki eşitsizliktir. Bölüşüm aşamasındaki eşitlik arayışı mülkiyetçiliğe dokunmayacağı için beyhudedir. Mülkiyetçilik eşitsizlik üreten temel sorundur. Bölüşüm aşamasındaki eşitlik arayışı daha çok, kitlelerde büyüyen hoşnutsuzluğu, eskisi gibi yönetilmemek istememeyi yatıştırmaya dönük tutumdan ibarettir; mülkiyet ve güç ilişkilerine dokunmaz.

“Belirsizlik zamanlarında ileriye doğru giden yolun geri çekilme değil, diyalog olduğunun yeniden teyidi”

Bu vurguyla, özellikle devletlerin içe kapanma, korumacılık ve toplumsal baskıyı artırma eğilimlerine karşı bir uyarı yapılıyor. “Geri çekilme”nin tehlikesi, halkların değil; emperyalist sistemdeki elitlerin manevra alanının daralmasıdır. Diyalog burada ilerlemenin değil, mevcut düzenin sürdürülebilirliğinin garantisi olarak konumlandırılmaktadır. Genel olarak Davos dile gelenler, sistemin krizde olduğunu kabulünü; bununla birlikte çözümün yine bu sistem içinde olduğunu ileri sürüyor. Sorunları üreten sistemin düzeltilebileceği vaz ediliyor. Halk kitlelerinin çıkarlarına dayanan bir devrimci dönüşümden çok, çatlakları yönetme ve zaman kazanma çabası sergileniyor.

Burada temennilerle dile gelen umutlandırma girişiminin altı biraz deşildiğinde karşımıza çıkan gerçek şudur: Dünya ekonomisindeki parçalanma gerçektir ve ekonomik iş birliği baskı

altındadır. Ekonomi politika büyük güçlerin rekabetinden ayrılamıyor ve sorun kaçınılmaz olarak derinleşmeye devam ediyor.

Kısacası 2026 yılının Davos’unda, rekabet eden farklı vizyonlar gözümüzün önünde çarpıştı. Bolluk öngören teknoloji uzmanları, bozulma konusunda ciddi uyarılarda bulunan ekonomistler ve egemenliğin açık pazarlardan önce gelmesi konusunda ısrar eden devletler Davos’ta bir forum gerçekleştirdiler. Zirveye ad olan diyalog vurgusu bunlar arasında dengenin kurulması olanağına işaret ediyor. Ancak ortak bir kaygı olarak ifade edilen ekonomik ilerleme umudu artık jeopolitik ve yapısal çatışmaların kabulüyle yan yana ilerliyor.

Hemen her gün karşılaştığımız soykırım, halklara yönelik ciddi hak gaspları, ulusal egemenliklerin çiğnenmesi, Epstein Dosyası gibi rezillikler, sıklıkla atılan savaş naralarının sebepleri bu anlatının içindedir...

Dünyanın ciddi bir kaosa sürüklendiğini teyit eden bu konuşmalar, uyarılar ve tespitler hemen her gün yaşananlarla da tartışılmaz gerçeklere dönüşüyor. İran’a uygulanan ambargo, orada halkın yoksulluğunu derinleştirmiş ve örgütsüzlüğüne rağmen geniş çaplı bir halk isyanına yol açmış durumda. Bu isyanın nedenleri İran’a özgü olmaktan uzaktır. Başta onunla aynı seviyedeki ülkeler olmak üzere dünyanın hemen her ülkesi farklı düzeylerde de olsa halkların isyanına gebedir. ABD’de ICE (Göçmen ve Gümrük Muhafaza Kurumu) karşıtı eylemlerin salt Trump döneminin “sert politikalarına” karşı olduğu iddia edilemez. Bu tür eylemlerin ABD’de daha önce de gerçekleştiğini unutmamak olamayız; ayrıca Trump döneminin göçmen karşıtı sert politikalarının bir nedeni de olmalıdır. ABD’nin söz sahibi elitlerinin önünü açtıkları Trump yönetimi, iktidara hasbelkader gelmedi. Aksine doğal akışı durdurmak üzere bu politikalar zorunluydu ve Trump için bu adımlar zorunluluktur.

TÜM KOŞULLAR İSYANLARI ÇAĞIRIYOR

Gerek İran’da gerekse de ABD’de yaşananlar geleceğin nasıl şekilleneceğine dair güçlü ipuçları vermektedir. Elbette

buralarda sadece isyan, devlet karşıtı, politik içeriği güçlü eylemler gerçekleşmiyor; aynı zamanda güçlü devlet reflekslerine tanıklık ediyoruz. Halk kitlelerine karşı büyük zorbalıkların sergilendiği bu eylemlerde devletlerin iç güvenliği çok sıkı tuttuklarını ve buna büyük bir önem verdiklerini bir kez daha gösterdi. Bir kez daha devletlerin gerçek işlevi ve kime hizmet etmek üzere inşa edildikleri görüldü ya da çıplak biçimde gösterildi. Üstelik birbirlerinin sıkı düşmanı oldukları bilinen devletlerin halk kitlelerine aynı bakış açısından baktıkları da gözler önüne serildi. Tüm bu durum emperyalizmin küresel bir tehdit olduğunun altını kalın çizgilerle çizer...

Dünya üzerindeki isyanlar, büyük kitlesel eylemler devletlerin büyük korkusunun ne olduğunu göstermektedir. Bu korku kitlelerin birleşmesidir, öfkeyle ayağa kalkmasıdır. Devletler bu birleşmeye, bu ayağa kalkışa ciddi biçimde hazırlıklıdır. Tüm ülkelerde elit tabakalar kendilerini korumak üzere halk kitlelerinden “muhafızlar” örgütlemiş durumda. Teknolojik tüm olanakların en önemli unsurları halk kitlelerinin birleşmesine ve ayağa kalkmasına karşı kullanılmaya hazırdır. Emperyalistlerin kendi aralarındaki rekabetin sonucu olarak devletler arası savaşlar ne kadar olanaklı ve mümkünse halk kitlelerinin ayaklanmasına karşı aynı savaş teknolojilerinin kullanılması da o kadar olanaklı ve mümkündür. Bu da demektir ki halk kitlelerinin söz konusu elitler karşısındaki isyanları, yeterince örgütlü olmadıkları için uzun bir süre yenilecektir. Bu, isyanların yanlış olduğunu ya da umut vermediğini göstermez. Öncelikle bu isyanların haklı olduğunu vurgulamalıyız. Yanlış olan bu isyanlardan beklentiler olabilir; ama halkın öfkesini yanlışlamak anlamına gelecek her söylem içi boş gevezelik olacaktır.

Gerçek olan yıldızlara uğurladığımız şehitlerimizin yoludur. Halkların yazdığı tarihin bizden beklentisi devrim şehitlerinin yoluna güvenmek ve halkları bu yolda örgütlemektir. Devrimler tüm tarih boyunca karanlığın arttığı koşullarda gerçekleşti; umut halkların çoğunluk olmasında, umut isyanlarımızın haklılığında umut kitlelere duyulan sonsuz güvende...

“insanlık için” sürdürülebilmesi çağrısıdır. Biz burada parçalanma sorununa yapılan vurguyu temel almalıyız. Politik düzeydeki dağılma işaretleri ekonomik büyümenin, dolayısıyla sermaye birikiminin sekteye uğraması kaygısı dile getirilmektedir.

“İhtilaflı alanlarda güveni ve iş birliğini yeniden inşa etmek için stratejik bir yetenek olarak diyalog”

Buradaki “diyalog”, eşitler arası bir uzlaşıdan çok kriz yönetiminin aracıdır. Burada kapsamlı ve savaş olasılığını gündeme getiren devletler arası “güven kaybının” nedeni, yani pazar paylaşımı olarak gerçekleşen ekonomik rekabet göz ardı ediliyor; ama onun sonuçlarının

İLLÜZYONUN SONU: EMPERYALİZMİN ÖZGÜRLÜK VAADI KOBANÊ'DE ÇÖKTÜ!

Halep'teki Kürt mahallelerinin HTŞ çeteleri tarafından ele geçirilmesinin ardından saldırılar TC'nin desteğiyle Tapqa, Rakka ve Deyrizor gibi stratejik bölgelerde yoğunlaştı. SDG içerisindeki Arap aşiretlerinin saf değiştirmesi bu bölgelerin HTŞ'nin kontrolüne geçmesine neden olurken bölgenin ekonomik omurgası konusunda olan Fırat Barajı'nın kontrolü de SDG'nin geri çekilmesiyle birlikte HTŞ'ye geçmiş oldu. SDG'nin masadaki en güçlü kozlarının Rojava'daki bu stratejik bölgeler olduğunu söylemek mümkün. HTŞ'nin Fırat'ın doğusuna saldırarak bu bölgeleri ele geçirmesi, ABD'nin SDG'ye olan desteğinin ağırlıklı olarak HTŞ'ye kaydırmış olduğunu gösterir. Kuşkusuz bu, baştan belli bir politikanın ürünüdür. Çünkü SDG, bölge devletlerinin gerici ağlarından geçerli not alamayacak denli bir ezilen ulus, yani tutarlı bir demokrasi sorununun parçasıdır. ABD'nin desteğinin zayıflaması, aşiret desteğinin kalkmasına ve bu da SDG'nin bu bölgelerde kontrolü kaybetmesine neden oldu. Toprakların yüzde 40'ını kaybeden SDG, güçlerini Haseke, Kobanê ve Qamişlo kentlerine çekmek zorunda kaldı.

ABD, bölgedeki değişen güç dengelerine bağlı olarak HTŞ'yi SDG'ye tercih etmiştir. Ancak SDG, masadaki en güçlü kozlarını kaybetmesine rağmen, ABD'nin bir çırpıda vazgeçeceği bir güç olarak da değildir. Zira askerî alandaki deneyimi, Suriye Kürdistanı üzerinde devam eden kontrolü ve kitlelerdeki meşruiyeti, SDG'nin emperyalistlerin göz önünde tutmasını sağlayan özelliklerdir.

ROJAVA'YA SALDIRININ NEDENLERİ

Halep'in ardından, saldırıların Fırat'ın doğusuna genişlemesinin en önemli nedeninin Kuzey-Dogu Suriye bölgesi yönetiminin yönetim anlayışının mevcut sistemle, egemenlerle uyumsuzluk olduğu söylenmektedir. Elbette bu, ABD'nin ve TC'nin bölgesel çıkarları doğrultusunda Suriye'de "güçlü" bir

merkezî yönetim istemesi, SDG'nin ise adem-i merkezîyetçi bir model önermesi bakımından doğru bir çıkarımdır. Ancak bu, TC destekli cihatçı olduğunu iddia eden; ama emperyalizmle **iş birliğini cihada tercih etmiş olan** rejimin saldırılarının tek nedeni değildir. Egemenlerin bölgeyi yeniden dizayn ettiği süreçte özellikle Suriye'nin doğusundaki yer altı kaynaklarının ele geçirilmesi, esas hedeflerden biridir.

Suriye'nin toplam petrol rezervlerinin yüzde 90'ından fazlası, ülkenin toplam doğal gaz rezervlerinin ve üretim kapasitesinin yaklaşık yüzde 70'i Hasekê ve Deyrizor bölgelerinde bulunmaktadır. Yine Suriye'nin en önemli su kaynaklarının yüzde 95'i Fırat Nehri üzerinde bulunan Tapqa, Tişrin ve Baas barajları çevresinde yoğunlaşmaktadır. Hidro-elektrik üretimin büyük bir kısmı bu barajlar sayesinde sağlanmaktadır. Sulanabilir tarım arazilerinin ise yüzde 50'si bu bölgede bulunmaktadır. Zengin yer altı ve yer üstü kaynaklarına sahip olması nedeniyle küresel ve bölgesel gericiliğin bu bölgeler üzerindeki tahakküm ve paylaşım arayışı geniş anlamda sömürü düzeniyle açıklanabilir.

GERİCİLİĞİN ÇIKARLARINI BESLEYEN EMPERYALİZM

Öte yandan Rojava'nın ve Suriye'nin doğusunun jeopolitik konumunun avantajı, Kürtlerin bölgedeki ulusal kazanımlarının meşruiyetini pekiştirmektedir. Bu durum, bölge gericiliğinin önündeki önemli bariyerlendendi. Kürt ulusal kazanımlarının kurumsallaşmış olması TC, İsrail ve iş birlikçi rejimin bölgesel çıkarlarına zarar vermektedir. Öyle ki, ABD'nin Rusya ve Çin tehlikesine karşı Suriye'nin parçalı gerçekliğinde strateji üretmesi olanaksızdır. Dolayısıyla ABD, toprak bütünlüğü sağlanmış, tek merkezden yönetilen bir Suriye'ye ihtiyaç duymaktadır. Bu nedenle ABD SDG'nin tam entegrasyonunun işletilmesi hususunda ısrarcı olmuştur. Bu bakımdan, TC'nin yönlendirmesiyle ve "yönetici

vasfıyla", çıkarları gereği HTŞ Kürtlerin Rojava özgülündeki kazanımlarına saldırırken; İsrail de HTŞ'nin "İsrail ile barışabiliriz" tavrını satın alarak bölgeye yönelik saldırıları bölgenin yeni "normali" haline getirmiştir. Bu bağlamda ABD'nin, emperyalist güçlerin bölgedeki esas gücün çıkarına davranmak politikasını izlediğini hatırlatalım.

Orta Doğu'da TC, İsrail ve Katar üzerinden istikrar kurmaya çalışan ABD'nin bölgedeki konumlanışı,

tahkim politikalarını hayata geçirmesini zorunlu kılmaktadır. Bahse konu tahkim politikaları, "Şam güçleri" olarak anılan zokayı kitlelere yutturma ereği taşımaktadır. SMO, IŞİD ve HTŞ gibi aralarında nüanslar olan iş birlikçi çetelerin vekaletiyle yürütülen saldırılar, emperyalistlerin istikrarının "mihenk taşı" olma yolunda hiç çekinmeden Kürt halkının ulusal kazanımlarına yönelmektedir. Rojava'daki Kürt ulusal kazanımlarını koruma mücadelesi ve statü talebi ise yeni bir paylaşım savaşı olasılığı karşısında tek merkezli Suriye'de emperyalistlerin hegemonik emellerine ayak bağı olmaktadır. De-nebilir ki, TC'nin ve HTŞ'nin Rojava'ya yönelik saldırıları ABD'nin bölgedeki mevcut çıkarlarından kaynaklanmaktadır.

SALDIRILAR VE KÜRTLERİN TUTUMU

Mücadelesi ve önemli derecede geliştirdiği kurumsallaşmış yönetimiyle Rojava olarak anılan; buna rağmen henüz ilhak altında olmaya devam eden Suriye Kürdistanı'na yönelik saldırılar, Kürt halkını, dört parça Kürdistan'da ve dünyanın çeşitli ülkelerinde sokağa çıkardı ve belki de ilk defa bu ölçüde geniş çaplı protestolar gerçekleştirildi. Türkiye Kürdistanı'nda kitlelerin muazzam bir devrimci dinamığa sahip olduğu bir kez daha görüldü.

Nusaybin'de halkın sınırları aşarak Rojava ile buluşması faşizmi çileden çıkarmış, bölgede yapılacak olan her kitlesel eylemi asker ve polis yığınağıyla bastırmaya çalışmıştır. Yüzlerce kişi gözaltına alınmış, gözaltı süreçlerinde onlarca işkence olayı gerçekleşmiş ve tutuklamalarla kitlelere gözdağı verilmiştir. Halkın sistem karşıtı konumlanışı egemenlerin "terörsüz Türkiye" sürecinde ezberini bozmuştur. Kürdistan'ın diğer parçalarında da durum benzerdi. Barzanilerin ve Talabanilerin Rojava'ya destek çıkması ve Kürt halkına sahip lenme çağrısında bulunmaları geniş bir

alana yayılmış serhildanı daha güçlü kılmış oldu. Kürtlerin tüm dünyada ABD'nin "ihanetine" karşı sokağa çıkması, Ursula von der Leyen, Kaja Kallas, Nancy Faeser, Tom Barrack ve Trump gibi emperyalizmin temsilcileri tarafından sessizlikle veya tepkiyle karşılanmış, Kürt ulusal birliğine, ezilen bir ulusun haklı öfkesine karşıtlıkları açıkça görülmüştür. Emperyalizm kendi güdümünde olmadıkça ulusal bir davanın haklı oluşuna bakmayı reddeder; ona biat edenlerin şovenizmine ise tebessüm eder. Bu liderlerde tanık olduğumuz tutum bunu teyit etmiştir.

Kitlelerin emperyalizme, faşizme ve iş birliği ve gerici HTŞ rejime karşı açığa çıkardığı öfkeye karşın KUH önderliği hem Türkiye'deki hem de Suriye'deki sürecin devam etmesi için çabalamıştır. Bu çaba, 29 Ocak'ta SDG ile HTŞ arasında entegrasyonun uygulanmasına dair yapılan anlaşma ile bir sonuca da varmıştır. Kitlelerin konumlanışıyla açık bir çelişkiye işaret eden bu tutum, kitleler nezdinde geçer not alamamıştır. Kürt halkı bu saldırılar karşısında emperyalistlere güvenilemeyeceğini, faşist güçlerle barış yapılamayacağını; bu güçlere karşı savaştan özgürleşilemeyeceğini bir kez daha anlarken; bu anlaşmada Mazlum Abdi'nin de belirttiği gibi hedeflenen elde edilememiştir. SDG'nin orduya entegrasyonu, Haseke valisinin ve savunma bakan yardımcısının SDG'nin önerisiyle atanması ve Kürtler için bazı "koruyucu" önlemler alınması dışında anlaşma ağırlıklı olarak tek merkezli olmayı dayatan rejimin çıkarlarına göre düzenlenmiştir. Kuşkusuz anlaşma bir sona işaret etmiyor; buna karşın mücadelenin gerilemesine neden olacak bir sürecin inşası da devam etmektedir. Bu gerilemenin farkında olarak hareket etmek bugün her şeyden daha önemlidir.

SALDIRILARA SAHADA TAVIR ALALIM

Emperyalizm savaş hazırlığı yaparken halklar "barış" masallarıyla silahsızlandırılmaktadır. Derinleşen ekonomik ve siyasal krizlerin kitleleri ileriye ittiği aşikâr. Tüm dünyada bunun örnekleri yaşanmakta. Bu noktada Kürt ulusunun haklı davasında sistem karşıtı tutumla, tutarlı bir antiemperyalist, antifaşist mücadeleye yönelmek önemli bir görevdir. Her alanda Kürt halkına ve kazanımlarına yönelik saldırılara tavır almalı, sokak eylemlerine katılarak kitleler içerisinde emperyalizmin ve faşizmin teşhirini yapmaya devam etmeliyiz.

ŞOVENİZMİN GÜNCEL VE KULLANIŞLI HALİ

Suriye’de Esad rejiminin devrilmesi-nin ardından iktidara yerleştirilen HTŞ, ABD emperyalizmi ve Türkiye Cumhuriyeti’nin bölgesel politikalarıyla uyumlu biçimde baskı ve saldırılarını sistematik olarak yoğunlaştırmaktadır. İlk aşamada Alevi ve Dürzi topluluklara yönelen katliam ve zor politikaları, gelinen noktada özellikle Kürtlere ve diğer azınlıklara dönük kapsamlı bir tasfiye hattına evrilmiştir.

SDG ile yaklaşık bir yıldır yürütülen görüşmeler, herhangi bir demokratik çözüm arayışından ziyade Kürt hareketini denetim altına alma, onu bölgesel dengelerde “kullanışlı bir aparat”a indirgeme amacı taşımıştır. Bu süreçte SDG’nin siyasal özerklik talebi bütünüyle yok sayılmış; denetiminde bulunan bölgelere HTŞ güçleri eliyle doğrudan askerî saldırılar başlatılmıştır. Bu süreçte şovenizm tüm Türkiye’de egemenlerin eliyle güçlendirilmiş, pohpohlanmış, fütursuz bir üslupla yayılmıştır. Şovenizmin bu yükselişi halkın çıkarlarına açıktan bir saldırı olmakla da halka karşı düşmanlığın yükselmesidir. Emperyalizmin çıkarlarına hizmet eden bu şovenizm dalgalarının kökenlerini ve ürettiği sonuçları doğru ele almak her zaman olduğu gibi bugün de önemlidir.

ŞOVENİZMİN ŞAMPİYONLARI EMPERYALİZMİN OYUNCAKLARI

Trump’ın yeniden ABD başkanlığına gelmesiyle Amerikan emperyalizmi, Orta Doğu’daki hegemonik konumunu güçlendirmeye ve özellikle İran üzerinden Rusya–Çin eksenli emperyalizme baskısını artırmaya yönelik hamlelerini hızlandırmıştır. Bu strateji Suriye, Irak, Lübnan ve Yemen gibi ülkelerin siyasal ve toplumsal dokularının yeniden dizayn edilmesini, İran’a yönelik daha kapsamlı bir kuşatma ve olası saldırı sürecinin ön hazırlığı olarak işlemeye devam ediyor. Bu bağlamda ABD, Suriye’de kendi çıkarlarıyla tam uyumlu, merkezîyetçi ve denetlenebilir bir siyasal yapı oluşturmayı hedeflemekte. SDG’ye de bu çerçevede mevcut Suriye hükûmetine eklenmesi dayatılmaktadır. Bütün bu sürecin temelinde yatan stratejinin Türkiye’ye sağladığı olanak emperyalizmin desteğinden başka bir şey değildir ve Türkiye de bu yeni poli-

tik konjonktürü fırsata çevirerek, HTŞ ile eşgüdüm içinde Kürt hareketine yönelik tasfiye saldırılarını hızlandırmaya yöneldi. Suriye’nin dağılmanın eşiğine geldiği koşullarda kendi yaşam sahasında ve kendi gücüne dayanarak sağladığı ilerlemelere yönelen saldırılar çok katmanlı bir seyir izlemiştir. Elde edilen Kürt kazanımlarını hedef alan askerî ve siyasal hamleler bütün süreç boyunca eş zamanlı olarak devreye sokulmuştur.

Suriye sahasında, ABD öncülüğünde yürütülen bu saldırı politikaları, Türkiye içinde de egemen sınıflar tarafından şovenizmi yeniden üretmenin ve toplumsal muhalefeti bastırmanın aracı haline getirildi.

Rojava’ya dönük saldırıları protesto eden bir gencin Mersin’de silahla katledilmesi ve ardından sınır ötesindeki bir Türk bayrağının indirilmesi görüntülerini bilinçli biçimde servis edilmesi futbol sahalarından sanal medya platformlarına kadar uzanan geniş bir alanda kapsamlı bir milliyetçi histerinin örgütlenmesine hizmet etmiştir. Böylece Kürtlere ve demokratik kesimlere dönük saldırılar, “ulusal birlik” ve “vatan savunması” gibi söylemlerle meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

Bu, Türkiye gibi ülkelerde kitleleri manipüle etmenin en temel ideolojik argümanlarından biridir. Hemen her düzeyde ve her alanda milliyetçilik şoven bir nitelikte üretilmekte, kitlelere empoze edilmektedir. Çünkü ülke bağımlı bir ülkedir ve emperyalizm bu tür ülkeler için somut bir düşmandır. Yoksulluk, ekonomik gelişme dinamiklerinin sürekli tırpanlanması, daimî pahalılık, belirli aralıklarla gerçekleşen

devalüasyon, mali krizler biçiminde gerçekleşen sıcak para giriş ve çıkışları bu düşmanlığın varlık zeminidir. Milliyetçilik bu nedenle Türkiye gibi ülkelerde halkın sempatisine açık bir akımdır.

KİTLELERİ MİLLİYETÇİLİĞE İKNA EDEN KOŞULLAR

Türkiye gibi emperyalizme bağımlı yarısömürge ülkelerde ekonomik ve siyasal krizler yapısal ve süreklidir. Bu ülkelerde sermaye birikiminin bağımlı karakteri sınıf çelişkilerini keskinleştirirken, egemen sınıfları, emekçi yığınların yaşadığı yoksullaşma ve güvencesizlik koşullarını perdeleyecek ideolojik aygıtları daha yoğun kullanmaya sevk eder.

Türkiye’nin çok uluslu, çok inançlı ve çok kimlikli toplumsal yapısı, bu açıdan egemenler için şovenizmi kışkırtmak adına işlevsel bir zemin sunmaktadır. Bayrak, vatan ve millet söylemleri aracılığıyla emekçi sınıflar denetim altına alınmakta; sınıfsal çelişkiler ulusal ve etnik gerilimler içinde eritmeye çalışılmaktadır.

Kürt ulusal sorunu, bu bağlamda, Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşundan itibaren egemen sınıflar tarafından sistematik biçimde kullanılan en temel baskı ve manipülasyon araçlarından biri olmuştur. Bugün Suriye’de Kürt hareketinin kazanımlarının zayıflatılmasına dönük saldırılar; bir yandan ABD emperyalizminin Orta Doğu’daki yeniden yapılandırma politikalarına alan açarken, diğer yandan Türkiye’de Kürt hareketiyle yeniden gündeme getirilen “çözüm süreci” adı altında teslimiyetçi bir çerçeve dayatılmasına hizmet et-

mektedir. Aynı zamanda bu süreç, Türk egemen sınıfları açısından halk kitlelerini yeniden şovenizm etrafında konsolide etmek ve derinleşen ekonomik-siyasal krizin yarattığı hoşnutsuzluğu bastırmak için sunulmuş tarihsel bir fırsat olarak değerlendirilmektedir.

Yaşananlar, emperyalist yeniden paylaşım sürecinin, bağımlı ülkelerdeki yerli egemen sınıflarla kurduğu ittifakın ürünüdür. HTŞ gibi gerici ve karşı devrimci güçler bu sürecin sahadaki zor aygıtları olarak işlev görmektedir; etnisitenin ve mezheplerin varlığına dayanan fay hatları üzerinden halkın birliği olanaksızlaştırılmakta, hatta halk kitleleri birbirine kırdırılmaktadır. Emperyalizm, bölge halklarına “istikrar” vaadi sunarken; gerçekte kalıcı parçalanma, yoksulluk ve bağımlılık rejimini derinleştirmektedir. Kürt halkının kazanımları tam da bu denklemde hem emperyalist pazarlıkların konusu hem de bölgesel gericiliğin ortak hedefi haline getirilmektedir. Şoven dalganın hizmet ettiği şey budur. Egemen sınıfların çıkarlarının gerçekleşmesinden ibaret ezen ulus milliyetçiliğinin ezilen bir ulusun mücadelesine, onun gasbedilmiş haklarına karşı olduğunun açıkça gösterilmesi gerekir. “Emperyalizme karşı milliyetçilik” görünümü altında halkın birliğini parçalayan şovenizm kesinlikle halk düşmanı bir siyasettir. Buna karşı olmadıkça değil halkın kurtuluşunu gerçekleştirmek, savunmak dahi olanaksızdır.

Bu nedenle çözüm, emperyalist merkezlerin ve onların yerli iş birlikçilerinin çizdiği siyasal sınırlar içinde aranamaz. Ne ABD’nin “demokratik entegrasyon” dayatmaları ne de Türkiye egemen sınıflarının şovenist stratejileri, halk için gerçek bir çıkış sunmaktadır. Gerçek çözüm; Türk, Kürt, Arap uluslarından halkın, bölgedeki tüm emekçilerin ortak sınıf çıkarları temelinde birleştiği, emperyalizme, gericiliğe ve sermaye egemenliğine karşı enternasyonalist bir mücadele hattının örülmesinden geçmektedir. Aksi halde şovenizm, baskı ve savaş politikaları; egemen sınıfların krizlerini erteleme aracı olmaya devam edecek, bedelini ise her zaman olduğu gibi emekçiler ve bölgenin ezilen halkları ödeyecektir.

ATEŞ ÇEMBERİNDEN GEÇEN KÜRT KADINLAR

Savaşlarda, katliamlarda daha görünür biçimde rastladığımız kadına yönelik özel şiddet ve siyasal baskı, tekil olaylar ya da dönemsel sapmalar olarak değil, ama tarihsel süreklilikler içinde ele alındığında daha güçlü anlaşılır. Kadına dair kuracağımız her söze onun tarihsel ezilmişliğinden başlamak zorundayız. Çünkü kadının bugünkü konumu, bugünün ürünü değil; binlerce yıllık ezilmişliğin, sömürünün ve denetim altına alma politikalarının bir sonucudur. Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla birlikte kadının bedeni, emeği ve kimliği metalaşmıştır. Metalar dünyasında kadın, yalnızca üretim süreçlerinde sömürülen bir emek gücü değil; aynı zamanda fethedilen, el konulan, sergilenen ve denetlenen bir “nesne” haline getirilmiştir. Bu nedenle haksız savaşlar, yalnızca toprakların, kaynakların ya da sınırların yeniden paylaşımı değil; kadın bedeninin de "ganimetleştirildiği" şiddet anlarıdır. Haksız savaşların tarihine baktığımızda, kadınlara yönelik cinsel

şiddetin “yan ürün” değil, doğrudan bir savaş politikası olduğunu görürüz. Tecavüz, kaçırma, zorla evlendirme ve teşhir, egemenliğin ilanı ve direnişin kırılması için sistematik biçimde devreye sokulan araçlardır.

Farklı coğrafyalarda, farklı siyasal rejimler altında ve farklı tarihsel anlarda ortaya çıkan direnişlere yönelen saldırılarda bu direnişler içinde savaştan kadınlara özellikle yönelen saldırılar tek bir gerçeği açığa çıkarır: Kadınlar siyasal alana müdahil oldukça, kadına özel şiddet de sistematik biçimde devreye sokulacaktır. Haksız tüm savaşlarda tüm egemenlerce sahiplenilen, faşizmin en eski politikası yürürlüğe girecektir: "Önce kadınları vurun!" Bu, kadının özel bir güce, özel bir önderlik yeteneğine sahip olmasından kaynaklanmıyor elbette. Buradaki “özel” anlam tarihsel bir bakışla çözümlenebilir. Erkeğin kadına üstünlük sağlamasıyla başlayan kölelik zincirinin bugüne dek uzaması

hiç kuşkusuz güçlü bir erkek egemenliğinin gerçekleşmesine de neden olmuştur. “Önce kadınları vurun” gerici şiarı bugünün egemenlerinin kölelik zincirine sıkıca sarılmış olduklarının bir göstergesidir. Zincir sıkıca sahiplenilmektedir; bu nedenle kurtuluşa en çok ihtiyacı olanlar ilk hedefe konmaktadır... Tarih Cezayir'den Filistin'e, Sudan'dan Hindistan'a, Mozambik'ten İran'a bu sarılışın sayısız örneğiyle bezenmiştir.

Bu tarihsel hatta bakıldığında, direniş saflarında yer alan kadınlara yönelik şiddetin tesadüfi olmadığı daha net görülür. Kadınların savaştan, örgütlenen ve karar alan özneler olarak sahneye çıktığı her anda, erkek egemen şiddet devreye girer. Çünkü burada tehdit altında olan yalnızca askerî üstünlük değil; binlerce yıllık erkek egemenlik rejiminin kendisidir. Kadının silah tutması değil, silahla birlikte siyasal irade kazanması kabul edilemez. Bu nedenle saldırılar, yalnızca öldürmeye değil;

aşağılamaya, teşhire ve sembolik yok etmeye yönelir.

Bugün Rojava'ya yönelik saldırılarda tanıklık ettiklerimiz de bu erkek egemen aklın güncel tezahürlerindendir. Şeyh Maksud'da ölümsüzleşen bir kadın savaşçının bedeninin, bir binadan aşağı çıplak biçimde atılarak aşağılanması, kadınların saç örgülerinin kesilerek birer "ganimet" biçiminde sunulması ve daha birçok örnek. Kürt savaşçı kadınlarına yönelik bu şiddeti, vahşet anlarına indirgmeden ele almalıyız. Vahşet anlarının gerisinde güçlü ve derin bir erkek egemen zihniyetin, kölelik zincirini ilk halkasından tutan tarihsel bir gericiğin varlığına dikkat etmeliyiz. Tam da bu noktada şu soruyu sormamız gerekiyor: Kadınlara yönelik şiddet tarihsel bir gerçeklikse, Kürt kadınlarına yönelik şiddeti daha katmanlı, daha hedefli ve daha süregelen kılan nedir?

Bu sorunun yanıtı, kadının siyasetle

kurduğu ilişkiye değil; siyasetin tarih boyunca kadınlardan nasıl gasbedildiğine bakıldığında görünür hale gelir.

Kadınların siyasetle kurduğu ilişki çoğu zaman yasaklar, dışlamalar ve sınırlar üzerinden tanımlanmıştır. Siyaset; yöneten ile yönetilenin, savaştan korunması gerekenin, karar veren ile itaate zorlananların ayırımına dayanır; kadınlar bu denklemin, neredeyse her zaman dışına itilmiştir. İtaate etmesi, susması, boyun eğmesi, evde kalması, hamur yoğurması, çocuk doğurması, aileye, dolayısıyla erkeğe hizmet etmesi beklenen kadının binlerce yıl boyunca kendisine yasak edilen siyaset alanına yönelmesi ise son iki yüzyıllık kısa bir tarihe sahiptir. Bu alanda bulunmak isteyen kadınlar başta reddedilmiş, "yosma" olmakla suçlanmış, cezalandırılmış; ardından yedek güç olarak değerlendirilmek üzere cephe gerisinde, belirli koşullar ile konumlandırılmıştır: bu alanda bulunacaksa ya bir erkeğin himayesinde olacaksın ya da cinsiyetsizleşeceksin. Kadın uzun yıllar boyunca bu iki şartı sağlamak zorunda kalmış, kadın ancak cinsel kimliğini tam anlamıyla terk ederek siyaset içinde bulunabilmiştir. Kürt kadınların mücadele tarihi de elbette bundan azade değildir. Ulusal baskıdan, yoksulluktan, krizden, şiddetten, haksız savaşlardan, feodal yapıdan ve gerici değer yargılarından iki kat daha fazla etkilenen; kapitalizmin saldırıları altında iki kat daha fazla sömürülen kadınlar, kendi kurtuluşları için savaşma hakkına sahip olduklarını anlamak için de uzun bir zamana ihtiyaç duymuş ve son kertede de mücadeleye mecbur kalmıştır.

Bu tarihsel dışlama ve yasaklama pratikleri, Kürt kadınlarının siyasal mücadeleye katılımında da açık biçimde görülüyordu. Aileler kızlarının siyasî katılımının itibarlarını ve "namuslarını" zedeleyeceğine inanıyordu. Siyasete katılım kaçınılmaz biçimde "tecavüze uğramak" anlamına geliyordu. Gerilla mücadelesine katılım toplum tarafından "koca bulma bahanesi" olarak yorumlanıyordu. Örgütlerce kadınların doğası gereği zayıf ve cinsellikleri nedeniyle tehlikeli oldukları tartışılıyordu. Erkek yoldaşları kadınların güçsüz ve narin oldukları için silahlı mücadeleye uygun olmadıklarını ifade ediyordu. Kadınların yedek güç olarak değerlendirilebileceği anlayışının "kabulünün" ardından önce evli kadınlar, ardından boşanmış ve "dul" kadınlar gerilla alanında faaliyete kabul edilirken, genç kadınların katılımı belirli bir süre boyunca reddediliyordu.

Elbette mücadele savaşçı olabilmekle sınırlı değildi. Kadınlar kendilerine yasaklı olan bu haklı savaş alanına girmeyi başardıklarında, yeni engellerle karşılaştılar. Kadınların güçsüz ve narin olduklarına dair hâkim olan erkek egemen anlayış karar mekanizmalarında da güçlüydü, birçok kadının deneyimlerini aktarırken dillendirdiği onlarca sorun vardı. Kadınlar, kritik addedilen operasyonların dışında tutularak yardımcı rollerde bulunuyorlar, yalnızca "uygun" görülen belirli silahlara erişim iznine sahip oluyorlardı. Pek çok kadının ifade ettiği biçimde "Erkekler, kadınların güçsüz olduğunu ve silahlı mücadelenin onlara göre olmadığını düşünüyor ancak çelişkili bir biçimde kendileri çok hafif olan kalaşnikof gibi silahları alırken kadınlara J-3 gibi en ağır silahları veriyorlardı."

Kadınlar kendilerini kanıtlamak için iki kat daha fazla çalışıyor, mermiyi yatağına daha hızlı sürüyor, yorgunluklarını saklıyor, tehlikeye meydan okuyor, erkekler sırtlarında dört yük alıyorsa onlar altı yük taşıyarak kendilerini kanıtlamaya çalışıyordu.

Kürt kadınları tam da bu cenderelerin içinden geçerek haklı savaşta kendi siyasal konumlarını kazanmışlardır. Bugün halkın dilindeki "Eger xun nayên vane keç em meşin/Bese koletî serfiraz her bijîn (Siz gelmeseniz bile biz kadınlar gidelim, Bitsin kölelik yaşasın kurtuluş)" diyen Herne Pêş marşı, bu ısrarın ve kararlılığın bir göstergesidir. Kürt kadını yalnızca savaşın içinde bir mağdur, cephe gerisinde bir yardımcı değil; savaşın yönünü, dilini ve hedefini belirleyen siyasal bir özne haline gelmeyi başarmıştır. Erkek egemen düzen açısından asıl tehdit, tam da bu özneleşme halidir.

Faşist Türk devletinin şiddetinin en çıplak haliyle karşı karşıya kalan, katledilen, esir alınan, satılan Kürt kadınları, asimilasyoncu devlet aklının temsilcilerinden Sıdika Avar'ın Dersim'den toplayıp "medenileştirmek" üzere Elâzığ Kız Enstitüsü'ne götürdüğü mazlum "dağ çiçekleri" değil: Bugün onlar ateş çemberinde yürüyor, direniyor ve savaşıyor. Hapishanelerde kadınlar, görüşlerde kadınlar, açlık grevlerinde kadınlar, faili bilindik cinayetlerin he-sabını soran kadınlar, serhildanlarda kadınlar, yüzünü dağlara dönen kadınlar, Beritanlar, Ekin Wanlar, Sakineler, Deniz Çiyalar; onların şahsında gerçekleşen tüm saldırılar egemenlerin örgütlü ve savaştan kadınlarla karşı büyük korku-

sunun tezahürüdür.

Bu nedenle Kürt kadınlara yönelen şiddet, sıradan bir savaş vahşeti ya da kontrolsüz öfkenin sonucu olarak okunamaz. Aksine, son derece bilinçli, seçici ve mesaj yüklü bir şiddet biçimiyle karşı karşıyayız. Hedef alınan yalnızca Kürt kadınlarının yaşamı değil; onların siyasal varoluşu, direniş içindeki konumları ve kurdukları öznellik halidir.

Beden teşhirinin, parçalanmasının ve aşağılanmasının, erkek egemen iktidarın en eski disiplin araçlarından biri olduğunu biliyoruz. Çünkü beden, kadının hem en görünür hem de en çok denetlenen, hiçbir zaman kendisine ait olmayan "alanıdır." Erkek egemen sistem, kadını tarih boyunca ya örtülmesi ya da teşhir edilmesi gereken bir varlık olarak tanımlamış; her iki durumda da onun bedeni üzerinden iktidar kurmuştur. Kürt kadınlara yönelen bu şiddet biçimi de tam olarak bu tarihsel hattın güncel bir devamıdır.

Ancak burada yeni olan, hedef alınan kadının artık edilgen değil; savaştan, örgütlenen ve karar veren bir özne olmasıdır.

Bu yüzden saldırılar, "sıradan" öldürme pratikleriyle yetinmez. Bedenlerin teşhir edilmesi, saç örgülerinin kesilmesi, aşağılanması; Kürt kadınının kazandığı siyasal konumu sembolik olarak yok etme girişimidir. Yapılmak istenen şey, "sizi yalnızca öldürürüz" demek değil; "sizi olduğunuz şeyden çıkarır, sizi temsil ettiğiniz anlamdan koparırsınız" mesajını vermektir. Bu, yaşayanlara dönük bir tehdittir: Direnirseniz, savaşırsanız, bedelini bedeninizle ve "namusunuzla" ödersiniz.

Burada önemli olan bir diğer nokta da bu şiddetin "sergilenme" biçimidir. Bu saldırılar gizlenmez; aksine dolaşıma sokulur, görüntülenir, paylaşılır. Çünkü amaç yalnızca cezalandırmak değil; korkuyu üretmek ve büyütme-tir. Kadın bedeninin teşhiri üzerinden yürütülen bu propaganda, kadınlara uygulanan şiddeti bir güç gösterisine dönüştürerek egemenliğini tahkim etmeyi amaçlamaktadır.

Ancak bu çaba, aynı zamanda derin bir korkunun ifadesidir. Kürt kadını artık ne "dağ çiçeği"dir ne de korunması gereken bir figür. O savaşta yer alan, karar alan, komutanlaşan ve kendi sözünü kuran bir güçtür. Erkek egemen düzen açısından asıl kabul edilemez olan tam da budur:

Kadının silah tutması değil; silahla birlikte tarihsel rolünü parçalayarak yeni bir düzen ihtimalini ortaya koymasıdır.

Bu nedenle Kürt kadınlara yönelen saldırılar arttıkça, bu saldırıların biçimi de daha teşhirci, daha sembolik ve daha cinsiyetlendirilmiş hale gelmektedir. Bu, erkek egemen düzenin krize girdiğinin apaçık bir beyanıdır. Kadınların sistemde açtığı gedik büyüdükçe, bu düzen kendini şiddetle yeniden kurmaya çalışmaktadır.

Bu işkence görüntüleri karşısında alacağımız tutum yalnızca kınama ya da teşhir düzeyinde kalmaz. Çünkü mesele tekil bir suçun teşhiri değil; erkek egemen savaş politikalarına karşı politik bir hattı örme sorumluluğudur.

Öncelikle bu tür saldırılar hafızaya alınmalı. Unutulan her şiddet, yeniden üretilir. Kadınlara yönelik işkencelerin belgelenmesi, teşhir edilmesi ve tarihsel kayda geçirilmesi, erkek egemenliğin normalleştirme çabasına karşı temel bir görevdir. Bunu görevi üstlenmek, zulme karşı bu savaşta biz de varız sesini bugün daha güçlü yükseltmek gerektiriyor.

Bununla birlikte, kadınların özneleştiği ve önderleştiği mücadele hatları savunulmalıdır. Kadınları yalnızca "mağdur" olarak ele alan yaklaşımlar, erkek egemen savaş düzeninin dolaylı bir uzantısıdır. Biliyoruz ki kadınlar yaşamda da savaşta da özneleşmeden, önderleşmeden özgürlüğe yürüyemez. Kadın sorununun çözümü, kadınların mücadelede geri çekilmesiyle değil; tam tersine ön saflarda yer almasıyla mümkündür.

Bugün Rojava'da yaşananlar, bu gerçeği bir kez daha ortaya koyuyor: Kadınların savaştığı yerde egemenlerin payına korku düşer. Ölümü göze alarak en ileri saflara yürüyen kadın, zora dayalı tüm tahakküm biçimlerini boşa düşürmüştür. Yapılamaz denileni yapmış, yürüyemez denilen yolu yürümüş, çıkılamaz denen dağlara çıkmıştır. Kendisine biçilen rolleri de kendisine yazılan yazgıyı da paramparça etmiştir. Yatağından çıkan mermi geri dönmeyecek, önüne çıkan tüm engelleri parçalayarak hedefine yürüyecektir. Dünnün bilinmeyen binlerce köle kadını, bugünün savaşçıları olarak meydana çıkmış ve yürümüştür. Kadınların örgütlü mücadelesi büyüdükçe, bu korku da büyüyecek; tarih, zincirlerini kırmaya cüret edenlerin yürüyüşüyle yazılacaktır.

ÇOCUKLARI SUÇA SÜRÜKLEYEN SİSTEM

Suç kavramı, insanın toplumsal gelişiminde ve bilinçlenmesinde en önemli kavramlardan biri olmuştur. Denebilir ki modern dünyanın oluşumunda suç belirleyici bir bilinçlenmenin izini sürmemizde temel kavramlardan biridir. Ancak bu kavram da, diğer tüm kavramlar gibi tarihsel süreç içerisinde toplumsal yaşam biçimleri ve üretim şekilleriyle birçok defa değişime uğramıştır. Bu değişimler, suçu belirleyen davranışlar ve suçu yaratan nedenler üzerinde de belirleyici olmuştur. İlk insan toplumlarında suç, hayatta kalma reflekslerini barındırırken bugün kapitalist sistemi korumak ve sürdürmek için şekillenmiştir. Bu anlamda ilkel toplumlarda küçük gruplar halinde yaşayan insan, gruba zarar veren veya grubun yaşamını tehdit edenleri suçlu olarak görüyor ve cezalandırıyordu. Bugün, kapitalist sistemin egemenliğinde ise suçun merkezini mülkiyet suçları oluş-

turmaktadır. Yani, bir fabrika işçisinin emeğinin karşılığını alamaması suç olarak değerlendirilmezken, o işçinin fabrikadan bir ürünü alması hırsızlık suçu olarak nitelendirilmektedir. Bu küçük örnek, suçun ve hukukun egemen olan sınıfın ekonomik düzenini korumak için düzenlendiğini, yasanın mülkiyet sahibini korumak için şekillendiğini bize gösterir. Elbette bu, insanlığın gelişiminde belirleyici unsur olan ekonomik düzeyin kaçınılmaz sonucudur. Bir ekonomik düzen, önce üretim araçlarının gelişimiyle ortaya çıkar ve ardından üretim ilişkilerinin bu gelişime göre biçimlenmesi ve en sonunda düzenlemesiyle bir netliğe ulaşır. Örneğimizden hareket edecek olursak: işçinin henüz üretim aşamasında gasbedilen emeği, onun işçi olarak üretim sürecine dahil edilmesiyle gerçekleşir. İşçi önce pazarda karşılaştığı kapitaliste emeğini satar ve bu emek belli bir zamanla sınırlıdır; bu belirli zaman içinde emekle sağlanan ürüne artık işçi değil kapitalist sahiptir. Bu, pazarda başlayan alışverişin doğal bir sonucudur. Dolayısıyla burada, bir “suç” unsuruna rastlanmaz. O halde biz neden burada “gasbedilen” ya da “karşılığı verilmeyen” emekten söz ediyoruz? Çünkü, emeğini satmak zorunda kalan işçinin varlığı bir suça dayanır. O nedenle kapitalizm için “o, kan ve ateşten doğmuştur.” denir. Bunun suç olarak değerlendirilmesi için mülkiyetçiliğin sonlanması gerekir. Mülkiyetçilik var oldukça emeğin bu yolla gaspı kaçınılmazdır; zira mülkiyetçilik mülkiyetsizlik içerir ve mülkiyeti olmayanın emeğini “satması” kaçınılmazdır. Suç kavramının nesnel bir değerlendirmesini yapmak bu nedenle zorunludur.

SUÇ GİRDABINA DÜŞMEK

Bu girizgâhtan sonra, son yıllarda dünyada ve Türkiye’de artan çocuk “suçluluğu” üzerine bir değerlendirmede bulunabiliriz. Türkiye özelinde, suça sürüklenen çocuk sayısında son on yılda yüzde 17 artış gözlemlendi. TÜİK verilerine göre, 2015 yılında 158 bin 560 suça sürüklenen çocuk sayısı

2025 yılında 186 bin 256’ya çıktı. 2024 yılına göre ise yüzde 9,8 oranında bir artış meydana geldi. UNICEF’in “çocuk suçlu” verilerine dayanarak, dünya üzerinde suç işleyen çocuk oranında ciddi artış yaşandığını söyleyebiliyoruz. Suçların mülk ve şiddet tiplerinde arttığı verilerde belirtilmektedir. Kanada’da yüzde 23 oranının bir artış gözlemlenirken; ABD, İsveç, İrlanda, Birleşik Krallık, Avustralya gibi ülkelerde ise önceki yıllara göre üç katı bir artış veya daha yüksek bir artış olduğu kaydedildi. Dünyanın başka ve daha ileri ülkelerini de kapsayan veriler bize gösteriyor ki kapitalist-emperyalist sistemin krizi, suçun çocuklara değin inmesini ve artmasını engelleyememektedir. Kapitalizmin kendi sisteminin “gelecek” ve “güvenlik” sağladığı; devrimci mücadeleyi geleceksiz ve güvensiz olduğuna dair yürüttüğü propagandanın esasında ne denli çelişkili olduğunu görebiliyoruz. Kapitalist-emperyalist haydutlar, içinde debelendikleri ekonomik kriz karşısında sömürü, suç ve savaş politikalarını sertleştirdikçe suç kavramının da kapsamı ve derinliği genişlemekte ve buna uygun olarak yargısal sistem de egemenlerin çıkarlarına göre şekillenmeye devam etmektedir. Bir avuç asalağın çürümüş, gelişmesi artık sadece felaketlere yol açan bir sistemdeki mülkiyetini korumak ve bu bir avuç azınlığı zenginleştirmeye devam etmek için halklar yoksullaşmaya, ellerindekilerin gasbedilmesine devam ediliyor. Artan bu yoksullukla ilişkili bir şekilde “suçlar” da artmaktadır. Mülkiyetçi rejimin en büyük açmazı mülk sahipliğini kutsarken mülkiyetsizleştirmeyi yayması ve derinleştirmesidir. Günümüzde artan suçların hemen hepsinde mülkiyetsizliğin ortaya çıkardığı yoksulluğun varlığını kim reddedebilir?

Toplumsal yaşamın gerekliliğinin karşılanamadığı, en temel ihtiyaçların dahi çocuklar ve aileler için erişilemez kıldığı günümüzde çocuklar da suça sürüklenmektedir. Ancak onları suça “sürükleyen” sistemin ve onun yordakçılarının öne sürdüğü gibi mesele “aile terbiyesi”, “dış etkenler” veya “dinsizlik” değil; yoksulluğu derinleştiren, suç

politikalarını kendi çıkarı için düzenleyen ve sınıf çelişkilerini koruyanlardır. Kendi yaratımları olan suçluluğu, her zaman bildikleri yoldan, sorumluluğu bireyselleştirerek ve üstlerinden atarak yöntemler geliştiren devletlerin ve iktidarların hiçbir yöntemi sorunu çözememektedir, çözemeyecektir.

Bugün Türkiye’de suça sürüklenen çocukların sorumluluğu, sistemin politikalarından uzaklaştırılarak aileye, yani kadının omuzlarına yüklenmektedir. Erkek egemen bakış açısında ücretsiz bakım emeği bir zorunluluk olarak görülmekte; çocuk bakımı kadının yetersizliğiyle açıklanmakta ve politikalar da buna göre şekillendirilmektedir. Nitekim iktidarın “aile yılı” safsatasıyla politik bir stratejiye dönüştürdüğü çocukların güvenliği, bakımı ve geleceğini aileye yükleme yaklaşımı, kendi sorumluluklarından sıyrılma pratiğidir.

Suça sürüklenen çocuk, mülkiyet ilişkilerinin yarattığı eşitsizliklerin çıktısı olarak karşımızda durmaktadır. Suçu üreten çocuk değil, sistemdir. Dolayısıyla suça sürüklenen çocuk söylemi temelden yanlış, çarpıtılmış bir söylem biçimidir. Çocuk suçluluğunu bireyselleştirerek kavramlaştırılması, onun tarihselliğini ve sınıfsallığını örtbas etme pratiğidir. Bu noktada, suçun ortaya çıktığı koşulların bilinçli bir şekilde göz ardı edilmesi ve çarpıtılması için faşizmin aracılığıyla yeni sorunlar yaratılmaktadır. Burjuva-feodal basın ve sanal medyada suç işleyen çocuklar üzerinden geliştirilen şovenist tepkiler bize bunun en somut örneğini göstermektedir. Suç işlediği söylenen çocukların yoksul mahallelerde büyümesi ve dış görünümü gibi nedenlere bağlanarak, suçu ortaya çıkaran temel meselenin kimlik üzerinden tartışıldığına tanıklık ediyoruz. Suçu üreten sistemin, sorunu çözmektense tüm uğraşı konu üzerindeki tartışmaların bu düzlemde gerçekleştirilmesidir. Nitekim amacına ulaşmış, rahat bir nefes almıştır. Ancak, bize düşen sorumluluk, onun bu rahatını bozmak; yürütülen her tartışmayı tarihsel koşullar ve sınıfsal çelişkiler üzerine çekmektir.

BİLİM, BİLİMSEL FELSEFE VE SPEKÜLASYON -I

Toplumsal alanlarda ve yaşamsal faaliyetlerden ortaya çıkan her fikrin sınanma sahası, yine toplumsal pratiğin kendisidir. Bu sınanma süreci her zaman bugünden yarına olamaz; çünkü ortaya çıkan her fikir, hangi yöntemin izlendiğine bağlı olarak bir sınıfın izlerini taşır. Dolayısıyla aynı zamanda sınıf mücadelesinin de konusu haline gelir.

İnsanlığın birkaç bin yıl önce başlayan tabiatın işleyişine yönelik sistematik merakı ve ürettiği fikirler, 16. yüzyıla kadar neredeyse belirgin bir gelişim sergilememişti. Yani Aristoteles, Demokritos, Thales, Heraklit gibi doğa filozoflarının düşünsel ürünlerinin üzerine pek çıkılamamış, çoğunlukla tekrar edilmiş ve farklı versiyonları üretilip durulmuştu. Bununla birlikte topluma yayılmamış, neredeyse unutulmaya yüz tutmuş ve küçük bir zümrenin entelektüel birikimi olmanın dışında bir rol oynamamıştı. İdealizm ise yaşamın tüm alanlarına kök salmış, bu alanlarda en küçük parçalanmaya dahi olanak vermemektedir. Orta Çağ skolastiği, tabiatın anlaşılmasına yönelik çabalara karşı keskin kılıcını savurmakta ve idealizmin toplumsal yaşamdaki yerini kuvvetlendirmeye çalışmaktaydı.

Dolayısı ile diyebiliriz ki insan toplumunun fikrinsel gelişimi, yalnızca düşünme faaliyeti ile sınırlandırılmaz. Düşünceyi ve bilinci şekillendiren maddi koşullardaki değişim, düşünsel değişimi de beraberinde getirir.

16. yüzyıla birlikte yeniden doğaya dair yeni gözlemlere, teknik gelişme, bilginin yayılma araçlarına, ekonomik faaliyetlerin gelişimine paralel olarak toplumsal yaşamda hâkim olan fikirleri çatırdattır hale gelmişti. Birikim, artık egemen sistemin engelleyemeyeceği bir değişimin kapısını aralamaya başlamıştı. Feodal sistem her ne kadar bu birikimin önünde bir set gibi durmaya çalışsa da yeni bir toplumsal yapıya duyulan ihtiyaç her geçen gün daha büyük bir zorunluluk haline gelmekteydi. Dolayısı ile bu değişim, aynı zamanda yeni fikirlere ve yeni felsefeye ihtiyaç duymaktaydı.

Kapitalizmin doğuşu ile birlikte, teknik

gelişim oldukça önemli hale gelmişti. Serbest rekabetçi dönem, hem daha fazla üretime hem de bu üretimin çeşitlendirilmesi, daha kolay kaynak erişimine sahip olunması ve daha az maliyet için sürekli olarak teknik gelişime ihtiyaç duymaktaydı. Dolayısı ile skolastik döneme son verirken kullanılan “özgür düşünce” sloganına bir süre daha ihtiyaç duymaktaydı. Bu sebeple kapitalist dünyada bilimsel gelişim devam etti ve tabiata yönelik çalışmalar önemli ölçüde serbest kalmayı sürdürdü. Buna karşın idealizm hüküm sürmeye devam ediyordu; çünkü feodalizmin çöküşü, aynı zamanda idealizmin çöküşü anlamına gelmemektedir. Yeni ve gelişen bir düzen olarak kapitalizmin “özgür düşüncesi” kaçınılmaz olarak sınıfsaldı ve yalnızca kapitalistin sermayesinin gelişimi ve egemenliğini sürdürmesi için ihtiyaç duyduğu alanlar ile sınırlıydı. Toplumsal alanlarda gelişecek bilimsel düşünme yöntemi ve buna uygun felsefe, burjuvazinin kendisini tehdit altına almaktaydı. İdealizm tamamen ortadan kaldırılmadı, kapitalizm ile birlikte yalnızca hegemonya sınırları esnetilmiş oldu. Bu aynı zamanda bir zorunluluktaydı, kaba idealizmin toplumsal yaşamda varlığını sürdürme olanağı da kalmamıştı. İdealizmin materyalizmle harmanlandığı, materyalist içeriği reddetmeden ona bir töz addedilen bu yeni idealizm hâkim hale gelmekteydi. İdealizmin biçim değiştirmesi, yeni sistem ile uyuşacak felsefi akımların ortaya çıkması gerekliydi. Ayrıca var olan materyalist akımlar yine mekanik bir madde algısına sahipti, bu mekanik yapı özünde metafizik yöntemden ileri gelmekteydi. Yani ortaya çıkan bu yeni akımlar kapitalizmin “özgür düşünce” sınırları içerisinde idealizm ve metafizikten ayrışamıyordu.

Bir diğer yandan, bilimsel çalışmaların nasıl yürütüleceği, bu çalışmalardan ortaya çıkan ürünlerden teoriler oluşturulurken hangi yöntemlerin izleneceği, varsayımlar üretilirken hangi kıstasların dikkate alınacağı gibi konularda büyük bir karmaşa mevcuttu.

Bu koşullar altında ortaya çıkan hiçbir felsefi akım, bu yeni sistemle uyumsuzluk taşımıyordu. Çelişen yönler ise kolayca göz ardı edilebiliyordu. Bunun

en büyük örneği Hegel’di. Felsefesinin idealist özü, yönteminde gizli olan devrimci niteliğe rağmen, döneminde neredeyse her çevreyi etkileyebilmiş ve kendisini kabul ettirebilmişti. İktidardan muhalif çevrelere kadar herkes, Hegel’in felsefesine hangi yönden baktığına göre değişmekle birlikte, bir biçimde bu felsefeyi benimseyebiliyordu. Bu karmaşa ve tutarsızlık, aynı zamanda Hegel’in felsefesinin çöküşünü de hızlandırıyordu. Tersten aynı dönemin keskin materyalist düşünürü Feuerbach da, materyalist felsefesini metafizik yöntem ile bulayarak toplumsal değişimin önünü açabilecek bir sistematik fikrin ortaya çıkışını engelliyordu. Maddi değişim zorunluluğu ve bu değişimin şiddete dayanan doğası, sevgi perdesinin ardına gizlenmeye çalışılıyordu. Doğaya bakışta gösterilen materyalist cüret, toplumsal alanlara aynı biçimde taşınmıyordu. Bu sorun, materyalizmin diyalektik yöntemle birleştirilmesinin gerekliliği Marks ve Engels tarafından ortaya konulduktan sonra çözülmüş oldu. Materyalizmin idealizmden tamamen arındırılması ve diyalektik yöntemle buluşması, toplumsal ilerlemenin önünde yatan engellerin gün gibi açığa çıkmasını ve felsefenin devrimci özünü kazanmasını beraberinde getirdi. Diyalektik materyalist felsefe, idealizmin gerçekleri boyayan ve onları karartan rolüne karşı, çıkarı yalnızca gerçeklikte olanların felsefesi idi, yani proletaryanın. Dolayısı ile felsefe artık sınıf mücadelesinin en önemli araçlarından biri haline gelmişti.

BİLİM FELSEFESİNİN ORTAYA ÇIKIŞI

Doğa bilimcileri varsayımlar üretirken, gözlem yaparken, ortaya çıkan verileri yorumlar ve bilimsel bir teoriye dönüştürürken, materyalist bir temel tutmak zorundaydı. Yeryüzünün yapısını inceleyen amaçları onun içerisinde bir tin bulmak değildi, yalnızca tabiatın nasıl davrandığını anlamaya çalışıyor ve ortaya çıkan ürünleri toplumsal yaşama nasıl kazandıracaklarını hesap ediyorlardı. Aynı durum, toplumsal alanda geçerli değildi. Kara cisim ışımasını araştıran bir fizikçi, bu ışımanın kökeninin tin olmadığının farkındaydı ve bunu açıklamak için çalışıyordu. Ama toplumsal alanda tutucu bir dindar

rolü oynayabiliyordu. Bu felsefenin aslında sınıf mücadelesinde aldığı rol ile ilintiliydi. Aynı açık yaklaşımın toplumsal alana taşınması tehlikeli ve yıkıcı sonuçlar doğuracağından, sistem sürekli kendi felsefesini üretmeye çalıştı. Bilimsel gelişmeler, zaman zaman bu yeni felsefi akımlar ile buluşturulmaya çalışıldı ancak tekrar ve tekrar tutarsızlıktan başka bir şey üretilemedi.

20. yüzyılın başlarında, özellikle fizik, kimya ve biyoloji alanındaki büyük atılımlar yine felsefede karşılık buldu. Aynı zamanda gerçeğin ve maddenin ne olduğuna dair önemli tartışmalar açığa çıktı. Kant, Hume, Descartes felsefelerinin çeşitli yamalar ile yeniden tartışmaların tarafı haline getirildiği bu dönem, bilginin rasyonel bir yorumunun nasıl üretileceğini bulmanın yanı sıra yine gerçekliğin muğlaklaştırıldığı birçok yorum yeniden felsefe sahasına damgasını vurdu. Einstein’ın görelilik teorilerinin doğa bilimlerinde ve uygulamalı bilimlerde açığa çıkardığı sıçrama ve kuantum mekaniği gibi teorilerin ortaya çıkışı bu duruma yeni bir boyut kazandırdı. Bir yanda gerçekliğin makro dünyadaki gibi determinist kurallarla açıklanma arzusunun ortaya çıkardığı kriz, felsefeyi yeniden mücadele arenasına sürüklüyordu.

Yalnızca toplumsal alanda değil, doğa bilimlerinde de yine bilinemezcilik kendisini dayatıyordu. Rölativistler, gerçeğin referans sistemine göre değişiklik gösterdiğini, dolayısı ile birden fazla gerçeklik yorumunun yapılabileceğini ve tek bir gerçeklikten bahsedilemeyeceğini belirtiyordu. Bilimsel teoriler, bunu destekler biçimde felsefeye uyarlanmaya çalışılıyordu. Ancak bilinemezcilik ve belirsizlik, yalnızca doğa bilimlerinin sınırları içerisinde kaldığı müddetçe bir yere kadar tolere edilebilir olgulardı.

Bilimsel felsefe adı altında çıkan felsefi akımlar, bilime yol göstermekten uzak ve onu sınırlı duvarlar arasına çekiyordu. Deney ve gözlemi bir bilimsel varsayıma veya teoriye temel kıstas haline getiren pozitivist akımlar, neredeyse hiçbir tutarlı varsayımı bilimsellik kriterine almıyor, dolayısı ile bilimsel tartışmaların da önünü tıkıyordu.

Devam edecek...

SURUÇ: "BÜTÜN MÜMKÜNLERİN KİYİSİNDE"

Suriye’de iktidara yerleştirilen HTŞ rejiminin 6 Ocak’tan bu yana Rojava’ya dönük kuşatma saldırıları Suriye’deki “müzakere süreci”ni biz komünistler için pek de şaşırtıcı olmayan bir aşamaya taşıdı. Başını ABD’nin çektiği Batılı emperyalist bloğunun ve TC’nin desteğiyle Halep’teki Kürt mahallelerini ele geçiren HTŞ’nin Fırat’ın doğusuna çıkarma yapabileceği “hesapta olmayan” bir gelişme olarak görülmekteydi. Bunun sebebi, değişen güç dengeleri bakımından ABD’nin emperyalist bir güç olarak demokratik muhtevaya sahip olan SDG’ye karşı egemen güç olan HTŞ’yi tercih etme eğiliminin göz ardı edilmesi olmuştur. Geline aşamada SDG için olası tüm görüşmelerde ve anlaşmalarda önem arz eden petrol ve doğal gaz sahalarının ve Fırat’ın kontrolü kaybedilmiştir. Tapqa ve Raqa gibi pek çok bölgede ise SDG içerisinde yer alan Arap aşiretleri ve örgütleri HTŞ saflarına katıldıklarını ilan etmiştir. Dolayısıyla bu bölgeler HTŞ kontrolüne geçmiştir.

6 Ocak’tan bu yana Rojava’ya yönelik saldırılar, SDG’nin uzun yıllar müttefiki olan ABD emperyalizminin Kürtler için gelecek vadedemeyeceğini daha güçlü bir şekilde açığa çıkarmıştır. Güçlerini Kobanê ve Hasekê bölgelerine çeken SDG ise saldırılara direnme ve kazanımları koruma kararı almıştır. Dört parça Kürdistan’da ve dünyanın çeşitli ülkelerinde Kürtler, Rojava’daki emperyalist-faşist kuşatmaya son vermek için bir kez daha serhildana çıktı ve isyanı büyüttü.

ABLUKA ALTINDA BİR KENT

Rojava’ya destek eylemleri ülkenin dört bir yanında gerçekleşti. Birçok kişi Rojava’daki, tüm Müslüman dünyayı cihatçı olmakla aldatan, düpedüz emperyalizmin ve Siyonizmin iş birlikçisi olan çetelerin saldırılarına ses çıkardığı için soruşturmalara tabi tutuluyor, gözaltına alınıyor, işkenceye uğruyor ve tutuklanıyor. Bu eylemlilikler içerisinde Türkiye Kürdistanı’nda yer alan Suruç özel bir öneme sahip.

DEM Parti’nin çağrısıyla 22 Ocak’ta Suruç’ta Rojava için bölgesel bir yürüyüş düzenleneceği bilgisini alınca Ko-

banê’ye sınır olan Suruç’a gitmek üzere şehir dışından gidecek olan binlerce kişi gibi biz de hazırlıklarımızı yaptık. Daha birkaç gün önceden devletin Suruç’a yoğun bir askerî sevkiyat yaptığına dair duyumlar almıştık. Suruç sınırında araçların geçişine izin verilmeyeceğine dair genel bir kanı oluşmuştu. Ancak Suruç’a gitme iradesi baskın geldi ve 22 Ocak sabahı yola koyulduk.

Yol boyunca otobüslerle Suruç’a taşınmaya devam eden asker ve polis yığınaklarına sıkça rastladık. Ana yollardan geçişimizin engelleneceğini anlayınca köy yollarını takip ederek kente girmeyi hedefledik. Bir süre virajlı köy yollarından geçtikten sonra nihayet Suruç’a varmıştık. Burada kentin dışındaki ablukanın en az iki katı büyüklüğünde bir abluka ile karşılaştık. Suruç Meydanı’na yürürken kentin işlek bütün caddelerinin ve ara sokaklarının, özellikle de Kobanê sınırına giden arterlerin asker ve polis tarafından yoğun şekilde ablukaya alındığını gözlemledik.

O gün Suruç’ta yalnızca deniz polisinin eksik olduğunu söylersek abartmış olmayız! Tomalar, akrep ve kirpi tipi zırhlı araçlar, mahallelerin üzerinde uçan dronlar, ellerinde uzun namlulu silahlarla devriye atan özel harekât birlikleri, robocoplar... Demokratik bir eylemliliğe değil de sanki savaşa gider gibi hazırlık yapmıştı devlet. Kürt ulusal mücadelesinin tarihi boyunca binlerce savaşçının kanıyla yıkanmış bu kentin, tasfiyeciliğin derinleştiği bugünlerde dahi devlet için “tehdit” olduğunu düşünürsek buradaki yığınağın travmatik nedenlerini anlayabilirsiniz.

Esnaf, birkaç saat içerisinde Suruç sokaklarının direniş alanına döneceğini bilircesine kepenk kapatıp meydanda toplanan kalabalığa katılmış; çocuklar, gençler, kadınlar, yaşlılar... kısa sürede büyük bir kalabalık birikmişti. Meydanda bir grup köylü genç ile tanıştık. Gençlere çözüm süreci hakkında ne düşündüklerini sordüğümüzda Kürt Ulusal Hareketi’nin (KUH) uzlaşmacı çizgisiyle çelişen cevaplar aldık. Gençler, egemenlerin Kürtleri bir kez daha kandırdıklarını belirtmişti. Şöyle demişti içlerinden biri: “Bra devlet burada

imanımızı gevretti. Bunlara güven olmayacağını biliyoruz biz. Rojava’da kan kusuyoruz, parti hâlâ barış diyor. Bunlarla barış mı olur Allah aşkına?! Biz katilimizle barışmak istemiyoruz. Kürtler kendi devletlerini kurmadan özgürleşemez.” Kürt halkının ilhakçı ve işgalci devletler karşısındaki tutumunun özeti niteliğindeki bu ifadeler ulusal bilincin ne denli gelişmiş olduğunu gösteriyordu.

Binlerce kişi uzun bir bekleyişten sonra “Bijê Berxwedana Rojava” ve “Rojava Rojhilat e Kurdistan Yek Wela-te” sloganlarıyla Kobanê Caddesinde yürüyüşe geçmişti. Dondurucu soğukla birlikte kar yağışı başlamıştı. Ancak kimse hava koşullarını aldırış etmiyor, Kobanê sınırına gitmek hedefleniyordu. Gençler, hesap soran gözlerle, özgürlük sloganlarıyla bu yürüyüşün en ön saflarında yer alıyordu. Eylem koordinasyonunda yer alanlar eylemin barışçıl bir şekilde sona ermesi için gençleri zapt etmekte zorlanıyordu. Bu uğraşlar, birazdan başlayacak olan saldırıdan sonra anlamını kaybedecekti.

Kobanê sınırına 8 km kala cadde üzerinde polis ve jandarma art arda barikat kurmuştu. Devlet, SDG’nin ulusal birlik çağrısının pratikte karşılık bulmasını istemiyordu. Nusaybin halkının sınırları aşması, devletin Suruç’ta daha sıkı konumlanmasını gerektirmişti. Zira sınırın ötesinde HTŞ’nin ikiz kardeşi IŞİD’in bozguna uğratıldığı Kobanê yer alıyordu. Bir süre sonra barikatların ardından kitlenin üzerine plastik mermilerle, zehirli gazlarla (biber gazı yerine solunum yollarını felç eden ve hareket kabiliyetini kısıtlayan kimyasal bir gaz kullanılmıştı) ve tomalarla saldırı başlamıştı. Gençler ön saflarda çatışmaya girmişti. Kitlenin büyük bir kısmı saldırıdan olumsuz etkilenerek ara sokaklara dağılmıştı. Robocoplar bu dağınık durum karşısında bile tereddüt etmiş, önleri açılmasına rağmen caddede ilerleyememişti.

O sırada caddenin yakınında bulunan bir ara sokağa çekilmişti. Kitlenin DEM Parti ilçe binasının önünde toplanacağı bilgisini almıştık. Bir grup genç hâlâ ana cadde üzerinde taşlarla barikatı dövüyordu. İlçe binasına gitmeye

hazırlanırken Tuncer Bakırhan, Ömer Öcalan, Ferit Şenyaşar ve Doğan Hatun’un da aralarında olduğu partili bir ekip bulunduğumuz sokağa girmiş, alandan bir an önce uzaklaşmanın yollarını arıyorlardı. Bazı gençler uzaklaşan ekibin arkasından “onursuz Kürtler” diye bağıırıyordu ancak bu “halk temsilcileri” arkalarına dönüp bakmıyorlardı bile! Sokakta bulunan bir grup genç bu ekibi yakalamıştı. Bir genç, Bakırhan’a “Başkan! Halk orada direnirken siz neden kaçıyorsunuz? Neden halkın yanında durmuyorsunuz?” diye sormuş, bu beklenmedik tepki Bakırhan’da soğuk düş etkisi yaratmış ve ağzını bıçak açmamıştı. Hatun ise bilindik kaba tavırlarıyla gençleri terslemişti. Devamında ise sanıyoruz ki “kaçtılar” demesinler diye sokakta bulunan evlerin kapılarını çalarak sığınmaya çalışmışlardı ancak halk dışarıda direnmeyle meşgul olduğu için evlerin kapıları vekillere açılmamıştı. İlçe binasının önüne geldiğimizde insanlar burada toplanmaya devam ediyordu. Sokağın başında yine polis barikatı kurulmuştu. Çok geçmeden ara sokaklardan çıkan gençler yoğun şekilde havai fişeklerle barikatı dövmeye başladılar. Polisler burada da plastik mermilerle ve gaz bombalarıyla karşılık veriyordu. Gençler çatışmayı tekrar ara sokaklara çekmişti. Gençlerin peşi sıra giden zırhlılar sonuç alamadan geri dönmek zorunda kalıyordu. Barikattakiler ise bir adım dahi ilerleyememişti. Alana hâkim olan gençler bu yoğun ablukaya rağmen devletin “önlemlerini” yalnızca taşlarla ve havai fişeklerle boşa çıkarmış ve gülünç duruma düşürmüştü.

Suruç’ta yaşanan sokak çatışmaları, özellikle gençlerin açığa çıkardığı irade Kürdistan gerçekliğinde egemen devletlerin ve yoksul Kürt işçilerini ve köylülerini temsil eden yöneticilerin konumlanışını bize bir kez daha hatırlatırken aynı zamanda Kürt sorunun sınıfsal niteliğini de yalın biçimde göstermiş oldu. Açık ki, Kürt halkının özgürlüğü yalnızca devrimci bir rotada mücadeleyi büyütmeyle mümkündür. Kürdistan coğrafyasından edindiğimiz izlenimlerimiz, bu devrim perspektifiyle kolektife mal edilmeli; her okur Kürdistan’a yoğunlaşmalıdır.

ÖZGÜÇ KARARLILIĞIN VE İNANCIN ADIYDI

çok rahat ilişki kurabilirdi. Üniversitelerde çalışma yürütüyor, militan eylemlerde yer alıyordu. Yoksul semtlere girmek, mahallelerde inşaat işçileriyle görüşmek, Kürt gençliğinin yoğun olduğu alanlarda faaliyeti bü-yütmek öncelikleri arasındaydı. Bu alanlarda ilk harekete geçen yoldaşlardandı.

Okumayı ve araştırmayı severdi. Hareket etmek, okuduğunu hayata geçirmek onun için belirleyiciydi. Doğru bildiğini sahiplenmek ve onu hayata geçirmek üzere kuruluydu mücadelesi. Bunu pratiğiyle defalarca gösterdi.

Yoldaşlık ilişkilerinde güçlü bir bağı vardı. “Bekle kar altında kalan buğday tanesi” sözü dillerden düşmezdi. Sarılmak bir ritüeldi; farkında dahi olmadan birbirimize sarılırdık. Ekmek almaya giderken bile yoldaşlara sarılırdık.

Özgüç, yoldaşlık ilişkilerinde öfkelenmesi gereken yerde olgun ve ciddi tavrını ortaya koyardı. En zor anlarda bile insanları güldürmeyi başarırdı. Halkçı dili, belki Karadenizli oluşunun etkisiyle espri yapmayı, doğal konuşmayı severdi. Onda yapmacık hiçbir şey yoktu; ne düşünüyorsa kendi dili ve mimikleriyle ifade ederdi.

TEKEL direnişi döneminde, işçilerin dinlenebilmeleri için onları parça parça evlere götürüyorduk. Yoğun takibin olduğu, sivil faşist saldırıların arttığı bir süreçti. İşçilerden birini eve götürmek için çıkan bir yoldaş saldırıya uğramıştı. Özgüç yakındaydı. Saldırıyı duyar duymaz yoldaşın yanına geldi. İlk sorduğu soru “İyi misin, sende bir şey var mı?” oldu. Ardından “Sana saldıranlar kimdi?” diye sordu. Saldırganlardan biri yakalanmıştı. Özgüç saldırganı ilk cevabı zaten vermişti. Haliyle saldıran kişi sorulan sorularda korkuyla Özgüç’e bakarak cevap veriyordu. Özgüç, korkuyla dile gelen, samimiyetten uzak bu ezikliğe karşı “Sen bana vurmadın, yoldaşıma vurdun. Bütün cevapları ona vereceksin.” diyerek kimden af dilemesi gerektiğine işaret ederken fazlasıyla özgüvenliydi.

Bu, her eylemde ve her çatışmada böyleydi. Öne çıkan, yoldaşlarını gözleyen; bu anlamıyla bağı ve yaşam biçimini hep yoldaşlardan yana önceleyen bir yapısı vardı. Ailesi Ankara’da yaşamasına rağmen vaktini yoldaşlarıyla geçirirdi; onlarla yaşamak onun için ayrı bir anlam taşırdı.

Örgütün değerlerine güçlü bir bağlılığı vardı. Bu, eleştirmede anlama gelmiyor elbette. Hataları vardı ama söz konusu değerler olduğunda, onları düşmana vermemek onun için temel bir meseleydi.

1 Mayıs öncesi yoğun bir afiş çalışması yürütülüyordu. Son afişler için çıktığımızda elimizde dört afiş kalmıştı. Mahallenin her yerini gören bir trafo vardı. Özgüç, kalan afişleri oraya yapmayı önerdi. Gittiğimizde trafonun yanında içki içen iki kişiyi fark ettik. Özgüç onlarla şaka-laştı, onlara 1 Mayıs’ı anlattı ve sonra afişleri asarak görevi tamamladık. Biz afiş yaparken biri bizi ihbar ettiği için biraz sonra karşımıza polisler çıktı ve “Afişler nerede?” diye sordular. Özgüç gülerek trafoyu işaret etti: “Son dört taneydi, yetişemediniz.” Kimlik vermedik, gözaltına alındık. Çıkarken Özgüç fırça ve kovayı istedi. Polis vermek istemedi. “O zaman biz de gitmeyiz” dedi. “Fırçamızı ve kovamızı vereceksiniz” diye tutturdu. Kovanın zaten bir aydır canı çıkmıştı, kırılmıştı ve atmak için bekliyorduk. Polis “Kova kırılmış, ne yapacaksınız zaten tutanak tuttuk, vermeyeceğiz” dediyse de Özgüç, “kovayı almadan hiçbir yere gitmeyeceğiz” diyordu. Israrın üzerine sonunda kovayı ve fırçayı aldık. Çıktığımızda “Kova kırık, neden ısrar ettin?” diye sorduğunda cevabı netti: “Kova kırık olsa da bizim kovamızdı, onlara bırakmak istemedim.”

HALKA GÜVENDİĞİ İÇİN KARARLIYDI

Onun en belirgin özelliği kararlılığıydı. Bunu birçok örnekte, birçok anıda tarif edebiliriz. Halka güveni ve devrime olan inancı, mücadelede çok net ve kararlı olmasını koşulluyordu. Ankara’da bir eylemde polis Mithatpaşa Caddesi üzerinde kitleyi yürütmek için ba-

rikat kurmuştu. Saatlerce bekledikten sonra bizim kortej hareketlendi. Elimizde bir şey yoktu. Yoldaşların birinden gelen “Şimdi ne yapacağız?” sorusuna Özgüç, “Şu önümü bir açın hele” diyerek barikatların üzerine atladı. Geri aldığımızda gazdan gözleri açılmıyordu, her yerinden jop yemişti ama sloganını sürdürüyordu. Yoldaşa neden böyle yaptığını sorduğumuzda cevabı yine çok netti: “Elimizde hiçbir şey yoksa kuru bir canımız var, onu atmaktan başka çare yok. İki saat oturacağımıza kuru canımızı üzerlerine atmaktan başka yol yoktu. Yoksa akşama kadar böyle bekleyip duracaktık.” Yüklenip yüklenip açamadığımız barikata, “Hadi yürüyoruz” diyerek kendini atmıştı.

Özgüç’ü birçok anıyla anlatabiliriz; ama en somutu TEKEL direnişiydi. Tüm bu anlatılanların kısa bir özeti olarak şunu söyleyebiliriz: TEKEL işçilerinin geldiği ilk andan son güne kadar gece gündüz hep onlarlaydık; Özgüç hep onlarlaydı. İşçilerle birlikte gaz yedi, işçilerle birlikte Ankara’nın ayazında tazyikli suya maruz kaldı. Birçok devrimci kurumun giremediği çadırlara Özgüç, İşçi Köylü Gazetesi’ni, DDSB flamasını, Partizan propagandasını ulaştırdı.

En çok sevdiği çadırlar ise Türkiye Kürdistanı’ndan Adıyamanlı ve Amedlilerin; Karadeniz’den de Tokatlı ve Samsunluların çadırlarıydı. Bir geleneğin yarattığı etki ve Özgüç’ün yoldaşlarla birlikte yürüttüğü ısrarlı emek ve neşe burada belirleyiciydi. Öyle ki işçiler Özgüç’ten “bizim genç, bizim cengâver” diye bahsediyorlardı.

Hamdullah Uysal’ın cenazesinde, cenazenin kaçırılma girişimine karşı barikatta yine önde Özgüç vardı. Özgüç’ü gözaltına almak istediklerinde işçiler, Özgüç’ün kolunu koparırcasına çekip onu geri almışlardı. Alanda tek bir ses yankılanmıştı: “Özgüç’ü vermeyin!”

Özgüç, yaşadığı gibi ölümsüzleşti. Aynı kararlılıkla, aynı inançla Mercan’da kendi tarihini sloganlarıyla naksetti.

Bir yoldaşı

Özgüç’le tanışmamızda dikkatimi ilk çeken ondaki müthiş neşeydi. Sarılığı da farklıydı; “kemiklerini kırmak” diye bir tabir var ya, tam da öyle sarılıyordu; muazzam bir içtenlikte, bırakmayacak gibi. Soranlara gülerek şöyle derdi: “Emekçi insanlar buna güven duyar. İlk kez gördüğüm emekçilerin elini sıkmayı, o ellere sıkıca sarılmayı seviyorum. Bu, karşılıklı güven telkin eder.”

Özgüç öncesinde dost bir kurumda örgütlüydü. Yürüttüğü devrimci faaliyetler sırasında tutuklanmış, Sincan Kapalı Hapishanesinde kalmış, orada Tutsak Partizanlarla tanışmıştı. İbrahim’in bütün eserlerini, Mao’nun bütün ciltlerini okuyarak gelmişti. Geldiğinde sosyoekonomik yapı, ulusal sorun üzerine yoğunlaşıyordu. Soruları olmasına rağmen kafası oldukça netti; kalan boşlukları doldurmaya çalışıyordu.

Özelleştirme politikalarının yoğunlaştığı bir süreçti. PETKİM, SEKA ve ardından TEKEL direnişleri başlamıştı. Ekonomik kriz dalga dalga yayılıyor, gençlik hareketi daha görünür hale geliyordu. Dönem aynı zamanda Türkiye Devrimci Hareketinin sağ tasfiyeci hattan yoğun biçimde etkilendiği bir dönemdi. Özgüç, ulusal sorun konusunda doğru ideolojik tutumu, siyaseti ve tutarlı teoriyi arıyordu. Bunları buldukça Kürt halk gençliğiyle daha yoğun ve güçlü bir ilişkileneceğine girebileceğini söylüyordu.

Kitleye gitme konusunda bir emektardı,

Parti ve devrim şehitleri İngiltere, Avusturya ve İsviçre’de anıldı

Partizan tarafından Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında İngiltere, Avusturya ve İsviçre’de anma etkinlikleri düzenlendi. İngiltere’nin Londra, Avusturya’nın Linz ve Wörgl, İsviçre’nin Zürih kentlerinde yapılan anmalarında Parti ve devrim şehitleri coşkuyla anıldı.

Saygı duruşlarıyla başlayan anmalarda yapılan konuşmalarda devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlerin mirasının bugün kızıl bayrağı yükseklerde tutmak olduğu vurgulandı. Maoistlerin dünyanın dört bir yanında bu mirasa sahip çıktığı söylendi. Şehitleri anmanın kavgaya demek olduğunu kızıl bayrağı yere düşürmeden, inatla, ısrarla, umutla ve dirençle güne ve saate sarılmak olduğu belirtildi. Konuşmalarda, yenilgi

süreçlerinin yarattığı ağırlığa dikkat çekilerek dünya çapında olağanüstü boyutlara ulaşan sınıf çelişkilerinin, barbarca saldırı ve katliamların, sefaletin ve yıkımın yaşandığı bu tarihsel kesitte, devrimci ilkelere daha sıkı sarılmanın zorunluluğu vurgulandı. Yılgınlık ve umutsuzluğa, tasfiyecilik ve teslimiyet dayatmalarına karşı; silahlı devrim fikrine sarılarak savaşta ısrar etmenin ve kitlelerin gündemine daha güçlü müdahale edebilecek bir örgütlülüğün inşa edilmesinin önemi ifade edildi.

Özellikle emperyalist ve faşist saldırıganlığa karşı, Hindistan’da Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde sürdürülen Halk Savaşına dikkat çekil-

di ve şehitler selamlandı. Teslimiyet, ihanet ve tasfiye dayatmalarına karşı Hindistan’daki Halk Savaşıyla dayanışma kararlılığı vurgulandı. Etkinliklerde Proletarya Partisinin ve TKP/ML Dava Tutsaklarının anma haftası açıklamaları okundu. Anma etkinliklerine katılan devrimci örgütler selamlama konuşması yaptı. Mesajlar “Yaşasın Devrimci Dayanışma!” sloganıyla karşılandı.

Zürih’te yapılan anma etkinliğine katılan Parti şehitlerinden Mehmet Ali Çakıroğlu, Halil Çakıroğlu, Ünal Küçük-bayrak, Polat İyit, Hasan Gülünay, Emel Kılınç, Nurşen Aslan, Hakan Çakır, Yaşar Sağdıç, Münire Sağdıç, Mustafa Tekin, Hüseyin Peken, Yusuf Ayata ile MKP şehitleri Umut Çatakçın, Servet Atalay, MLKP şehidi Düzgün Demirpençe’nin ailelerine şehitlerin resminin olduğu birer plaket verildi. “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!”, “Şehit Namırın!”,

“Gerillalar Ölmez, Yaşasın Halk Savaşı!” sloganları atıldı. Anma etkinlikleri şiir ve müzik dinletilerinin ardından “Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma!”, “Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!” sloganları ile sonlandırıldı.

“Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim”
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Selahattin Doğan (Parti Üyesi): 1954 yılında Sinop’un Erfelek ilçesine bağlı Sarıboğa Köyü’nde doğan Selahattin Doğan, yoksulluktan dolayı ancak ilkokulu bitirebildi. Yoksulluk ve sefalet, onu çocuk yaşta evin geçimini üstlenmeye itti. İstanbul’da çeşitli inşaatlarda ve fabrikalarda işçilik yaptı. O dönemde İbrahim Kaypakkaya’nın düşünceleriyle tanışarak Proletarya Partisi saflarında mücadeleye katıldı. Dürüst, samimi ve fedakâr tavırlarıyla kitlelerin gönlünde taht kurdu. İşçi sınıfı içinde mücadele yürüttü. İstanbul bölgesinde faaliyet yürüten Selahattin Doğan, o dönemde birçok askerî eyleme de imza attı. Yaralı bir şekilde 2 Ocak 1978’de polisin eline geçti. Denedikleri tüm işkence yöntemlerine rağmen hiçbir şey elde edemeyen işkenceciler, onu 5 Şubat 1978’de katletti.

Mehmet Düzen (Parti İleri Militanı): 1955 yılında Dersim’in Ovacık ilçesine bağlı Arslandoğmuş Köyü’nde dünyaya geldi. Yoksulluğun ve zorlu yaşam koşullarının altında büyüyen Mehmet Düzen, daha gençlik yıllarında çevresindeki devrimcilerin etkisiyle politikleşti. İbrahim Kaypakkaya’nın ideolojik-siyasî hattını benimsedi. Kısa sürede kendini geliştiren Mehmet Düzen, çevresinde ajitasyon ve propaganda faaliyeti yü-

rütmeye başladı. Profesyonel gerilla yaşamına çekilen Mehmet Düzen, son dönemde Mazgirt yöresindeki gerilla grubunda yer alıyordu. Mehmet Düzen, 5 Şubat 1981’de TC askerleriyle girilen çatışma sonucu şehit düştü.

Salih Güneş (Parti Üyesi): 1962 yılında Dersim’in Ovacık ilçesinde doğdu. 14 yaşına kadar yaşadığı Ovacık’ta yoksulluğu ve jandarma dipçliğini birlikte tanıdı. 1976 yılında Tarsus’ta bir fabrikada montajcı olarak işe başladı. Fabrikadaki siyasî faaliyetlerinden dolayı abisiyle birlikte fabrikadan uzaklaştırıldı. Devrimci mücadeleye Halkın Kurtuluşu saflarında yer alarak başladı. 1978’de Proletarya Partisi saflarına katılarak profesyonel devrimci yaşama adım attı. 12 Eylül’den sonra işkencehanelerden, önderi İbrahim Kaypakkaya’ya yaraşır bir şekilde başarıyla çıktı. Hapishane-den çıktıktan sonra gerilla bölgesinde siyasî faaliyetlerine devam etti. Yeni görev alanı olan Çukurova’ya giderken, 1 Şubat 1993 günü geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Barbara Anna Kistler (Parti Onur Üyesi): Barbara Anna Kistler, 1955 yılında İsviçre’nin Zürih kentinde doğdu. Kısa süren okul hayatının ardından çalışmaya başladı. 16 yaşından itibaren siyasete

ilgi duymaya başladı. Yaşadığı koşullar onu işçi sınıfına ve ezilenlere yaklaştırdı. Barbara, ülkesinin görünen yüzü dışında, onun altında yatan gerçekleri de görme çabasına girdi; sömürüyü, yabancılaşmayı ve her şeyin metalaşmasını fark ederek sisteme karşı çıktı. Düşüncesine uygun örgütlenmelerde yer aldı; İsviçre’de yürütülen antifaşist ve antiemperyalist mücadelenin ön saflarında yer aldı. Otonom bir örgütlenme olan Reboolie Bunker’e sempati duyuyor, ülkesinde devlet baskısına karşı gizli ve açık kampanya örgütlenmelerine katılarak tepkisini gösteriyordu. Dostlarıyla oluşturduğu komüne yönelik bir saldırı sırasında, 17 yaşında üç haftalık bir tutukluluk dönemi yaşadı. 1989’da Proletarya Partisi ile örgütsel ilişkiye geçti. MLM anlayışına sahip olarak enternasyonalizmin en yüce örneklerinden birini sergiledi ve Türkiye devrim mücadelesine doğrudan katılmaya karar verdi. Türkiye’de tutuklandıktan sonra çıkarıldığı mahkemede hafızalardan silinmeyecek şu sözleri haykırdı: “Beni siz değil, enternasyonal proletarya yargılar!”

Sekiz aylık tutsaklıktan sonra, Türkiye sınıf mücadelesinin merkezî halkası olan gerilla savaşında yer almak istedi. Proletarya Partisi, enternasyonalizmin en güzel örneklerinden birini vererek Yel Dağı’nda şehit düşen Barbara Anna Kistler’i Merkez Komite Onur Üyeliği ile taçlandırdı.

Ali İhsan Yalçın (Parti Üyesi): 1967 yılında İzmir’in Bergama ilçesinde doğan Ali İhsan Yalçın, orta hâlli bir ailenin çocuğuydu. 19 Mayıs Üniversitesi Fen Fakültesi Kimya Bölümü’nde

öğrenim görürken, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. Buradaki öğrenci derneğinin bir süre başkanlığını yaptı. 1990 yazında Halk Ordusu’na katılan Ali İhsan Yalçın; gözünü budaktan sakınmayan, aldığı işi sonuna kadar bırakmayan, zeki ve yaratıcı bir kişiliğe sahipti. Yel Dağı Şehitleri arasında yer alan Yalçın, 10 Şubat 1993’te zatürre nedeniyle yaşamını yitirdi.

BEŞLER

Tarih yapıtları 2 Şubat 2011’i gösterirken Dersim’de Proletarya Partisine bağlı Halk Ordusu gerillalarının bulunduğu kış üslenim kampında yaşanan göçük sonucu beş kadın gerilla yeniden yermek üzere toprağa düştü.

1977 Erzurum doğumlu olan **Sefagül Keskin**, 2007’de Halk Ordusuna katıldı. Ölümsüzleştğinde Proletarya Partisi MK üyesi olarak siyasî komiserlik görevini yürütüyordu.

1999’da Halk Ordusuna katılan **Nurşen Arslan** ölümsüzleştğinde Dersim bölge komutanıydı.

2005’te Halk Ordusuna katılan **Gülizar Özkan** ölümsüzleştğinde Halk Ordusu komutanıydı.

2006’da Halk Ordusuna katılan **Fatma Acar** ölümsüzleştğinde Halk Ordusu komutanıydı.

2009’da Halk Ordusuna katılan **Derya Aras** ölümsüzleştğinde Halk Ordusu savaşçısıydı.

PROLETARYA PARTİSİNDEN PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA HAFTASI İÇİN AÇIKLAMA

Proletarya Partisi ocak ayının son haftası olan Parti ve Devrim Şehitleri Haftası için açıklama yaptı.

tkpml6.net internet sitesinde TKP/ML MK-SB imzalı, “Komünizm ve Devrim Mücadelesinde Ölümsüzleşenler, Özgür Bir Yaşamın Nabzıdır!” başlıklı açıklama yayımlandı. Açıklamada öne çıkanlar şu şekilde:

“Ölüm, bir yaşamın fiziksel sonudur. İnsan için yaşam, doğum ile ölüm arasında geçen süreyi ifade eder. İnsan, doğası gereği toplumsal bir varlıktır; ömrünü anlamlı kılan da toplumsal ilişkiler içindeki konumlanışıdır. İnsanın bilinçli faaliyeti, ilkel-komünal toplumla birlikte eşitlik, paylaşım ve adalet temelinde şekillenmiş; sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla birlikte ise insanın kendi doğasına yabancılaşması dayatılmıştır. Egemenler bugün yaşamı bireysel bir yarış, ölümü ise sessiz bir son olarak dayatıyor.

“İnsanın toplumsallığına yönelik bu saldırı, bireyselliğin kutsandığı ve yaşamın bireysel bir amaca indirgenmeye çalışıldığı bir sürece evrilmiştir. Egemenler bu bireysel yaşam anlayışını insan ve doğa için değil, kendi egemenliklerinin ve sömürü düzenlerinin devamı için yüceltmişlerdir. Onlar için insan yaşamı, zenginliklerine zenginlik katan bir araç olagelmıştır. Sınıflı toplumların her kesitinde bir avuç egemen, geri kalan geniş yığınların yaşamını kendi çıkarları doğrultusunda ipotek altına almıştır. Geniş yığınlar ya onların sefası ve zenginliği için yaşar ya da ‘kutsal’ bir son olarak sunulan ölüm, bir korku abidesi şeklinde tehdit aracına dönüştürülür. Oysa insan doğası, insanın insana hizmeti değil; topluma hizmeti üzerine kuruludur. Eşitlik, adalet ve paylaşım bu temel üzerinden şekillenmiş; bu değerler dayatılan bireyselliğe karşı bir isyan mottosuna dönüşmüştür. Egemenler, dayattıkları bireysel yaşam anlayışı sonucunda ölümü bir ‘son’ olarak empoze ederken; toplumsal yaşam mücadelesi içinde ölüm, yeni bir yaşamın müjdesi olarak anlam kazanmıştır. ‘Kuş tüyü hafifliğindeki ölümler’ ile ‘Tay Dağı kadar ağır ölümler’ arasındaki fark burada ortaya çıkar.

“(…) İnsanlığın kendi özüne; sömürsüz, eşit, özgür ve paylaşımın egemen olduğu bir düzene yürüyüşü uğruna

verilen mücadelede komünistler ve devrimciler, yalnızca mücadeleleriyle değil; ölümleriyle de toprağa düşen tohumlar olmuştur. Onların ölümü, sömürü ve zulüm düzeninde karanlığın zaferi değil; geleceğin kalp atışlarıdır. Çünkü her düşen nefer yeni bir bilinci doğurur, her yas örgütlü bir öfkeye dönüşür. Özgür ve eşit bir dünyanın nabızı bu diyalektikle atar. Ölüm mücadeleyle aşılır, yaşam direnerek anlam kazanır.

“Halkımız, Yoldaşlar;

“İçinden geçtiğimiz süreçte eşitsizlik ve adaletsizlik daha da derinleşmekte, sömürü çarkı her geçen gün daha fazla sıkılaştırılmaktadır. Dünya, bir avuç azgın azınlığın çıkarları uğruna giderek daha yaşanmaz hâle getirilmektedir.

“(…) Çelişki yalnızca ezen ile ezilen arasında değil; egemenler arasında da sürmektedir. Biriken servet üzerinde söz sahibi olabilmek için emperyalistler arasında bitmek bilmeyen bir hegemonya mücadelesi yaşanmaktadır. Özellikle enerji kaynakları üzerinden yürütülen lokal ölçekli hegemonya savaşları ve işgaller, sömürü çarkını büyütmeyle kalmamakta; katliamları da artırmaktadır.

“(…) Bu süreçte en ileri mevziler, silahlı mücadeleyle şekillenen direnişler ve bu direnişler etrafında birleşen kitlelerin oluşturduğu örgütlü güçlerdir. Bu güçler, egemenlerin iktidarı için ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Emperyalistler, onların yerli iş birlikçileri ve uşakları, kendi aralarındaki çelişkilere rağmen bu tehdide karşı ortak saldırganlık geliştirmektedir. En küçük toplumsal muhalefete dahi azgınca saldıran egemenler, söz konusu silahlı direnişler olduğunda daha pervasız davranmakta; fiilî ve tasfiye saldırılarını birlikte yürütmektedir.

“Gazze’den Suriye Kürdistanı’ndaki ulusal silahlı direniş güçlerine, Halk Savaşı yürüten Marksist-Leninist-Maoist hareketlere kadar uzanan saldırılar, silahlı direnişlerin kitleleri örgütleyen ve egemenlerin iktidarını sarsan politik-askerî misyonlarından kaynaklanmaktadır. Silahlar, hakların kazanılması ve kazanımların korunup büyütülmesi açısından güçlü araçlardır. Dünyayı silahların gücüyle dizayn etmeye çalışan egemenlere karşı ‘ordusu olmayan halkın hiçbir şeyi yoktur’ perspekti-

fiyle mücadeleyi büyütme tarihsel bir zorunluluktur.

“(…) Bugün Gazze’de ve Suriye Kürdistanı’nda silahlı mücadeleyi hedef alan emperyalist saldırılar, uşak ve iş birlikçiler eliyle topyekûn sürdürülmektedir. Dünyanın dört bir yanında gelişen dayanışma eylemleriyle beslenen direnişler, gericiliğin karşısında güçlü barikatlar örmektedir. Hindistan’da Maoistler öncülüğünde sürdürülen Halk Savaşına karşı ise ‘Kagar’ adı altında kapsamlı saldırılar yürütülmektedir. Tüm bu direniş mevzilerinde halk, silahlı direniş güçleri etrafında kenetlenerek saldırıları püskürtme ve zafer kazanma hedefiyle mücadeleyi sürdürmektedir.

“Yoldaşlar;

“Emperyalistlere ve uşaklarına karşı mücadele, farklı alanlarda ve çeşitli araçlarla devam etmektedir. Bu mücadele, ağır bedellerle yürütülmektedir. Bu bedellerin en büyüğü, yaşamlarını insanlığın kurtuluşu davasına adayan devrimci ve komünistlerin fedakârlıklarıdır.

“(…) Onların isimleri yalnızca mezar taşlarında değil; mücadelenin sürdüğü her alanda yaşamaktadır. Çünkü devrim uğruna ölümsüzleşenler toprağa gömülmemiş, mücadelenin kendisi olmuştur. Her sabah güneşinin kızılığında, dağ başlarında atılan her adımda, işçi mevzilerinde örgütlenen her grevde yeniden doğmuşlardır. Devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler, tarihin dipnotları değil; mücadelenin nabzıdır. Onlar yenilgiyi öğretmen bildiler, teslimiyeti ise parçaladılar. Mücadele edenlerin her zaman kazanamayacağını; fakat kazananların mutlaka mücadele edenler arasından çıktığını bilerek yürüdüler. Umudu göğüslerinde taşıdılar; çünkü umut yok olduğunda her şeyin çökeceğini biliyorlardı. Kaybetmenin değil vazgeçmenin yenilgi olduğunu kavrayarak konumlandılar ve bu bilinci bize miras bıraktılar.

“Yoldaşlar;

“Yoksulluğun, sefaletin, açlığın ve katliamların derinleştiği bugünlerde mücadeleden başka bir yol yoktur. Bu mücadeleye sıkıca sarılmak, onu örgütlü bir güce dönüştürmek ve egemenlerin korkularını büyütme tarihsel bir so-

rumluluktur. Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesi insanlığın tek kurtuluş yoludur.

“Partimiz, 1978 yılında gerçekleştirdiği 1. Konferansı’nda ocak ayının son haftasını ‘Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası’ olarak ilan etmiştir. Çünkü ocak ayı Enternasyonal Proletaryanın ustalarından Lenin yoldaşın, Alman komünist önderler Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg’un, Karadeniz’de alçakça katledilen TKP önderleri Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının, Partimizin üyesi ve Halk Ordumuzun ilk komutanı Ali Haydar Yıldız ve ilk kadın şehidi Meral Yakar’ın ölümsüzleştiği aydır. Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya ise ocak ayının son haftasında düşmanla girdiği çatışmada yaralı olarak tutsak düşmüş, aylar süren işkencelerde ser verip sır vermeyerek 18 Mayıs 1973’ta, kurduğu partisini ardıllarına miras bırakarak ölümsüzleşmiştir. Bu kararın ışığında tüm komünizm ve devrim şehitlerini anarken onların irade ve bilincini de kuşanalım.

“Enternasyonal Proletaryanın ölümsüz ustaları Marks-Engels-Lenin-Stalin ve Mao yoldaşın bilimsel ideolojisi ışığında yürüyelim.

“İbrahim’den Mehmet’e, Ali Haydar Yıldız’dan Cumhur Sinan Oktulmuş’a, Meral Yakar’dan Gökçe Kurban’a Proletarya Partisi saflarında mücadele ederken ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarımızın izinden yürüyelim.

“Çaru Mazumdar, Ho Şi Minh, Clara Zetkin, Başkan Gonzalo, Rosa Luxemburg, Basavaraj ve Hidma yoldaşların enternasyonal ruhunu kuşanarak yürüyelim.

“Denizlerin, Mahirlerin, Mazlumların, Saboların devrimci mirasını kuşanarak yürüyelim.

“Komünizm ve devrim mücadelesinde adları sınırsız sıra neferlerinin mücadele inancıyla yürüyelim.

“Ölümsüzleşenlerimizin bize bıraktığı kızıl bayrağı ve Halk Savaşı sancağını sıkıca kavrayarak, onların bıraktığı boşluğu doldurarak yürüyelim feodalizmin, faşizmin, emperyalizmin ve her türden gericiliğin üstüne. Yürüyelim ki kâğıttan kalelerini yerle bir edelim.”

ANTIEMPERYALİST LİG, KURULUŞ KONGRESİNE ÇAĞRIYOR

Antiemperyalist Lig Koordinasyon Komitesi yaptığı açıklama ile 3-4-5 Nisan'da Ekvador'da gerçekleşecek olan Kuruluş Kongresine çağrı yaptı. AEL Koordinasyon Komitesi imzalı yapılan açıklamada "Uluslararası proletaryayı, dünyanın ezilen halklarını ve uluslarını birleştirmek, emperyalist savaşa, gericiliğe ve faşizme karşı geniş bir birliği harekete geçirmek acil bir görevdir. Halkın çoğunluğunu emperyalistlere ve onların uşaklarına karşı birleştirmek için koşullar elverişlidir." denildi.

Açıklamanın tamamı şöyle:

"Emperyalizm, kendi genel krizinin ve çözülüşünün ortasındadır. Bu eskimiş gerici sistem, içinde bulunduğu krizi çözemez; çünkü bu krizin nedenlerini kendi içinde barındırır ve onları her gün yeniden üretir.

"Emperyalistler, içinde bulundukları büyük krizi yönetmeye çalışırken barbarlıklarını pervasızca sergilemektedirler. Saldırganlık savaşlarını genişletmekte, yeniden bir paylaşım için çabalamaktadırlar. Bugüne kadar yaşananlardan da açıkça görüldüğü gibi bunu yapmaya

devam edeceklerdir. Latin Amerika'dan Afrika'ya, Asya'dan Orta Doğu'ya kadar ülkeleri yeniden paylaşılacak ganimetleri olarak görmektedirler. Biz dünya proletaryası, ezilen halklar ve ezilen uluslar, bu eskimiş gerici sisteme her istediklerini yapamayacaklarını tarihte defalarca gösterdik. Onların planlarını bozacak güce sahip olduğumuzu yeniden göstereceğiz.

"Uluslararası proletarya, ezilen halklar ve uluslar, tarih boyunca ve bugün direnişleri için ağır bedeller ödemelerine rağmen bu direnişi büyütme ve emperyalizme karşı saldırılarını sürdürmektedir. Bu direnişi daha da geliştirmeliyiz.

"Bunu yaparken alternatifsiz değiliz. Sınıf mücadelesinin tarihi bunu sayısız örnekle göstermiştir. Bu tarih aynı zamanda, ezilenlerin ve sömürülenlerin gücünün birliklerinden doğduğunu da ortaya koymuştur. Emperyalistler ve onların uşakları bu birlikten büyük bir korku duymaktadır. Bu birlik onlara dehşet verici gelmektedir. Bu nedenle bizim görevimiz, bu birliği daha da güçlü biçimde inşa etmek ve onu büyük bir gerçekliğe dönüştürmektir.

"Zaferler elde edebilmek ve kazanmak için emperyalizmin temellerine yönelmiş açık bir perspektife ihtiyacımız vardır. Uluslararası proletarya ile dünyanın ezilen halkları ve ulusları, mücadelelerinde yalnızca emperyalizmin belirli olgularına ya da onun tekil görünümüne karşı yönelmiş olmayan, aynı zamanda emperyalizme ve onun temellerine karşı mücadelede ezilenleri ve sömürülenleri birleştiren ve ileriye taşıyan bir antiemperyalist örgüte ihtiyaç duymaktadır.

"Bu gerekli ve doğru hedef ışığında Antiemperyalist Lig'i kuruyoruz. Bu, içinde bulunduğumuz büyük tarihsel anı ifade etmektedir.

"Yalnızca gezegenin dört bir yanındaki milyarlarca kitlenin örgütlenmesi ve mücadelesi, emperyalistleri ve onların uşaklarını yeryüzünden silip süpürebiyecektir. Kitleler tarihin yapıcılarıdır ve onlar olmadan hiçbir şey başarılamaz. Bu nedenle halkın ileri kesimlerinin, komünistlerin, devrimcilerin, demokratların, bilinçli işçilerin, yoksul ve topraksız köylülerin, ilerici aydınların ve öğrencilerin, halkın çoğunluğuyla birleşmesi, tereddütleri aşması ve ezici çoğunluğun mücadelesini seferber et-

mesi bir görevidir.

"Uluslararası proletaryayı, dünyanın ezilen halklarını ve uluslarını birleştirmek, emperyalist savaşa, gericiliğe ve faşizme karşı geniş bir birliği harekete geçirmek acil bir görevdir. Halkın çoğunluğunu emperyalistlere ve onların uşaklarına karşı birleştirmek için koşullar elverişlidir.

"Emperyalizme ve gericiliğe karşı halkın çoğunluğunu birleştirme yolunu ilerletmek, dünya çapında bir antiemperyalist cephe oluşturma yönündeki vazgeçilmez görevi üstlenmek ve Halk Savaşlarına, ulusal kurtuluş mücadelelerine, dünya çapındaki proletarya ve halk mücadelelerine hizmet etmek üzere uluslararası bir antiemperyalist örgütün, Uluslararası Antiemperyalist Lig'in kurulması çağrısında bulunuyoruz.

"Proletaryayı, halkı, ezilen halkları ve ulusları emperyalizmi ve onun uşaklarını yeryüzünden silip süpürmek için birleştirin!

"Birlik, Mücadele, Zafer!

"Uluslararası Antiemperyalist Lig'i Kuralım!"

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi Gazetesi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No: 6 Daire: 3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi BBlok, 1. Kat, No:349 Zeytinburnu/İst.- 0212 501 21 20

[yenidemokrasi](https://www.yenidemokrasi.com.tr)

[yeni_demokrasi4](https://www.yeni-demokrasi4.com)

[yenidemokrasigazetesi](https://www.yenidemokrasigazetesi.com.tr)

[yenidemokrasi36.net](https://www.yenidemokrasi36.net)

[yeni_demokrasi](https://www.yeni-demokrasi.com)

[YeniDemokrasiGazetesi](https://www.YeniDemokrasiGazetesi.com)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com